

Dávid élete

Előszó

Néha azon gondolkodom, hogy ha Saul és Dávid Isten előtt állnának, vajon mit mondanának Istennek? Saul talán ezt mondaná:

„Istenem! Amikor elpusztítottam Amáleket, a te szavadat követtem. A Filiszteusok ellen vívott csatában bőjtre hívtam a katonáimat, pedig nehéz helyzetben voltunk. Gibeon törzsét mindenáron igyekeztem elpusztítani.”
Na és Dávid, ő vajon mit mondana? Úgy gondolom, talán ilyesmit:

„Istenem! Én semmit nem tettem érted. Ha tettem is valamit, az mind szégyellnivaló. De Te, Istenem, hatalmas dolgokat cselekedtél velem. Ki szabadítottál a medve és az oroszlán karmai közül, kezembe adtad Góliátot, a Filiszteusok hadvezérét, megmentettél Saul királytól és a többi ellenségetől, akik az életemre törtek. Izráel királyává tettél engem, kiűzted a körülöttem lévő ellenségeket, ráadásul amikor vétkeztem, prófétát küldtél hozzám, hogy rávilágíts igazi mivoltomra. Te mindig igazi pásztorom voltál, aki úgy vezetett, hogy soha nem kellett szűkölködnöm.”

Ha Saul és Dávid között van különbség, akkor az abban rejlik, hogy Saul önmaga erőszakolta ki tetteit, ezzel szemben Dávid – ismerve a saját hiányosságait – nem tett semmit, hanem rábízta magát Istenre, hogy Ő munkálkodhasson.

Manapság is sokan élnek úgy, mint Saul, aki önmaga igyekszik cselekedni. Az igazi hit viszont olyan, mint Dávid hite, aki belismerte, hogy ő maga

semmire nem képes, ezért inkább alkalmat ad Istennek a munkálkodásra.

Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot, a Jesse fiát, ki minden akaratomat véghez viszi. (Ap. Csel. 13, 22)

Ez az Ige világosan megmutatja azt a tényt, hogy Dávid nem olyan ember volt, aki nem ismerte Isten akaratát, ezért szorgoskodott és igyekezett, hanem mindennel Istenhez fordult, alkalmat adva ezzel Istennek a munkálkodásra. Így Isten sokkal többet munkálkodhatott Dávid életében, mint másokéban. Az is nyilvánvaló számunkra, hogy Istenre támaszkodva Dávid sok nehézségen jutott túl, majd miután király lett, akkor is Isten vezetésével élt.

Máté evangéliumában a 7. fejezet 22. versében Jézus azt mondta:

Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram, Uram! nem a te nevedben prófétaáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk é sok hatalmas dolgot a te nevedben? (Mát. 7, 22)

A „sok ember”, akiről Jézus beszélt, mindnyájan olyan emberek, akikért az Úr semmit nem munkálkodott, mert ők maguk munkálkodtak önmagukért. Tudniillik ők olyan emberek, akikért az Úr semmit sem tudott tenni, ezért mindnyájan elvették az Úr színe előtt.

Saul és Dávid élete által Isten ezt akarja megmutatni nekünk. Ne dolgozz tehát önmagadért, mint Saul, hanem tégy úgy, mint Dávid, aki hiányokkal teli és erőtlen ember volt, de alkalmat adott az Úrnak a munkálkodásra.

Az Úr azt szeretné, hogy olyan hitet szerezzünk, mellyel mögé állva csöndesen várakozhatunk, hogy az ő munkálkodását fogadhassuk.

Ahhoz, hogy Isten szabadon munkálkodhasson egy-egy olvasó életében, az olvasónak át kell adnia a szívét az Úrnak.

Ezt a könyvet azzal a szándékkal írtam, hogy segítséget nyújthassak ebben a nemes dologban.

Ock-Soo Park

Ock Soo Park

Tartalomjegyzék

Előszó	2
1. Isten, aki elvetette Sault	7
2. Elvetni a testet, követni a lelket	37
3. Saul és Dávid élete	83
4. Közreműködő és próbálkozó hit	129
5. A győztes hit	175
6. A lélek és test közötti bonyodalom, és a hitélet	225
7. Dávid, a győztes	267

1.

**Isten,
aki elvetette
Sault**

1. fejezet

Isten, aki elvetette Sault

Olvassuk el Sámuel I. könyvének 16. fejezetét, az 1.-től a 13. versig:

És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bánkódol még Saul miatt, holott én megvettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el. Én elküldelek téged a Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt. Sámuel pedig monda: Hogyan menjek el!? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És monda az Úr: Vigy magaddal egy üszőt, és azt mondd: Azért jöttem, hogy az Úrnak áldozzam. És hívd meg Isait az áldozatra, és én tudtodra adom,

hogy mit cselekedjél, és kend fel számomra azt, a kit mondándok néked. És Sámuel megcselekedé, a mit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembe. A város vénei pedig megijedének, és eleibe menvén, mondának: Békességes-é a te jöveteled? Ő pedig felele: Békességes. Azért jöttem, hogy áldozzak az Úrnak. Szenteljétek meg azért magatokat, és jertek el velem az áldozatra. Isait és az ő fiaiat pedig megszentelé, és elhívá őket az áldozatra. Mikor pedig bemenének, meglátta Eliábot, és gondolá: Bizony az Úr előtt van az ő felkentje! Az Úr azonban monda Sámuelnek: Ne nézd az ő külsőjét, se termetének nagyságát, mert megvetettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember. Mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van. Szólítá azért Isai Abinádábot, és elvezeté őt Sámuel előtt, ő pedig monda: Ez sem az, kit az Úr választá. Elvezeté azután előtte Isai Sammát. Ő pedig monda: Ez sem az, a kit az Úr választá. És így elvezeté Isai Sámuel előtt mind a hét fiát. Sámuel pedig mondá Isainak: Nem ezek közül választott az Úr. Akkor monda Sámuel Isainak: Mind itt vannak-é már az ifjak? Ő pedig felele: Hátra van még a kisebbik, és ímé ő a juhokat őrzi. És monda Sámuel Isainak: Küldj el, és hozasd ide őt, mert addig nem fogunk leülni, míg ő ide nem jön. Elkülde azért és elhozatá őt. (Ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű.) És monda az Úr: Kelj fel és kend fel, mert ő az. Vevé azért Sámuel az olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a naptól fogva az Úrnak lelke Dávidra szálla, és azután is. Felkele azután Sámuel és elméne Rámába. (Sám. I. 16, 1-13)

Dávid, a hit embere

Már néhányszor tartottam evangélizációt Szöulban, de ma, amikor elindultam Daeguból, különösen hideg volt. Ám ahogy Szöul felé közeledtem, egyre inkább elcsodálkoztam, mert közben nagyon jó meleg lett. Úgy érzem, hogy ezért az evangélizációért Isten az időjárásban is kegyelmet adott nekünk.

Ez alkalommal Dávid életéről szeretnék prédikálni, akivel Sámuel I. könyvében találkozhatunk.

Néha, amikor a hajnali imaóra alkalmával a Sámuel I. és II. könyvében szereplő Saul és Dávid életéről beszélek a gyülekezetünkbe járó testvéreknek, nekem – aki az evangéliumot hirdeti és a lelkeket az Úr elé vezeti – nagy szégyenérzet támad a szívemben.

Dávid még az ellenségeivel szemben is Istenben való hittel mutatott kegyességet. Nyugodt szívvel végezte minden dolgát, minden ügyét rábízta Istenre, hogy Isten jobban munkálkodhasson érte.

Azt látom tehát, hogy Dávidon keresztül Isten szabadon érvényesíthette az akaratát. Ehhez a Dávidhoz képest én egy igencsak testi, emberi, gőgös, rest és hűtlen ember vagyok, amiért kimondhatatlanul szégyellem magam az Úr előtt.

Daegu városában mintegy tíz évig vezettem a gyülekezetet és tanítottam a Bibliát, de volt valami, amiről képtelen voltam bátran beszélni. Ez pedig Pál

apostolnak az első Korinthusiakhoz írt levelének 13. fejezete volt, mely a szeretetről szól. Hitról és reményről szóló Igét, keresztények örömről és az evangéliumról szóló Igét már sokszor taníthattam. De amikor arra gondoltam, hogy nem vagyok méltó, hogy a testvéreinket a szeretetről tanítsam, szégyeltem magam. Szívből kívántam, hogy elérkezzen az idő, amikor a gyülekezet előtt a szeretetről beszélhetek.

Isten nemrég kimondhatatlan áldásban részesített, így az idén először a saját gyülekezetemben prédikálhattam a szeretet Igéjéről. Nem azért, mert megnyertem a teljes és tökéletes szeretetet, hanem azért, mert felismertem azt a szeretetet, melyet az Úr adott nekem. Jézus Krisztus bőségesen megtöltötte a szeretet kamráját az én kiszáradt és repedezett szívemben. Ez a szeretet, amely megtöltötte a szívemet, még az olyan emberekkel szemben is lelki nyugalmat adott, akiket sosem tudtam megérteni, akik szemben álltak velem. Így hát azon a reggelen, amikor a szeretetről beszéltem, olyan örömteli szívvel prédikáltam, amely a szívemet igazi megelégedéssel töltötte el.

Már sokszor és sok gyülekezetben tartottam evangélizációt, melyeken főleg azokról az Igékről beszéltem, amik az engesztelésről, vagyis a bűn megoldásáról szólnak. Ám ez alkalommal Dávid életén keresztül arról szeretnénk elmélkedni, hogy Önök és én mennyire tudatlanok, gőgösek és restek vagyunk Dávidhoz képest, mennyire nem kívánczik a szívünk az Úrra, és mennyire nem törődünk a bűnösök lelkével.

Ezért ma este Sámuel I. könyvének a 16. fejezetétől indulva szeretnék prédikálni. Nincs annyi idő, hogy mindenről beszélhessek, ezért csak annyit szeretnék mondani, amennyit az idő enged.

Istent az indiánoknak

Egy misszionárius – akivel sokáig dolgoztunk együtt az evangéliumért – Brazíliába utazott, hogy az ott élő mezítelen indiánoknak az evangéliumot hirdesse. Egy hónapig élt együtt az indiánokkal a falujukban. Ez idő alatt együtt vadásztak, banánültetést és főzést tanítottak neki. Közben időnként Isten evangéliumát hirdette nekik.

Az indiánok földjére még szinte alig ért el a civilizáció keze, ezért nagyon fejletlenek voltak. Így az evangélium hirdetése is sok nehézséggel járt.

Egyszer a tékozló fiú történetét mesélte el a misszionárius, persze az ő nyelvékre fordítva, valahogy így:

„Élt egyszer régen egy igen gazdag ember, akit elhagyott a fiatalabb fia. A fiú – kezében az összes vagyonnal – távoli vidékre költözött. Aztán elköltötte minden pénzét és egy disznóólba került. Szerette volna megtölteni a gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek. Végül visszament az apjához, így találkoztak újra...”

Mikor befejezte a történetet, gúnyosan kinevették, és azt mondták: „Ha-

zug!” Ugyanis az indiánok világában nincs gazdag ember.

Már korábban is beszéltem az indiánokról a testvéreinknek, amikor az egyik testvér azt kérdezte:

„Lelkész Úr! Nem lenne jobb, ha a civilizáció nem jutna el oda? Nem sokkal jobb, ha nem kell aggódni a számlák miatt?”

Az indiánok falujában valóban nincs civilizáció, ezért a gondolkodásuk sem bonyolult, hiszen nincsenek bonyolult dolgok. Szinte alig használják a fejüket, a gondolataik pedig sokkal letisztultabbak, mint a mi gondolataink.

Egyszer a misszionárius számolni tanította őket egytől tízig. De még a legokosabb ember is egy hónapon keresztül tanulta. Náluk egyáltalán nincsenek számok, ezért volt szükségük ennyi időre. Ők így gondolkodnak:

„Ha van, akkor van, ha több van, akkor sok van, ha pedig még több van, akkor nagyon sok van.”

Ezen kívül más kifejezést nem ismernek. Náluk nincs időfogalom, ezért nincs ideje a lefekvésnek vagy az ébredésnek, és nincs ideje az étkezésnek sem. Ha enni akarnak, akkor esznek, ha aludni szeretnének, akkor alsznak. Ha pl. húst esznek, de már nem akarják folytatni, leteszik a húst a földre. Ha később újra megéheznek, akkor a lábukkal magukhoz húzzák a húst és megeszik. Ha jóllaknak, a maradékot kidobják. Nem kell aggódniuk adóság miatt, hogy éppen év vége, hónap vége vagy kedd van. Ilyen dolgok miatt nem gyötrik magukat. A misszionárius számára viszont az volt a

legnehezebb feladat, ha Istenről akarta tanítani őket. Egy napon összehívta őket, hogy beszéljen nekik Istenről. Ám ők nem ültek olyan szép sorban és nem hallgattak olyan figyelmesen, mint Önök. Ha le akartak feküdni, akkor lefeküdtek, ha horkolni támadt kedvül, horkoltak. Ha esetleg nyúllábat kívántak falatozni, azt is nyugodtan megtették. A gyerekek még a dolgukat is elvégezték. Így hallgatták ők az Igét.

Egyszóval nagyon nehéz volt a misszionáriusnak az Igét hirdetni. Az anyagi főneveket, mint virág, fa, ég, stb. könnyű volt megtanítani, de a nem látható fogalmakat már sokkal nehezebb. Egyszer a misszionárius szándékosan hazudott, mert meg akarta tanulni a 'hazug' szót, hogy aztán elmondhassa nekik, hogy a hazugság bűn, ami miatt a pokolba kell menni. Mivel az indiánok nem éltek civilizált életet, a tapintásuk, a hallásuk és a látásuk nagyon fejlett volt. Annyira fejlettek voltak az érzékszerveik, hogy 100 méter távolságon kívül is észrevették egy leopárd vagy egy antilop mozgását. Erre mi nem vagyunk képesek. Szóval, amikor együtt vadásztak, a misszionárius hirtelen így füllentett:

- Egy majom ül a fa tetején!

- Hol, hol? – kérdezték, majd azt mondták:

- IHÁSZ!

A misszionárius gyorsan feljegyezte az 'ihász' szót a naplójába, mert úgy gondolta, azt jelenti, hogy hazug.

Ezek az emberek nem különböznek tőlünk. Ők is szeretnek pletykálni: pl.

”az egyik asszony ilyen, a másik ember olyan...” Ugyanúgy hazudnak és csinosítják magukat, mint mi. Igaz ugyan, hogy egész évben alig fürödnek, és nem mosnak haját, de azért megnedvesítik a hajukat, hogy szépen meg tudjanak fésülni. Ilyen tekintetben valóban hasonlítanak ránk. Közöttük is vannak hazugok. Egyszer az egyikük szándékosan hazudott a misszionáriusnak, ám ő ekkor így szólt: „Ihász!” De ez az ember egyáltalán nem reagált rá. A misszionárius azt hitte, hogy talán mégsem azt jelenti a szó. Egy kis idő múlva íjat készítettek. Az íj zsinórját a földiszeder szárának héjából sodorták, ami viszont telis tele van picike tüskékkel. Ezért a civilizált embernek nagyon nehéz ezt a puha tenyerével megsodorni. Szinte lehetetlen. Viszont az indiánok keze érdes, nekik nem okoz nehézséget a sodrás. A misszionárius otthonában volt néhány íj zsinór. Egyszer az egyik indián ellátogatott hozzá. Amikor meglátta a zsinórokat, megkérdezte:

- Ki sodorta ezeket?

- Én sodortam – válaszolta a misszionárius, mire az indián így szólt:

- Ihász!

Aha! – gondolta a misszionárius – Mégis csak azt jelenti, hogy hazug. Ezért újra leírta. Ha hazudott neki egy indián, újra és újra azt mondta, hogy ihász, mire az elvörösödött. Így sikerült megtanulnia egy indián szót.

Az 'Isten' szót sem ismerték. Ahhoz, hogy Istenről beszélni tudjon nekik, ki kellett találnia egy szót. Így kezdte magyarázni:

- Isten az égen van... – ám ekkor az egyikük így kiáltott:

- Nahát, akkor én tegnap láttam Istent!

Miközben az emberek összeülve hallgatták, hogy mit mond a misszionárius Istenről, ez az ember hirtelen felkiáltott:

- Tegnap láttam Istent!

Mindenki órá figyelte. A misszionárius meghökkenve nézte őket. A férfi folytatta:

- Amikor bementem a dzsungelbe, magammal vittem az íjamat is. Éppen akkor repült Isten az égen, nagyon nagy volt. Kilőttem a nyílveesszőmet és eltaláltam Isten nyakát. Ő leesett, én pedig kitepkedtem a tollait, megsütöttem és megettem. Isten nagyon finom volt.

Ha ismerné Istent

Szeretett Testvéreim! Az indiánoknak nagyon nehéz Istenről beszélni. De nem csak az indiánoknak nehéz pontosan magyarázni Istenről, hanem Önöknek is, akik pedig Korea fővárosában lakó üdvözült emberek, és nekem is, aki lelkész vagyok.

Amikor eljönnek a gyülekezetbe, először Istentiszteletet tartunk. Isten előtt énekelünk, Istennek hálát adunk, adakozunk, imádkozunk. De mennyire pontosan ismerjük ma Istent? Hányan tartanak komolyan közösséget Istennel? Hányan követik azt az utat, amit Isten kedvel? Hányan szereznek

örömet Isten szívének? Ez az egyetlen olyan feladatunk, amin nagyon mélyen el kellene gondolkodnunk, és még egyszer mondom Önöknek, hogy számomra nagyon nehéz a gyermekeimnek Istenről beszélni és tanítani.

Egyszer a fiam megkérdezte tőlem:

„Hogyan tudom Jézust a szívembe fogadni? Bejöhet Jézus úgy a szívembe, ahogyan egy gyógyszert veszek be?”

Ezt öt éves korában kérdezte. Valóban nehéz volt a nem látható Istenről tanítani őt. Időnként úgy érzem, hogy a feleségemnek és a gyülekezetbe járó testvéreinknek is nagyon nehéz Istenről beszélni. Az Istennel kapcsolatos dolgok egy részét olvasom, egy részét felismerem és hiszem. Ennek ellenére, néha még saját magamnak is nehéz Istent tanulni. Ha pontosan ismernénk Istent és biztosan hinnénk benne, az életünk már ma este megváltozna.

Pl. ha egy lány férjhez megy és együtt él a férjével, az élete megváltozik. A körünkben ülő testvérnőnk, Li San He nemrég férjhez ment. Azóta sok mindenben változott: öltözködésben, evésben, megváltozott az életformája, szerepe és a lakóhelye is. Amióta férjhez ment, rengeteg dolog megváltozott körülötte. Egy ilyen vőlegénnyel való találkozás is ennyi változást eredményezett, aki pedig nem is túl kitűnő, nem túl okos és nem is ügyes. Ha találkozunk a tökéletes és hibátlan Istennel és együtt élünk vele, akkor az életünk minden területén igazi változás fog bekövetkezni, ami magától értetődik. Ha pontosan megismernénk Istent, ha felismernénk Jézus Krisz-

tus szívét, ha befogadnánk Őt a szívünkbe és együtt élnénk vele, akkor nem így élnénk. Ha mindent elé tárnánk, ami a szívünkben van, és ezek fölött uralkodhatna, az életünk megváltozna.

Feszültségek és terhek a friss házások életében

Még a megváltott szentek között is sokan vannak, akik nem ismerik Istent, éppen úgy, mint a fiatal házások, akik még nem ismerték ki egymást. Majdnem minden lány férjhez megy egyszer, ám az első időkben feszülten és fáradtan telnek a napjai. Vajon az itt lévő lányok is úgy gondolják, hogy ha egyszer majd férjhez mennek, a férjük fizetéséből fogják fedezni a háztartás költségeit? Miután a férjük elment a munkahelyére, nyugodtan pihengethetnek, amíg haza nem ér, és mielőtt hazaérne, főznek egy kis bablevest, azzal várják majd a párjukat. Így van? A lányok általában úgy gondolják, hogy minden gondot és nehézséget a férjnek kell viselnie. De a házasságkötést követően szinte minden fiatalasszony fáradtan él, akár egy évig is. Ezért Önök, fiatal férjek, gyakran tapasztalhatják, hogy a feleségük éppen akkor ébred fel, amikor Önök hazaérnek a munkahelyükről. Ha azt látják, hogy az ágynemű gyűrött, a feleségük szemhéja dagadt és a haja rendetlen, kérem, ne értsék félre! Ne gondolják azt:

„Én egész nap fáradtra dolgozom magam, ő meg csak alszik a szobában.”

Inkább tartsanak nyugalmat a szívükben és gondolkodjanak így:

„A feleségem lelke valószínűleg nagyon fáradt, nyugalmat kell biztosítanom neki.”

Úgy tűnhet, hogy a nők élete sokkal könnyebbé válik, ha férjhez mennek, mint amilyen előtte volt, mert minden gondjukat átadhatják a férjüknek. A legtöbben mégis azt mondják, hogy mindig fáradtak. Mi lehet ennek az oka? Elgondolkodtam rajta egy kicsit.

A házasságkötés után egy idő múlva eltűnik az asszonyok szívében lévő feszültség. Ám ekkor a férjek azonnal aggódni kezdenek, hogy ha a feszültség elmúlt, a feleségük nem válik e majd lustává. Pedig csak azt kellene tudniuk, hogy az asszonyok azért fáradtak, mert még nem ismerik elég jól a férjüket, ezért igyekeznek mindig óvatosan viselkedni a párjukkal szemben.

Szeretném ezt más oldalról is elmagyarázni: ha Önök egy házastársi veszekedés után felkeresnek engem, általában nem szoktak ilyesmit mondani:

„Lelkész Úr! Ma megvertem a feleségemet és összetörtem az edényeket.”

Pedig bizony sejteni lehet, hogy már olyan állapot uralkodik az otthonukban, hogy még az edények is repkednek. Tudom, mert régóta lelkész vagyok, és nekem is vannak tapasztalataim. A házasságban történő veszekedések oka főleg abból származik, hogy a feleség nem teszi meg, amit a férje elvár tőle, esetleg éppen a férj nem teljesíti a felesége elvárásait. Egyszóval,

amikor hazaér a férj, a feleség tekintete tele van panasszal:

„...a szomszéd gyerek apja így és így tesz, bezzeg az én férjem még egy ilyen apróság miatt is...” – így civakodik. A férj ezzel szemben azt gondolja:

„...én egész nap halálra dolgozom magam, te pedig csak fekszel a szobában és élesíted a körmeidet, hogy megmarhass velem...”

Szeretném megosztani a testvérasszonyokkal egy igen mély felismerésem: ha Önök 100 %-ig meg vannak elégedve a férjükkel, akkor azok már nem is férfiak, hanem nők. Mert aki egy nő számára igazán tökéletes, az nem lehet férfi. A férfiak tökéletessége megfosztja az asszonyok szívét a szabadság érzésétől. Ezért azoknak az asszonyoknak, akik azt kívánják, hogy a férjük tökéletes legyen, azt javaslom, vigyázzanak! Sokkal jobb, ha a férj nem tökéletes, hanem vannak hiányosságai. Én is gyakran mondom a feleségemnek:

„Kedvesem! Tudod e, hogy milyen jó az neked, hogy nekem ennyi hiányosságom van?”

Ha ilyenkor a feleségem nem érti, hogy miről beszélek, elmagyarázom neki:

„Ha hibázok és rosszul csinállok valamit, akkor felszabadultnak érezheted magad mellettem. De ha egyszer sem hibáztam volna és mindent tökéletesen csináltam volna az eltelt tíz év alatt, amióta összeházasodtunk, azt gondolnád rólam, hogy Isten vagyok. Ha valóban olyan tökéletes lennék, mint Isten, nem tudnál szabadon élni mellettem.”

Ez valóban így van. Mikor ragaszkodnak egymáshoz a házastársak? A házastársak közti ragaszkodás egymás hibáin és erőtlenségén keresztül alakul ki. Mindkét félnek vannak hibái. De ha pl. a férj rá akar világítani a felesége hibájára, éppen az övé kerül napvilágra. Ezért jobb, ha ilyenkor becsukja a száját, magába fordul és azt gondolja: „Bizony én sem vagyok különb.” Így lassan, lassan kialakulnak a szégyenfoltok egymással szemben. Amikor a házastársak előtt nyilvánvalóvá válnak ezek a szégyenfoltok, sokkal felszabadultabbak lesznek és sokkal jobban megértik egymást. Nincs annál boldogtalanabb dolog egy ember életében, mint amikor tökéletes férjjel vagy tökéletes feleséggel kell együtt élnie.

Miután két ember összeházasodott, egy ideig feszülten és kellemetlenül érzik magukat egymás mellett. Amíg nem ismerik eléggé egymást, óvatosan viselkednek. Miután már jobban ismerik és értik egymást, kialakul köztük az igazi nyugalom és szabadság, majd elérkezik az idő, amikor bátran rábízzák magukat egymásra.

A megváltott testvérek között is sokan vannak, akik nem értik Istent pontosan és biztosan, ezért ők a szabadság érzése nélkül élik a hitéletüket Isten előtt. Ennek mindössze az az oka, hogy nem ismerik elég jól Istent. Amíg Istent nem ismerjük, nem lehetünk szabadok előtte. Éppen úgy, mint az a fiatalasszony, aki még nincs tisztában egészen a férje jellemével, ezért nem tud nyugodtan élni vele. Ha pl. még nem ismeri elég jól a férje ízlését, igyekszik mindenféle finomságot tenni az asztalra. De ha már jobban

tudja, hogy mit szeret a párja, hogy megelégszik egy bablevessel is, akkor úgy is felszabadultnak érezheti magát, ha csak bablevest tesz a férje elé. Ha egy asszony tudja, hogy a férjének elég, ha az ingének gallérja fehér és a fehérneműje tiszta, tehát jól ismeri a férje jellemét, akkor szabadon élhet mellette.

Ugyanennyire szükséges ismernünk Isten jellemét is!

Tekintély és állapot

Mivel nem ismerjük eléggé Istent, sokszor haszontalan dolgokkal törődünk. Gyakran előfordul az is, hogy nagyobb dolgokra vállalkozunk, mint amekkorával meg tudunk birkózni.

A gyülekezetünkben igen gyakran vannak esküvők. Amikor egy-egy esküvőről tanakodunk, úgy érzem, hogy szinte mindenki többet akar annál, mint amire valójában szüksége van. Igyekeznek érvényt szerezni a saját családjuk méltóságának és tekintélyének. Akár adnak a szülők nászajándékot, akár nem, a tekintélyről nagyon sokat beszélnek. Bár nem mondják ki nyíltan, de ha belenézni a szívükbe, megbizonyosodhatnánk róla.

Amikor én házasodtam, mindössze 20000 won (kb.4000 Ft) állt a rendelkezésemre, hogy rendezzem az esküvő költségeit. Így hát ennyi pénzzel nősültem. Már nem emlékszem pontosan, hogy miként, de mindent meg-

tettünk, csakúgy, mint mások. Volt házasságkötő terem, vőlegény, menyasszony, anyakönyvvezető, volt Ige, imádság és zene is. Akkoriban nagyon nehéz volt 20000 won-nal házasodni. Ha az akkori értékére gondolunk, mindössze egy öltönyt lehetett vásárolni belőle. Az esküvő előtt sok pénzem volt, de amikor eljött az esküvő ideje, már nem volt semmim. Édesapámtól elég sok pénzt kaptam az esküvőnk előtt, de akkoriban az esküvőnél fontosabb dolog történt a gyülekezetben, ezért a pénzt arra fordítottam. Így csak 20000 won maradt belőle. Ekkor magamhoz hívtam a menyasszonyomat és azt mondtam neki:

- Hoztam egy kis pénzt. Igaz, hogy soknak látszik, de valójában elég kevés. Ugyanis a 20000 won 500-as címletekben volt. Ekkor a menyasszonyom így válaszolt:

- Hálát adok Istennek, hogy mi nem pénzzel házasodunk össze. Hiszen ha ez sem lenne, akkor mit csinálnánk? Én ennyivel is megelégszem.

Ezek a szavak számomra kimondhatatlanul szépnek és kedvesnek tűntek. Talán most úgy gondolják, hogy a férfiaknak egy csöpp eszük sincs, ugye? Az esküvők miatt általában sokan érkeznek hozzánk. Ilyenkor mindig büszkén mesélem a menyasszony és a vőlegény családjának:

„Amikor én házasodtam, mindössze 20000 won volt a kezemben, mégis született fiunk is, lányunk is, és jól élünk.”

Közben pedig szívből érzem, hogy nekik is szükségük lenne arra, hogy a te-kintélyük összeomoljon. Bár nem vagyok filozófus, mégis sokat elmélked-

tem a tekintélyről. Rájöttem, hogy minél többet foglalkoznak az emberek a tekintéllyel, annál kevesebb figyelmet fordítanak más dolgokra. A valódi értékeken nyugvó tekintély igen hasznos, ezért az esküvőket is próbálom abba az irányba terelgetni, ám a legtöbben mégis inkább a külső tekintélyhez, a magamutogatáshoz ragaszkodnak, ezért a pénzüket is értéktelen és haszontalan dolgokra költik. Amire viszont igazán szükség lenne, arra nem fordítanak elég pénzt. Gyakran tapasztalok ilyesmit. Az a sajnálatos dolog is elő szokott fordulni, hogy pénzt kérnek kölcsön, mert valamilyen nemes ékszerre vágynak, aztán másnap eladják a gyűrűt, hogy visszafizethessék a kölcsönt. Az ajándékozást is túlzásba viszik. Olyan haszontalan ajándékokat vásárolnak, amelyek a valódi helyzetükben egyáltalán nem nyújtanak segítséget.

Úgy gondolom, hogy mindezek a hitéletben is előfordulnak.

Pl.: egy embernek van 1 millió won-ja, de 5 millió won értékű árut szeretne vásárolni. Valójában csak 1 milliója van, de amikor az esküvőt szervezi, 5 millióval számol. Ezért 500000 won-ért vásárol öltönyt, 200000-ért cipőt. Néhány dologban ilyen módon jár el, aztán másra már nem marad pénze. Értik, hogy miről beszélek? Azt hiszem, ezt még egy három éves gyerek is megérti. Ám a hit szempontjából már nem mindenkinek világos.

Ha az Önök lehetősége számban kifejezve 100, akkor majdnem mindig az 500, az 1000 vagy a 10 000 szintjén akarnak hitéletet élni. Ez nem csak azokra a keresztényekre vonatkozik, akik még nem üdvözültek, hanem

köztünk, üdvözültek között is gyakran előfordul. A hitben az jelenti a legnagyobb problémát, hogy a hittel kapcsolatos megítélésünket magasabb szintre helyezzük, mint ahogyan valós helyzetünk engedné. Ha rendszeren imádkozunk, adakozunk, Igét hirdetünk, bizonyosságot teszünk és az evangéliumért élünk, de a hitünk mércéjét a kelleténél magasabbra tesszük, akkor némely dolgok jól mennek, mások viszont nem. Ilyenkor a sikertelen dolgok miatt lelkiismeret furdalás és nehéz érzés gyötör, ami aztán megfoszt bennünket a szabadság érzésétől.

Jóllehet, Jézus Krisztus a Szent Lélek által megváltotta Önöket, de a szívükben lévő szabadság érzésének hiánya miatt a Szent Lélek nem tud szabadon munkálkodni. Szükséges, hogy ezt felismerjék. Értik, hogy miről van szó? Jézus ezt behatóan szeretné megtanítani nekünk. Ahogyan az életünket a helyzetnek megfelelően kell élni, ugyanúgy kell a hitéletünket a valós helyzetünkhöz igazítani. Jézus ezt szeretné megtanítani nekünk.

Ha a jövedelmük 1 millió won, de a tekintélyük megköveteli, hogy 5-10 milliót kérjenek kölcsön egy esküvő megrendezésére, később, amikor ki kell fizetniük az adóságot, nyomorban fognak élni. Ez az igazi probléma, amit fel kell ismerniük.

Ereszkedj a hited szintjére

Kedves Testvéreim! Ma este azt szeretném a leginkább kihangsúlyozni, hogy soha ne igyekezzenek megtenni azt, amire úgysem képesek. A legtöbben olyan mértékű hitet szabnak maguknak, amely meghaladja a képességeiket, sőt igyekeznek emberi módon eljutni odáig, végül kénytelenek megélni hitük elbukását.

A gyülekezetünkben az egyik testvérfiú nemrég megházasodott. Már több testvérünk esküvői előkészületeiben is adódtak problémák, ezért ha mostanában esküvő van, minden segítséget megadunk a készülődéshez. Mivel a gyülekezetünkben már sok esküvőt lebonyolítottunk, pontosan tudjuk, hogy mire van szükség: pl. öltönyre, cipőre, zoknira, karórára, gyűrűre, fényképre, stb. Így elkészítjük az előírányzott listát, majd összeülünk a vőlegénnyel és a menyasszonnyal, hogy megvitassuk az árakat – mint pl. ez és ez mennyibe kerül. Így nyújtunk segítséget a legmegfelelőbb költségvetés elkészítésében.

A mi hitünk is hasonlóképen működik. A törvény által megkövetelt hit számunkra elérhetetlen szinten van. Ha a saját erőlködésünkkel próbáljuk megközelíteni ezt a szintet, biztos, hogy elbukik a hitünk.

Mielőtt üdvösséget kaptam, így gondolkodtam:

„Ahhoz, hogy hitben éljek, nem elég, ha egyszerűen csak nem vétkezem?”

Igen, így van. Annak idején gondolkodás nélkül, egész egyszerűen úgy vélttem, hogy nem vétkezni könnyű. Ám amikor készültem rá, hogy ne kövessék el bűnt, valójában sokkal többet vétkeztem.

Hajdanán, amikor Ádám és Éva az Édenkertben éltek, a Sátán így csalta meg őket:

„Ha esztek a gyümölcsből, megnyílik a szemetek és olyanok lesztek, mint Isten.”

Ez tulajdonképpen azt is jelenti, hogy te is képes vagy megtenni azt, amit Isten. Vajon milyen súlyos sérülést fogunk szenvedni, ha elbukunk, mert olyan dologgal próbálkozunk, amire csak Isten képes, mi nem? Van róla fogalmuk? Nem csak az ember feneke vagy feje törhet össze, hanem a hite is. Egy napon a Szent Lélek beszállt az Önök szívébe. Bibliát olvastak, esetleg volt valamilyen észrevételük is, és talán harminc fejezetet is elolvastak egy nap. A következő napon ötven fejezetet olvastak el, másnap pedig már százat. Így aztán néhány nap alatt kiolvasták az egész Bibliát. Ha így van, akkor az Önök hite igazán jónak tűnik. Ám ha egy napon már nem olvasnak Bibliát, a hitéletüket nem kezdik újra az alapokra építeni, hanem ezzel a gondolattal próbálják megtartani a hitüket:

„Régen száz fejezetet is elolvastam egy nap alatt, miért nincs ez most is így?”

Ezért aztán a hitéletük rosszul alakul, nehezzé és fáradttá válik. Mindannyiunk számára hasznos, ha rendszeresen olvassuk a Bibliát, imádkozunk

és hirdetjük az Igét, de fel kell ismernünk azt a nyilvánvaló tényt, hogy mi magunk ezeket nem vagyunk képesek megtenni. Tudniillik nincs Önök között olyan ember, aki úgy tudná Istent szolgálni, hogy pontosan és rendszeresen olvassa a Bibliát, és soha nem vétkezik. Ezért ne akarják a hitük színvonalát Isten szintjére emelni, inkább ereszkedjenek le egészen az alapkhoz. Önök olyan emberek, akik vétkeznek. Ha már váltságot nyertek Jézus Krisztus vére által, az nyilvánvalóan bizonyítja, hogy Önök olyan emberek, akik vétkeznek. Ha megkapták azt az üdvösséget, amit mások nem kaptak meg, az is egyértelműen bizonyítja, hogy Önök többet vétkeztek, mint mások. Ha kegyelmet kaptak az Úrtól, azáltal bizonyosságot nyert az a tény, hogy Önök hitványak, hiányosságokkal és hibákkal teli emberek. Fel kell ismerniük ezt a tényt!

Amennyiben már üdvösséget kaptak a bűn mocskából, ráadásul egy ideig megfelelően alakul a hitéletük, könnyen azt gondolhatják:

„Én már elég jó ember vagyok.”

Sőt igen könnyen támadhat az a téves gondolatuk is:

„Mától én is tökéletesen élhetek.”

Miután üdvözültünk, a jellemünk továbbra is szennyes marad, ezért mindig fennáll annak a lehetősége, hogy elér bennünket a világ csábítása, vagy előbújik belőlünk az énünk, amely a test kívánságait követi.

Ha Önök esetleg megváltoznának, ezért rendszeresen olvasnák a Bibliát, imádkoznának, feláldoznák magukat az Úr előtt és Istentiszteletet tartá-

nának, adományokat adnának és szolgálnának – mindez csak Isten Szent Lelkéből származhatna és nem Önökből. Fontos, hogy ezt is mélyen felismerjék! Az emberek azt gondolják magukról, hogy megváltoztak, ám amikor rossz állapotba vagy helyzetbe kerülnek, az Úr előtt lehangolttá válnak és kétségbe esnek. Nekem most is rengeteg hiányosságom van az Úr előtt. Az utóbbi időben gyakran hibáztam. Néha olyan szégyenletes dolgokat követtem el, amiket nem tudok nyíltan vállalni a testvéreink előtt. De azt az egyet biztosan tudom, hogy 1962-ben üdvösséget kaptam. Azóta – a régi életemhez képest – egy szentebb életet élek, és Jézus Krisztus a réginél most is egy jobb élethez vezet engem. Természetesen az én változásom sem belőlem származott, hanem – és ezt mindenféleképp szeretném kihangsúlyozni – Jézus Krisztus kegyelméből történt.

Nincs olyan kísértés, mely felülmúlná az erőnket

Ma este elég sokat beszéltem, mert sok mondani valóm volt a szülői gyülekezetben élő testvéreink számára, de közben úgy éreztem, hogy kicsit szigorú is voltam. Van egy ének, amit nagyon szeretek, ezért szeretném elénekelni Önöknek:

A szívemben élő igazi békességet

Senki sem tudja elvenni tőlem.

Az Úr az én szívemben Megváltó lett.

Nem élhetek az Úr nélkül.

Nem élhetek az Úr nélkül!

Az Úr megment engem,

Ahol nincs az Úr, ott nincs békesség.

Nem élhetek az Úr nélkül!

A világban, ahol nincs békesség,

csak nyomorúság és harc van,

minden ember fél.

Amíg újra el nem jön a békesség Ura,

addig nincs vége a bűnnek és a háborúnak.

Nem élhetek az Úr nélkül!

Az Úr megment engem.

Ahol nincs az Úr, ott nincs békesség.

Nem élhetek az Úr nélkül!

A gyülekezetemben csak úgy nevezik ezt az éneket, hogy „Park lelkesz legkedvesebb éneke”. Amikor ezt éneklek, mindig azt érzem, hogy Jézus Krisztusnak mindenképp le kell telepednie a szívünkben. Ha már biztosan

üdvösséget kaptak és a szívükben van Jézus Krisztus, de valami fájdalom éri Önöket, kétségbe esnek és gyötrődnek, az sajnos eltakarhatja a szívükben lévő Jézus Krisztust, hogy ne láthassák Őt. Így nem Jézus Krisztus fogja uralni a szívüket, hanem a gyötrődés és a gond. Ám ha a szívükben újra feléled egy erős gondolat Jézus Krisztus iránt, az a gondolat képes legyőzni minden gondot és gyötrelmet. Mert ezeket Jézus Krisztus Szent Lelke egyszerűen felfalja és igazi nyugalmat fog biztosítani. A testvérek az újjászületésük után is elszenvednek bizonyos nehézségeket, de azok valójában már nem jelentenek szenvedést és nehézséget, sokkal inkább gyakorlatot, melyet Jézus Krisztus erejével kell megoldaniuk. Nincs olyan dolog, amit le ne győzhetnének, mert az Úr sohasem enged olyan kísértést, mely felülmúlná az erőnket. Amennyiben valami problémával találjuk szemben magunkat, azonnal jön a Sátán és azt suttogja:

„Nincs remény! Ezt sohasem fogod megoldani.”

Ám a félelem nem Istentől származik. A kétségbeesés, a lelki gyötrelem, az aggodalom, a gond – nem Istentől, hanem a Sátántól származnak. Bármilyen borzasztó helyzetbe kerülnénk is, arra kell gondolnunk, hogy nem létezik a pokolnál borzasztóbb hely. Miután üdvözlünk, bármilyen nehéz problémával állunk is szemben, az nem lehet nehezebb annál a keresztnél, mint amit Jézus vett magára. Bármilyen sértést és gyalázkodást kell is elviselnünk, sohasem hasonlíthatjuk ahhoz, amit Jézusnak kellett elviselnie. Jézus a kereszten legyőzte a sértést, a gyalázkodást. Jézus Krisztus legyőzte

a Sátánt, Jézus Krisztus legyőzte a bűnt. Ezért Önöknek azt kell felismerniük, hogy a szívükben élő Jézus Krisztus által bármilyen nehézséget és gyötrelmet legyőzhetnek. Észre kell vennünk a saját korlátjainkat, melyek miatt semmire sem vagyunk képesek. Miután felfedeztük a valóságot, hogy semmit sem tehetünk, azt is észre fogjuk venni, hogy Jézus Krisztusban viszont minden lehetséges. A Sátán munkájának az a célja, hogy a kétségbeesés vermébe lökjön bennünket, annak ellenére, hogy a szívünkben él Jézus Krisztus. Ezért Isten az Ő újjászületett gyermekei számára sok helyen megjelentette a Bibliában, hogy Jézus Krisztusban növekedve miként állhatnak Ő elé.

Isten, aki elvetette Saul

Kedves Testvéreim! Hamarosan Isten elé kell állnunk. Manapság sokkal nehezebb különbséget tenni igaz és hamis hit között, mint az élő és a művirág között. Különbség van a lélekből származó hitélet és az emberi lehetőségekből származó buzgóság között. Pontosan ez a különbség Saul és Dávid között is, amiről ezen az evangélizáción szeretnék beszélni.

A testből származó dolgok vége nem lehet más, mint pusztulás és bukás. De a Jézus Krisztusban való, hitből származó dolgok mindig győzedelmeskednek, függetlenül attól, hogy az adott pillanatban milyennek látszanak.

Olvassuk el mindnyájan Sámuel I. könyve 16. fejezetének 1. versét:

És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bánkódol még Saul miatt, holott én megvettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el. Én elküldelek téged a Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt. (Sám. I. 16, 1)

Isten tehát már megvetette Sault, hogy ne uralkodhasson Izráel felett. A Bibliának igen sok része arra enged következtetni bennünket, hogy Isten szívtelen. Isten Sámuel által tette Sault királlyá. De akkor miért vetette el, ha előzőleg Ő maga választotta ki, hogy királlyá tegye? Sámuel egyre csak sírt és imádkozott Saulért. Miért mondta hát Isten oly köszívűen Sámuelnek:

„Ne imádkozz, és ne bánkódj többé Saul miatt, hiszen én elvettem őt!”

Ha Saul szemszögéből tekintünk Istenre, kegyetlennek, szívtelennek tarthatjuk Őt, sőt sokan félre is érthetik és azt gondolhatják, hogy Istennel képtelenség kapcsolatot tartani. De Sámuel I. könyvének 16. fejezetében, az 1. versben így van megírva:

„Meddig bánkódol még Saul miatt, holott én megvettem őt?”

Isten azt mondta Sámuelnek, hogy ne bánkódjon tovább Saul miatt. Többé ne gondoljon semmire és ne imádkozzon. Persze lehetséges, hogy Sámuel érzései továbbra is Saulhoz húztak, hiszen korábban ő maga kente fel és tette királlyá, Izráel egész népe előtt. Amikor Izráel a Filiszteusokkal harcolt, akkor is ő bátorította és küldte a harcmezőre Saul. Sőt az ország leg-

különfélébb dolgait vitatták meg együtt. De most egyszerre, kőszívű ember módjára, hátat kellett fordítania Saulnak és Dávidhoz kellett mennie, akit Isten új királyként választott.

Már korábban is említettem, hogy Saul a testünk, Dávid pedig a bennünk lévő lelkünk mivoltát jelenti. Mielőtt megismernénk Dávidot, előtte már ismertük Sault. Amikor Sámuel megismerte Sault, Dávid még meg sem jelent Sámuel színe előtt. Sokkal korábban megismerjük a testi dolgokat, mint a lelkieket, és sokkal közelebb állunk a testi dolgokhoz és támaszkodunk azokra, mint a lelkiekre.

Saul magas termetű ember volt, szelídebb és bátrabb bárkinél. Kitűnő ember volt, de test volt. A Biblia elmondja, hogy a valóság nem más, mint hogy a testünk az idő elmúltával úgy hervad el, ahogyan Saul. A Biblia arra is megtanít minket, hogy Sámuelnek mindaddig szomorúságban kell élnie, amíg Saulra tekint. Amíg a testünkre számítunk, addig nekünk is kétségbeesésben és összeomlásban kell vesztegelnünk. Isten így szólt Sámuelhez:

„Te is vesd el Sault, hiszen én már elvetettem őt, és kiválasztottam az új királyt. Elküldelek téged, hogy tedd őt királlyá.”

Isten azonnal megölte Sault? Nem, nem így történt. Egy ideig még birtokolhatta a királyi trónt. De ne felejtjük el, hogy mialatt Saul továbbra is a trónon maradt, Isten már nevelte Dávidot.

A következő órában szeretném tovább folytatni a prédikációm.

2.

**Elvetni a
testet,
követni a
lelket**

2. fejezet

Elvetni a testet, követni a lelket

Olvassuk el Sámuel I. könyvének 16. fejezetét, az 1.-től az 5. versig:

És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bánkódol még Saul miatt, holott én megvetettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el. Én elküldelek téged a Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt. Sámuel pedig monda: Hogyan menjek el!? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És monda az Úr: Vigy magaddal egy üszőt, és azt mondd: Azért jöttem, hogy az Úrnak áldozzam. És hívd meg Isait az áldozatra, és én tudtodra adom, hogy mit cselekedjél, és kend fel számomra azt, a kit mondándok néked. És Sámuel megcselekedé, a mit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembe. A város

vénei pedig megijedének, és eleibe menvén, mondának: Békességes é a te jövedeled? Ő pedig felele: Békességes, azért jöttem, hogy áldozzak az Úrnak. Szenteljétek meg azért magatokat, és jertek el velem az áldozatra. Isait és az ő fiait pedig megszentelé, és elhívá őket az áldozatra. (Sám. I. 16, 1-5)

Az állapotunknak megfelelő hit

Először szeretném összefoglalni mindazt, amiről tegnap prédikáltam. Beszéltem arról, hogy amikor két ember összeházasodik, az első időkben általában fáradtnak érzik magukat, mert még nem ismerik egymást elég jól. Emiatt sokszor nyugtalanok, de később, ha jobban megismerik egymást és kiderülnek bizonyos hibák és szégyellnivalók, sokkal erősebb és mélyebb szeretet alakulhat ki közöttük, így felszabadultabban élhetnek.

Szó esett arról is, hogy egy esküvő előtt álló menyasszonynak csak annyit szabad költenie, amennyit a helyzete megenged. Ha ugyanis egyes dolgokra túl sok pénzt fordít, végül pont arra nem jut elég pénze, amire igazán szüksége lenne. Emiatt sok nehézsége támadhat.

Mindezek által azokról a tévedésekről beszéltem, melyeket a hitéletünk során is megtapasztalhatunk, miszerint ha a jelenlegi hitünk mértékéhez képest igyekszünk minél magasabbra tenni a hitünk mércéjét, végül kétértelműsünk. Majdnem mindenki abban a tévhitben él, hogy az ő hite már

elérte azt a színvonalat, amelyet Isten szeretne, valójában viszont meg sem közelíti.

Gyakran tapasztalhatjuk azt is, hogy abban az esetben, ha az ember – a saját elgondolása szerint – rendszeresen imádkozik, adakozik, hirdeti az Igét, engedelmesen él, tehát mindent megtesz, ami a hitérettel kapcsolatos, ám mindezek ellenére mégis elkövet valami hibát, esetleg megbotránkozik valamin, végül biztos, hogy teljes összeomlásba süllyed.

Önmagunk túlértékelése

Ha jól végezzük minden dolgunkat, nincs semmi problémánk. Ám ha hibát követünk el vagy vétkezünk, elveszítjük azt a bátorságot, mellyel Isten elé mehetnénk. Miért veszítjük el a bátorságunkat? Egy példán keresztül szeretném elmagyarázni:

Ha egy alig egy éves kisbaba bepisil, biztos, hogy nem fogja magát szégyellni. Ha megpróbál sétálni, de elesik, nem kell szégyenkeznie. Pontosan tudjuk, hogy ezek természetes dolgok, amennyiben egy kisbabáról van szó. Így a szülők számára sem jelentenek problémát az efféle balesetek. Az igazi probléma az lenne, ha egy kisbaba egyáltalán nem pisilne vagy kakilna, vagy kétségbe esne azért, mert nem sikerült végigfutnia a maratoni távot. Ha esetleg elhatározná, hogy felszalad a lépcsőn, talán sikerülne egyet fel-

lépnie, ám ha tovább próbálkozna, biztosan hátra zuhanna és máris kész lenne a baj. Ám egy egy éves kisgyermeknek sohasem támad a fejében ilyen eltúlzott gondolat. Ezért hát azt sem tartja problémának, ha séta közben elesik. Egyszerűen csak talpra áll és folytatja az útját.

Manapság nekünk, keresztényeknek ugyanilyen a hitéletünk. Ha valamenynyire ismernénk a hitet, rájönnénk, hogy természetes, ha az ember elesik, megcsúszik, nem imádkozik vagy nem hirdeti az Igét elég jól, esetleg nem ad mindig tizedet. Aki tehát mindezekkel tisztában van és ebbe az állapotba kerül, nem omlik össze és nem fog kétségbe esni. Ha felismerjük, hogy eredendően erőtlenséggel és hiányokkal küzdő emberek vagyunk, úgy lelkiismeret furdalás nélkül mehetünk Isten elé, még ebben az állapotban is. Az élő Isten segítségével pedig tökéletességet kaphatunk. Ám a legtöbben – annak ellenére, hogy a hitük nem tökéletes – túl magasra helyezik a hit mércéjét, mintha az angyalok vagy éppen Jézus Krisztus szintjén lennének. Ha pedig hibát követnek el, haboznak az Úr elé menni, hogy bevallják: „Uram, erőtlen vagyok.” Így lassan, lassan eltávolodnak az Úrtól és egyre mélyebbre süllyednek a bűnben, ahová a Sátán vezeti őket. Nem szabad elfelejtenünk, hogy vannak, akik emiatt oly mértékben összeomlanak, hogy végül tragédiába torkollik az életük.

Szó volt még Sámuel I. könyvének 16. fejezetében, az 1. vers második részéről, melyben Isten elvetette Sault.

Vesd meg az emberi gondolatot

Amikor Daegu gyülekezetében kezdtem dolgozni, sok lelkész meglátogattott és sokat beszélgettünk a gyülekezetről. Ahogyan hallgattam az idős lelkészek tanácsait, javaslatait, gyakran kellett szembesülnöm egy súlyos problémával. Ők ugyanis igen sokszor mondták nekem a következőket:

„Park lelkész! Ha majd idősebb lesz, be fogja látni, hogy Önnek is szüksége van pénzre. Most még nem tartja fontosnak, hiszen fiatal. De később az Ön gyerekeinek is kell iskolába járniuk, és ha nem lesz elég pénze a taníttatásukra, szenvedni fog és meg fogja bánni, hogy így gondolkodott. Szerintünk most kell beszélni erről, mielőtt bekövetkezne. Melyik az a fiatal, aki nem ugyanolyan bátorsággal és hittel vág neki az életnek, mint most Ön, Park lelkész? Fiatal korunkban mi is így éltünk. De egy lelkésznek is kell ennie, egy lelkész gyerekeinek is kell tanulniuk, nekik is szükségük van cipőre. Park lelkész, gondolja csak végig, mi lesz annak a következménye, ha ilyen makacs hittel él? Mi már sokat tapasztaltunk, ezért hallgatnia kellene a tanácsainkra.”

Sok lelkésztől hallottam efféle beszédeket, ám ezek mind ellentmondtak a Bibliának, amit viszont jól ismertem. Ezért így válaszoltam nekik:

„Rendben van, Lelkész urak. Ha megöregszem és beteg leszek, a gyerekeim pedig koldusok lesznek, lehet, hogy valóban meg fogom bánni, mint Önök, de addig is szeretnék Isten Igéje szerint élni.”

Egy-egy ilyen beszélgetés után sokáig nyugtalan voltam. Végül azt az életet választottam, amit a Biblia mutatott nekem. Valóban csodálatos, hogy képes voltam megvetni a bennem lévő emberi gondolatokat és a szívem Isten Lelkének követéséhez hajlott, így megnyugodhattam. Azon gondolkodtam, hogy ha mégis tönkremennék, mennyire lehetne súlyos a helyzetem? Mi lenne, ha elszegényednék és koldus lennék, ha bekövetkezne az a borzasztó dolog, hogy egy kórházban fekszem, és senki sem ápolna, sőt magamat sem lennék képes ellátni, vagy olyanná válnék, aki az emberek előtt a legutálatosabb lény lenne, akit csak életük során láttak? Nos, én akkor is megelégednék az üdvösségemmel és a hátralévő életemet hálával szeretném eltölteni. A szívem ez iránt való meggyőződése megingathatatlan. Persze a szívünk folyamatosan változhat, ám az üdvösségünk ténye sohasem változik. Elsősorban azt szeretném elmondani, hogy én Isten Igéje szerint élek, de ha valami miatt mégis zátonyra futna az életem és a világi emberek legelrémtőbb állapotába kerülnék, akkor is élne a szívemben a hit az iránt, hogy Jézus Krisztus kegyelméből bűnbocsánatot kaptam, Isten gyermeke lettem, aki bátran odaállhat Isten elé. Olyan ígéretet kaptam, mellyel az örök Isten országában örökre együtt élhetek az Úrral és a hátralévő életemet úgy élhetem, hogy mindezekért hálát adok neki. Másrészt pedig még sohasem láttam olyan esetet, hogy zátonyra futott volna egy olyan ember élete, aki az élete során teljesen ráhagyatkozott az Úrra. Mi lehet az oka annak, hogy időnként a problémáinkba merülve küszködünk?

Az, hogy még mielőtt valóban megtörténne, már félünk tőle és azért aggódunk, hogy „mi lesz, ha így és így teszünk”? A valódi problémát az jelenti, hogy az Istenben való hitünk nem halad előre. Hol van az az ember, aki minden esetben hittel lépett előre, mégis megbukott? Ezért mindig arra kell törekednünk, hogy a helyes irányt válasszuk, tehát támaszkodjunk teljesen az Úrra. Kénytelen vagyok megvallani, hogy bizonyos dolgokban én is a testi és emberi irányt követtem, de érdekes módon csak akkor nyerhettem el a szívem igazi nyugalját, amikor a lelki irányt választottam. Ilyenkor sokkal szabadabb, nyugodtabb és örömtelibb volt a szívem, mint amikor a testemre – vagyis Saulra támaszkodtam.

Jonathán, aki a test és a lélek között ingadozott

Ezen az evangélizáción olyan testvérek is részt vesznek, akik jelenleg csak az evangéliumért dolgoznak. Közülük némelyek az egész életüket az evangéliumnak áldozták. Az itt lévők közül a legtöbben már bűnbocsánatot nyertek és a Szent Lelket a szívükbe fogadták, de közülük is sokan vándorolnak még Saul és Dávid között. Isten így szólt Sámuelhez:

„Eredj el Saultól és menj el Dávidhoz.”

Azt nem tudom, hogy Sámuel mekkora fájdalmat érzett ekkor a szívében,

ám zokszó nélkül elfordult Saultól és Dávidhoz sietett. Rajta kívül szerepel itt még egy másik ember is, Jonathán, aki folyton Saul és Dávid között ingázott. Olykor úgy tűnt, hogy közel van Dávidhoz, hiszen vele együtt munkálkodott, de a lakóhelye mindig Saul mellett volt. Saul tudtán kívül segített Dávidnak, imádkozott érte, vigasztalta őt és Dávid életéért tevékenykedett, ám mindezek ellenére sem tartozott egészen Dávidhoz. A szívének csak egy része volt Dávidé, ugyanis a szíve mélyén inkább a testi ember – vagyis Saul kapott helyet.

Manapság is sok ember él ugyanolyan hitéletet, mint Jonathán. Sámuel csendes halált halt és szépen eltemették. Jonathánnak viszont nem ilyen halál jutott. Ha Jonathán Dávidhoz tartozott volna, abban is biztos lehetett volna, hogy Dávid majdani királysága idején ő is a király alatt fog szolgálni. Pontosan tudta, hogy testi apjának, Saulnak cselekedetei helytelenek és Isten nincs vele, mert megvetette őt. Ennek ellenére vele maradt. A szíve ugyan Dávidhoz húzott, mégis Saulért munkálkodott.

Gyakran találkozhatok olyan hívőkkel, akik hitéletüket illetően ugyanabban az állapotban vándorolnak és ugyanolyan hitéletet élnek, mint Jonathán. Gyakran előfordul, hogy mikor döntenünk kellene lelki és testi irány között – bár tudjuk, hogy a lelki irány a helyes – az utolsó pillanatban mégis a test mellett döntünk. Némelyek még a gyülekezet kiválasztásában is ilyen módon járnak el. Bár biztosak benne, hogy az előttük álló gyülekezet a Biblia szempontjából nézve lelki gyülekezet, mégis testi szempontok

alapján döntenek és olyan gyülekezetben maradnak, amelynek semmi köze sincs az evangéliumhoz. Már üdvösséget kaptak, sőt azt is tudják, hogy a gyülekezet tanítása a Biblia szempontjából helytelen, mégis ott maradnak. Dávidot szinte mindenki szereti, nem utálja. De ha döntenie kell, pl. iskola vagy munkahely ügyében, esetleg házastársat kell választani, akkor már Saul oldalára állnak. Ezek az emberek a „Jonathánok”. Ma is sok ilyen ember él közöttünk. Nem arról van szó, hogy ők nem szeretik az Úr akaratát. Szeretik az Úr akaratát, szeretik a lelki gondolatokat, szeretnék követni Istent Igéjét, ám ha valamilyen fontos döntés előtt állnak, az utolsó pillanatban a testhez hajolnak.

Elméleti és gyakorlati hit

Szeretnék elmesélni egy régi történetet. Járt a gyülekezetembe egy idős özvegyasszony, aki varrónő volt és igazán jó hitéletet élt. A keresetéből szolgált a gyülekezetet, az evangélium hirdetőit buszjegyek vásárlásával segítette, étellel kínálta őket. Ám egy napon komoly csábítással találta magát szemben: egy gazdag férfi házassági ajánlatot tett neki. A férfi nem volt üdvözült ember, sőt egyszer sem járt gyülekezetben. Éreztem, hogy az asszony nem lesz képes ellenállni a csábításnak, hiszen a férfinak nagyon sok pénze volt, és a világ szemében kitűnő embernek számított. Az özvegyasz-

szony nem tudott egyértelmű döntést hozni. Tudta, hogy lélek és hit szempontjából ez a házasság sohasem jöhet létre, hiszen Jézus megfeszítettett érte a kereszten, ezért nem fordulhat el Jézustól egy ilyen csábítás miatt. Tudta, hogy az Úr előtt ez a házasság nem állhat meg. Azzal is tisztában volt, hogy amennyiben mégis feleségül megy ehhez a férfihez, többé nem tud hitéletet élni. De a test szempontjából a szíve teljesen elgyengült. Egyre inkább gyötörték a gondolatatai: „Mi lesz így a jövőmmel, hiszen nincsenek gyermekeim, egyedül fogok megöregedni. Ha életem alkonyán még megtakarított pénzem sem lesz, miféle nehézségekkel kell majd szembenéznem?” Ekkor az özvegyasszony sorra látogatta a gyülekezetbe járó testvéreit és ezt mondta nekik:

- Komoly probléma gyötör. Te mit gondolsz? Ugye nem volna szabad hozzámennem ehhez a férfihoz? – kérdezte az egyik testvérétől, aki határozottan így válaszolt:

- Hogy kérdezhetsz ilyet? Eszedbe ne jusson!

- Szerintem is igazad van, de olyan csábító az ajánlata.

A testvére így vigasztalta:

- Testvérem, ne törődj vele! Meglátod, csak bajt hoz rád.

Egy ilyen komoly tanács hallatán nem lett volna nehéz egyértelmű döntést hozni, de ő nem adta fel, hanem tovább faggatta a testvéreit. Egyszer egy testvérférfit, máskor egy testvérasszonyt. Minduntalan erről beszélt nekik. Persze nem mindenki szíve volt egyforma. Annak ellenére, hogy ugyanab-

ba a gyülekezetbe jártak, eltérő válaszokat adtak. Az egyikük azt mondta:

„Természetesen nagyon fontos a hit, de te, testvérem már elég idős vagy, és hát nem tudjuk, hogy később mi vár ránk, mi történhet velünk. Bár a hitbeli lelkiismeret szempontjából valóban fennáll egy kis probléma, de azért úgy gondolom, jobb, ha összeházasodtok.”

Miután az özvegyasszony mindenkit meghallgatott, úgy határozott, hogy elveti annak az 5-10 testvérnek a tanácsát, akik helyesen ítélték meg a problémáját, helyette inkább elfogadta az egyetlen helytelen tanácsot, melyből bátorságot merítve, végül feleségül ment a férfihez. Így gondolkozott:

„Az egész gyülekezetben mindössze egy ember van, aki megérti a szívemet és a helyzetemet.”

Ezektől a gondolatoktól vezérelve, végül a rossz irányt választotta. Miután összeházasodtak, egy kis idő múlva meglátogattam őt. Zokogva vallotta be, hogy megbánta, amit tett.

Elméletben jól tudjuk, hogy a lelket követni jó, sőt a gondolataink is ehhez ragaszkodnak, ám ha a gyakorlatban egy problémát illetően döntésre kényszerülünk, a szívünk sokkal inkább hajlik a testhez. Ezt a tényt soha nem szabad elfelejtenünk.

Jonathán, aki Saullal együtt zátonyra futott

Jonathán biztos volt benne, hogy helyesen dönt, ha elhagyja Saul és követi Dávidot, de annak ellenére, hogy tudta, hogy Saul meg akarja ölni Dávidot, képtelen volt megtagadni az apa és fiú közti kapcsolatot. A szíve mélyén érezte, hogy Dávidhoz tartozik, mégis Saullal élt. Így Isten végül kénytelen volt összekötni kettejük sorsát.

Életének utolsó napjaiban Saul elkövette azt a bűnt, hogy kikérte egy halottidéző asszony tanácsát. Isten úgy ítélte meg, hogy büntetés jár neki ezért és mindazokért a dolgokért, melyeket akkor követett el, amikor szembeszállva Isten parancsával, nem irtotta ki Amálek egész népét, és az élete során sok dologban emberi módon járt el. Jonathán természetesen nem vétkezett Saullal együtt, hiszen ő nem járt a halottidéző asszonynál és nem vállalt részt Dávid megölésében sem, de mivel testben együtt élt Saullal, neki is ugyanúgy száналmas halált kellett hálnia. Minderről a Bibliában olvashatunk.

Akik Dávidhoz csatlakoztak – amikor ő Saul elől a Filiszteusok földjére menekült – mindnyájan alacsony rendűek, eladósodottak és elkeseredettek voltak. Ezért is nem élhettek Izráelben. Ha Dávid embereit összehasonlítjuk Saul alattvalóival és Jonathánnal, láthatjuk, hogy Dávid emberei jóval alacsonyabb rendben éltek, mint Saul követői. Jól látható,

hogy Dávidot csak a szegények követték. Jóllehet, ők elszegényedett emberek voltak, de Dávidot követték, így amikor Dávid elnyerte a dicsőséges királyi trónt, ők is részesültek Dávid dicsőségében. De Jonathán, aki mindig becsületesen élt és a hit embere volt, nem csatlakozott Dávidhoz, inkább Saul mellett maradt, így Saullal együtt szánalmas véget ért az élete.

Elvetve a testet

Kedves Testvéreim! Szeretném, ha egy kicsit elgondolkodnánk arról, hogy a jövőben milyen problémákkal találhatjuk magunkat szemben.

Ha majd gyülekezetet vezetnek, munkálkodnak a szentekért, nevelik a gyermekeiket vagy a gyermekük házasságkötését tervezik, biztosan a lelki megoldásokra fognak törekedni, hiszen majdnem mindnyájan imaházba járnak. De ha egy valódi, gyakorlati problémával állnak szemben, máris testi módon kezdenek intézkedni. Gyakran találkozhatunk ilyen esettel.

Ha az ember fürödni szeretne, lehet rajta bármilyen szép ruha, először le kell vennie mindent és csak meztelenül ülhet be a fürdőkádba. Hasonlóképpen történik ez a hitéletben is: amikor az imaházban Istentiszteleten vesznek részt és imádkoznak, úgy tűnik, hogy igen jó hitállapotban teszik mindezt, de mielőtt hazaindulnának, mindent levetkőznek és meztelenül erednek útnak, hogy aztán újra bele vessék magukat a puszta valóságba.

Sok keresztény hitet nélkülözve igyekszik megoldani a gyakorlatban előforduló problémáit, hasonlóképpen azokhoz, akik még nem születtek újjá, vagy egyáltalán nem hisznek Jézusban, ezért a cselekedeteiket testi szempontok szerint irányítják. Vajon nevezhetjük őket hívőknek? Valóban elmondhatjuk róluk, hogy hívők és Isten szolgálói?

Egyszer valaki a következőt mondta:

„Sokan élnek úgy, hogy egyáltalán nem kíváncsiak Isten szolgálatára, sokkal inkább arra, hogy otthon nevelgessék a kutyájukat.”

Egy másik ember pedig azt mondta:

„Az emberek szájából gátlás nélkül jönnek a szavak, de ha olyan rest szívvel művelnék a földjeiket vagy kereskednének, mint ahogyan Istent szolgálják, biztos, hogy tönkremennének.”

Ezeket a szavakat bizony én sem tudtam elutasítani, mert valóban így van.

Mi magunk nem is vagyunk tisztában vele, hogy mennyire nem vagyunk kíváncsiak a hitre. Amikor valamit emberi módon próbálunk megoldani, de nem sikerül, azonnal kétségbeesünk, aggódni kezdünk és emésztjük magunkat. Amennyiben Önök ebben az órában a szívükben nyomorúságot éreznek, tisztában vannak vele, hogy miből származik ez az érzés?

Mindazok, akik Dáviddal tartottak, nem ijedtek meg semmilyen problémától, mert Dávid bölcsen irányított mindent, ami velük történt. De azt is tudjuk, hogy Saul alattvalói fejvesztve menekültek, féltek és remegtek, ha valami gondjuk támadt.

A Biblia most nem azt kérdezi Önöktől, hogy milyen szorgalmasan járnak gyülekezetbe, hányszor olvasnak Bibliát, mennyit imádkoznak, milyen sokszor hirdetik az Igét vagy mennyit adakoznak. Mindössze annyit kérdez, hogy milyen mértékben élnek Önök lélekhez ragaszkodó életet?

Isten, aki nem emlékszik a bűnre

A múlt évet leprások falvaiban töltöttem, ahol sok testvért megismerhettem. A testük egy rettenetes betegségben szenved. Ráadásul a világi emberek megvetését és gyalázkodásait is el kell szenvedniük, pedig a világtól távol, elzárkózva élnek. Sokszor érezhettem, hogy az ő szívük nemes és tiszta, nem úgy, mint az egészséges embereké, akikben ilyen szívet nemigen találtam. Gyakran éreztem azt is, hogy a testileg egészséges emberek lelkiileg leprások, ezzel szemben a leprások között sok tiszta szívű ember volt. Mialatt egy közösségben éltem velük, sok felejthetetlen emléket szereztem. Ha egyszer lesz időm, szeretném újra meglátogatni őket és minden percet arra szeretnék szánni, hogy együtt beszélgetünk a Bibliáról.

Tavaly ősszel az egyik városunkban lévő leprás gyülekezetben tartottam evangélizációt, egy héten keresztül. A gyülekezet imaháza elég nagy volt, így mintegy 600 ember gyűlhetett össze, hogy az Igét hallgassa. Voltak közöttük igen súlyos állapotban lévő leprások is, akik már nem bírtak elmen-

ni az imaházba, sőt emberek közé sem mehettek. Egy külön épület állt a rendelkezésükre, ahol hangszórón keresztül hallhatták az Istentiszteleten elhangzó prédikációt. Szerettem volna ellátogatni ebbe az épületbe, de egyáltalán nem volt rá lehetőségem, mert mindig rengetegen vártak rám, hogy személyesen is beszélgethessenek velem. Ám az utolsó napon, a hajnali imaóra után mégis sikerült átmennem, egy presbiter és egy diakónus segítségével. A földszinten voltak a női betegek, az első emeleten pedig a férfak. A betegség miatt szinte minden leprásnak beteg volt a szeme, ugyanis a lepra megtámadja a szemeket. Véraláfutásos volt a szemük és az ott élők közül elég sokan meg is vakultak. Mikor bementem az egyik szobába, ezek a vak és leprás emberek kitörő örömmel fogadtak és rengeteg kérdést tettek fel. Már épp indulni akartam, mert nem volt túl sok időm a beszélgetésre, mikor átjött a másik szobából egy beteg. Térd alatt hiányzott a lába, egy kerekeken guruló falapon ült és a kezével hajtotta magát. A szívem sajgott a látványtól. Vajon hogy tud WC-re menni, hogyan fürdik, hogyan alszik? De ő azt kérdezte tőlem:

„Lelkész Úr! Valóban igaz, hogy minden bűnöm el van törölve, annak ellenére, hogy én emlékszem a bűneimre?”

Hallva a kérdését, a szívem megtelt hálával. Ugyanis a téma, melyről akkoriban prédikáltam, nem a keresztények hitélete volt, melyről most itt Szöul gyülekezetének prédikálok, hanem arról prédikáltam, hogy miként kaphatnak bűnbocsánatot. Egy héten keresztül beszéltem erről a témáról,

közben pedig rájöttem, hogy sokuknak hamis elképzelésük van a bűnbocsánatról. Korábban már több hasonló konferencián vettek részt, melyeken az akkori vendéglőadók így prédikáltak:

„Csak azok a bűnök vannak megbocsátva, amikre nem emlékeznek, amire emlékeznek, az nincs megbocsátva.”

Így hát sokan tudták, hogy Jézus eltörölte a bűneiket, de mivel a saját szívükben még őrizték a bűneik emlékét, így azért kellett aggódniuk, hogy azok nem nyertek bocsánatot. Az evangélizáció ideje alatt tehát erre a felismerésre tettem szert. Ezért arra gondoltam, hogy meg kell szabadítani őket a bűnre való emlékezéstől. Az egyikük a következő Igét idézte:

Azután így szól: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. (Zsid. 10, 17) – majd azt kérdezte:

- Isten azt mondta, hogy nem emlékszik. De ha én emlékszem, akkor nincsenek megbocsátva a bűneim, ugye? – magyarázatként csak ennyit mondtam neki:

- Ki az, aki nem emlékszik többé a bűneinkre? Isten, nem pedig mi.

Mégis emlékezünk a bűneinkre

Szeretnék még elmesélni egy korábbi történetet is:

Egyszer négyszemközt beszélgettem egy asszonnyal a bűn problémájáról.

Mikor azt mondtam neki, hogy Isten nem emlékszik többé a bűneinkre, az asszony sírva fakadt és így szólt:

„Lelkész Úr! Ha Isten Igéi közül van olyan, ami számomra nemes, akkor ez az.”

Az asszony sírva mesélte el a történetét. Középiskolás éveiben – engedve a diákság csábításainak – belecsöppent az alvilági életbe és szinte az egész fiatal korát ott töltötte. Miután férjhez ment, a férje előtt feltárta teljes múltját, aki aztán elég gyakran emlékeztette őt arra, hogy milyen életet élt. Az asszony ilyenkor bánatában elment otthonról. Napokig ivott, s csak aztán ment újra haza. Közben már a falujukban is elterjedt az asszony múltjának híre. Attól fogva szinte ki sem tette a lábát a házból. Már hét év eltelt a házasságkötésük óta, de a piacon kívül máshová nem ment, senkivel nem beszélgetett. Gyülekezetbe ugyan járt, de oda is mindig utolsóként érkezett és elsőként indult haza. Szinte észrevétlenül vett részt az Istentiszteleteken, lehajtott fejjel ült, és ha eszébe jutottak a múltban elkövetett bűnei, bánkódni kezdett. Sőt, ha valaki ránézett, mert látta, hogy valami baja van, attól még jobban megijedt.

Nos, mennyire hálás lehetek azért – mondta, hogy bár emlékszem a bűneimre, a világon minden ember emlékszik a bűneimre, a férjem, az anyósom, az apósom, a sógornőm és a rokonaim, de Jézus Krisztus nem emlékszik rájuk.

Úgy van, Isten nem emlékszik a múltunkra, többé nem emlékezik meg a

bűneinkről és az álnokságainkról. De ezt nem könnyű megértenünk. Hiszen ha az emberek ismerik mások vétjét, akkor lehetetlen, hogy ne emlékezzenek rá. Ha tisztában vagyunk egy ember hibáival és bűneivel, azokra gondolva azonnal feltámad bennünk a gondolat, hogy ő bizony 'olyan' ember. Isten részletesen és pontosan ismeri minden elkövetett vétkünket. Akkor hogy lehet, hogy nem emlékszik rá? Én nem vagyok képes megérteni, de hiszek benne. Éppen ez a különbség Isten és az ember között. Mi nem tudjuk elfeledni mások vétjét, nem tudunk nem emlékezni rá, de Isten Jézus Krisztus keresztyére tekint, ezért nem emlékszik a bűneinkre. Ezért Isten – a Biblia által – a következő ígéretet tette:

Azután így szól: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. (Zsid. 10, 17)

Isten nem emlékszik a bűneinkre, de mi jól ismerjük azokat. A bűnre való emlékezetet magunkban hordozzuk. Ez az okozója a hitéletben előforduló problémáinknak is. Pedig bőven elég az is, ha Isten nem emlékszik. Ennek ellenére az emberek úgy gondolják, hogy amennyiben ők emlékeznek, úgy Isten is emlékszik. Gyakran megesik velünk, hogy ha vétkezünk, azt hisszük, hogy Isten is az alapján tekint ránk. Ezért így válaszoltam nekik:

„Természetes, hogy mi emlékszünk a bűneinkre, mert bár megbocsátott minden bűnünk, az emlékezetünkben mégis tovább él.”

Néhány évvel ezelőtt – a saját hibámból kifolyólag – az egyik ujjamat csontvelő betegség támadta meg, ami miatt a kórházban eltávolították az ujjam

első percét. Ám a betegség áterjedt a második ujppercemre is. Ekkor az orvos – mint a banán héját – lehúzta az ujjamról az izmokat, majd a csontot teljesen kikotorta, így gyógyítva meg az ujjamat. A negyedik ujjam első percét tehát elveszítettem. Bár a betegség teljesen elmúlt, mégsem felejtettem el soha, hogy hányszor kellett kezelésre járnom az ujjam miatt. Amikor pl. fáj a fogam és fogorvoshoz fordultam, a gyógyulás után sem felejtettem el a gyógyítás folyamatát. A betegségeimből ugyan kigyógyultam, de magáról a betegségről vagy a kórházi tartózkodásról szerzett emlékeim megmaradtak. Ha ezek az emlékek továbbra is élnek, akkor talán meg sem gyógyultam? Természetesen nem így van. A bűneinkre is hasonlóképpen emlékezünk. Ez azt jelentené, hogy azok nem nyertek megbocsátást? Nem erről van szó. Bár a bűneinket nem felejtjük el, de a bűnbocsánatot megkaptuk.

Mindehhez a következő magyarázatot fűztem még hozzá:

Ha majd bemegyünk a mennyek országába, hogyan tudnánk hálát adni Istennek, ha közben nem emlékeznénk a bűneinkre? Ha Önök nem tudnának emlékezni az elkövetett bűneikre, akkor a Jézus kereszthalála által nyújtott váltságot sem tudnák megérteni. Sőt, akár még az is az eszükbe juthatna:

„Tulajdonképpen miért is halt meg Jézus a kereszten? Szükség volt rá egyáltalán? Hiszen nekem nincs is bűnöm.”

Ha tehát valaki azt állítja, hogy a bűnök megbocsátása után már nem

emlékezhetünk a bűneinkre, az téved. Mi emlékszünk minden elkövetett bűnünkre, ezért is tudunk hálát adni az Úrnak, aki mindazokat megbocsátotta. Amikor eszünkbe jut, hogy miféle tapasztalatokra tettünk szert a múltban, amikor még bűnben éltünk, akkor sokkal inkább hálát tudunk adni az Úrnak, aki kereszthalált halt a bűneinkért. Nos, aki minderről kérdezett, végül azt mondta:

„Lelkész Úr! Bűnbocsánatot kaptam annak ellenére, hogy emlékszem a bűneimre! Ugye, így van?”

E szavak hallatán a szívem megnyugodott. Abban a percben tudtam igazán átérezni, hogy milyen nagy boldogságot jelent számomra, hogy evangélista lettem. Megfogtam a kezét, majd hálát adtam az Úrnak, hogy ez az ember meggyőződést nyerhetett a lelke váltságát illetően.

Kedves Testvéreim! A Sátán rengeteget munkálkodik azért, hogy a szívünket a cselekedeteinkre összpontosítsa. A saját cselekedeteink tehát döntő szerepet játszanak a hitéletünk során. Ám Isten szeretete az emlékezetünk-től és a cselekedeteinktől függetlenül száll le ránk.

Keresztények, akik elmerülnek a test gondolataiban

Isten így szólt Sámuelhez:

„Meddig bánkódsz még Saul miatt, hiszen én elvettem őt és nem marad Izráel királya? Most ne vele törődj, hanem indulj ahhoz az emberhez, akit kiválasztottam, a királyhoz.”

Ezek a szavak hozzánk ekképen szólnak:

„Meddig bánkódtok, aggódtok és szenvedtek még a testetek miatt? Meddig éltetek még gyümölcstelen életet, mert elmerültök a testetek gondolataiban? A romlandó testetek rabjaként meddig akartok még Isten ellen cselekedni?”

Kedveseim! Saul szemben állt Dáviddal. Amíg Saul élt, Izráelnek nyomorúságban és nehézségekkel telve kellett élnie. Saul ráadásul rettenetes bűnt követett el: megölette Isten papjait. Bár látszólag jól szolgálta Istent, valójában viszont kardélre hányta az összes papot. Ezen kívül Dávid vérére áhítozott és megszámlálhatatlanul sok bűntettet tudhatunk be neki. Kifosztotta egész Izráelt, a saját népét is foglyul ejtette, elkobozta minden vagyonukat. Miért ragaszkodunk mégis Saulhoz, azaz a testhez? Mi lehet ennek az oka? Sámuel I. könyvében Isten világos választ ad ezekre a kérdésekre. De nem szeretném, ha mindezek hallatán most elkezdenének helyeselni, mondván – igen, úgy van, igaza van, igazán jó prédikáció volt – mert nem lenne jó,

ha a prédikációt csupán elméletben fogadnák el.

Álljunk Dávid oldalára

Isten valóban azt szeretné, ha mindnyájan Dávid mellé állnánk. Amennyiben Isten akaratából jövök ide prédikálni és Isten akarata szerint tartjuk meg ezt az evangélizációt, akkor Isten akaratának – mely szerint nem a testhez, hanem a lélekhez kell ragaszkodnunk – be kell teljesednie.

Amennyiben továbbra is Saul maradt volna Izráel királya, úgy Dávid sohasem lehetett volna király Izráelben. Tehát mindaddig, amíg a szívünket a testünk uralja, Jézus Krisztus Szent Lelke nem válhat a szívünk uralkodójává. Miután sikerült felismernünk e tény komolyságát, önmagunk hitét is komolyan meg kell vizsgálnunk. Gondoljanak csak arra, hogy miért is nevelnek Önök gyermeket? Hány ember van, aki a következőképpen gondolkodik:

- Azért szülök gyereket, mert másnak is van.
- Mások is férjhez mennek, ezért én is férjhez szeretnék menni.
- Mások is iskolába járatják a gyerekeiket, ezért az enyémnek is muszáj.
- Mivel mások is a pénzért dolgoznak, ezért nekem is így kell tennem.
- Mások is járnak gyülekezetbe, tehát nekem is járnom kell.
- Mások is adakoznak és imádkoznak, ezért én is így szeretnék tenni.

Nagyon sokan anélkül járnak a gyülekezetbe, hogy gondolkodnának és úgy

élik a hitéletüket, mint ahogy a szólás mondja: „Utánozás majomszokás.” Olvassuk ugyan a Bibliát, de hogy miért is kell olvasnunk, azzal nem vagyunk tisztában. Isten gyermekeket adott nekünk, de hogy miért adta, azt sem tudjuk. Azzal sem vagyunk tisztában, hogy Isten miért éppen azt az embert adta mellénk házastársul. Miközben a gyermekeink iskolába járnak, egyáltalán nem tudjuk, hogy Isten – tanítatva a gyermekeinket – mit tervez a jövőre nézve. Általában a testhez kötődve élünk, mint Saul, és csak vasárnaponként megyünk el a gyülekezetünkbe, hogy Istentiszteleten vegyünk részt. Amikor jó kedvünk van, rendszeresen és pontosan leadjuk a tizedet, ám ha rossz kedvünk van, akkor azt sem adjuk oda. Miközben pedig odaadjuk a tizedet, arra gondolunk, hogy mi mindenre fordíthatnánk ezt a pénzt, ha nem adnánk oda: pl. eleget tehetnénk a gyerekeink kéréseinek vagy befizethetnénk a számláinkat. Néha bizony elmerülünk ezekben a gondolatokban, ugye? Rengeteg önhitt ember van, aki azt gondolja: „Én már beadtam a tizedet” – és a hitéletét is ilyen formán éli.

Ábrahám és Lót hitetlensége

Isten Ábrahámot a hit atyjává tette és Ábrahám rengeteg áldást nyert Istentől. A következőkben azt szeretném megvilágítani Önök előtt, hogy mi okból történt mindez. Bizony nem azért, mert képes lett volna feláldozni

szeretett fiát, Izsákot, vagy mert elhagyta Úr-Kasztint, sem pedig azért, mert engedelmesen követte Istent. Csak azért nyerte el az áldásokat, mert hittel élt.

Hit nélkül is elhagyhatta volna Úr-Kasztint, hit nélkül is letelepedhetett volna Kánaán földjén, hit nélkül is feláldozhatta volna a gyermekét, hit nélkül is lehet adakozni és imádkozni, hit nélkül is lehet Bibliát olvasni. De nagy különbség van aközött, hogy az ember hittel vagy hit nélkül teszi mindezeket. Jó példa erre Lót, aki Ábrahámval együtt hagyta el Úr-Kasztint és Kánaán földjén is Ábrahámval együtt tartózkodott. Ha Ábrahám nehézségekkel küzdött, Lótnak is kijutott ezekből a nehézségekből. Ha Ábrahámra rátört az éhínség, Lótnak is ugyanúgy éheznie kellett. Amikor Ábrahám elment Egyiptomba, Lót is vele tartott, majd mikor Ábrahám visszatért, Lót is visszatért vele együtt. Amíg Ábrahám hittel járt, addig Lót csak követte őt, de hit nélkül. Mindketten ugyanazt a nyomorúságot és ugyanazokat a nehézségeket szenvedték el, de nem mindegy, hogy hittel vagy hit nélkül kellett e elszenvedniük. A kettő között óriási különbség van.

Láthatjuk, hogy Lót élete milyen véget ért. Ő úgy gondolta, hogy Sodoma és Gomora megfelelő életet fog biztosítani a számára. Ennek ellenére foglyul ejtették őt, elveszítette összes vagyonát, sőt a feleségét is. Végül még a saját lányaival is paráználkodott, minek következtében gyermekei születtek.

A fiatal és egészséges Lótot, illetve az öreg Ábrahámot tekintve, Lót min-

den szempontból ígéretesebbnek tűnt Ábrahámnál. A jövőt tekintetében sokkal reményteljesebbnek és ügyesebbnek mutatkozott, mint Ábrahám. Bár mindketten ugyanazon a nyomorúságos úton jártak, később mégis azt láthatjuk, hogy Lót származás sorsra jutott.

Formális hit

Kedveseim! Milyen tanulságot vonhatunk le a fent elhangzottakból? Igen elszomorító az a sajnálatos tény, hogy még mindig sok szent él anélkül, hogy hittel sietne a lélek felé. Mivel a testhez kötődnek, továbbra is ugyanolyan módon élnek – kereskednek, gyermekeket nevelnek vagy házasodnak – mint a világi emberek, akik még nem születtek újjá. Mielőtt tennének valamit, előtte imádkoznak és Bibliát olvasnak, de csak a formaság kedvéért. Aztán elmennek a lelkészhez, és arra kérik:

„Lelkész Úr! Kérem, mondja el értem az áldó imádságot!”

Mindössze ennyi a különbség. Egyébként teljesen egyformán él a kétféle ember. Mi, akik ilyen emberek vagyunk, mit kívánhatunk és mit kaphatunk? Akik ilyen formán élnek hitéletet, később gyakran mondogatják a következőt:

„Hiszek Jézusban, mégsem sikerül semmi. Hiába imádkozom, nem kapok rá választ. A hitetlenek jobban élnek, mint én, aki pedig hívő vagyok.

Sokkal jobb lesz azoknak a gyerekeknek az élete, akik hitetlen családban nőnek fel.”

Így van. Valóban lehetséges, hogy jobban élnek a hitetlenek, mert az ő testük sokkal nyugodtabb, mint azoké a keresztényeké, akik elutasítják a lélek útját, amelyen pedig hittel kellene szaladniuk. Önök is így látják? Bizony lehetséges, hogy a világi emberek – akik egyáltalán nem születtek újjá – jobban élnek azoknál a hívőknél, akik nem a lélek útját járják.

Az újjászületett ember olyan, mint a szitakötő

Ha Saul király nem kapta volna meg Isten Szent Lelkét, úgy az élete során bizonyára egyike lehetett volna Izráel kiválóságainak.

Az újjászületettek, akik üdvösséget kaptak és befogadták a szívükbe Jézus Krisztust, egészen mások, mint a világi emberek. Az újjászületettek már megszabadultak ettől a világtól.

A szitakötő először csak egy lárva. Amikor újjászületik, egy égen repülő rovar válik belőle. Ha újra a vízbe kerülne, – azután hogy repülő szitakötővé vált – biztos elkezdene fuldokolni, nyomorultul szenvedni, végül pedig elpusztulna. Amíg lárva, addig nem érzi, hogy nyomorult lenne a vízben, sokkal inkább szabadnak érzi magát. De miután kinőnek a szárnyai, me-

lyek lehetővé teszik számára a repülést, az addig biztonságot nyújtó víz elveszíti ezt a funkcióját. A vízben a szitakötőre a biztos halál vár. Ezért mondja Pál apostol a következőt:

Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. (Róm. 1, 17)

Így van. Ahogyan a szitakötőnek az a sorsa, hogy repüljön, úgy az igaz embernek – Isten rendelése szerint – hittel kell élnie. Bármennyire is szeretné a lárva, akkor sem fogja megérteni, hogy repülhet a szitakötő az égen.

Gyermekkoromban falun nevelkedtem és közvetlenül a koreai háború után jártam általános iskolába. Tanítás után gyakran jártam szitakötő vadászatra. Először megfogtam egy nőtény szitakötőt, madzagot kötöttem a lábára, majd megvártam, hogy a hím odarepüljön hozzá és azt is megfogtam. Így játszottunk az öcsémmel egész nap. Mikor már jó sok szitakötő összegyűlt, egy vastag, hosszú cérnára kötöttük őket és hazavittük. Otthon megsütöttük és megettük, de a tyúkoknak is adtunk belőle. A sült szitakötő nagyon finom étel, bár már nagyon régen ettem. Sokkal finomabb a sáskánál. Azért ne gondolják rólam, hogy barbár vagyok. Egyébként rendkívül érdekes, hogy amikor a szitakötő kikel a lárvából és elhagyja a vizet, még nem tud olyan jól repülni. Először a szárnyait bújtatja ki, de azok a bőrtömlő miatt még elég nedvesek, így nem tudja megfelelően használni. Ám ha kiül a napfényes rétre, a nap melege felszárítja a nedvességet. Bár a szárnyak ekkor már kezdenek szép lassan kisimulni, de repülésre még akkor sem alkal-

masak, ha már teljesen kisimultak. A szitakötő eleinte csak egy-egy rövid távon próbálgat repülni, később megpróbál átrepülni a víz túloldalára. Ha gyakorlás közben egy kicsit megbátorodik, a patak fölé merészkedik, majd ha még több bátorságot gyűjt, szép lassan elrepül messzebbre is.

Kedveseim! A mi hitéletünk – a keresztények élete – éppen ilyen. Számunkra talán úgy tűnhet, hogy a vízben sokkal nagyobb biztonságban van a szitakötő, de valójában az égen van a legnagyobb biztonságban, hiszen Isten szárnyakat adott neki. Ugye értik! Mielőtt ébredezni kezdene bennünk a hit, az emberi módon elvégzett munka biztonságosabbnak, a hittal végzett munka pedig veszélyesebbnek tűnik. Pedig Isten – aki szárnyakat adott a szitakötőnek – bennünket is megajándékozott a hit szárnyaival. A vízben való életnél sokkal szabadabban, értékesebben, kellemesebben, kényelmesebben és minden tekintetben könnyebben és jobban élhetünk, ha hittal repülünk. Nem kell félniük! Csak azért félnek, mert még nincs elég tapasztalatuk ahhoz, hogy hittal éljenek. Ha majd elmúlik a félelmük, érezni fogják, hogy mennyivel kellemesebb, kényelmesebb és jobb hittal szaladni, mint testi módon cselekedni. Isten, aki szárnyakat adott a szitakötőnek, számunkra is elkészített mindent, hogy hittal élhessünk. Önök hisznek ebben? Mi mindnyájan olyan emberekké váltunk, akik hittal élhetik az életüket. Isten úgy alkotta meg a madarakat, hogy a levegőben éljenek. A mezei állatokat a földre, a halakat pedig a vízbe teremtette. Tehát bármennyire okos és ügyes egy hal, ha kivetődik a partra, már semmire sem lesz képes.

Legyen egy hal bármilyen kitűnő, ha elhagyja a vizet, nem élhet tovább!

Ne keverd össze a lelket a testtel

A békák és teknősbékák egyes fajtái elhagyják a vizet, a csótányokhoz hasonló rovarok viszont másznak, pedig szárnyuk van. Mózes III. könyvének 11. fejezetében Isten azt mondja, hogy nem szabad megenni a négy lábon járó, szárnyas rovarokat. Isten nem szereti, ha egy állat repülni és mászni is képes. Isten tehát azt szeretné, ha mi mindig csak hittel lépnénk előre. Nem kedveli azt a fajta hitéletet, amikor a hívő összekeveri a lelket a testtel. Egyes halfajták egyáltalán nem rendelkeznek olyan külsővel, amely jellemző lenne a halakra, ugyanis nincs uszonyuk vagy pikkelyük, ennek ellenére mégis halakról van szó. Isten ezen állatok fogyasztását is megtiltotta. Az ilyesmit tehát nem szabad elfogadnunk. A jellemünknek nyilvánvalónak és tisztának kell lennie. Az újjászületett embereknek hittel kell élniük. Mi mégis jobban szeretjük, ha csak úgy ímmel-ámmal repülgetünk és mászogatunk. Ugye így van? Pedig Isten nem akarja, hogy így legyen. Ha Isten teremtett élőlényekre gondolunk, észrevehetjük, hogy sokkal több az egylábú állat, mint a kétlábú. Tudják, hogy miért utálja az ember a denevért? Hajdanán a négylábú állatok a szárnyas állatokkal harcoltak. Amikor látta a denevér, hogy a négylábú győz, behúzta szárnyait, majd így szólt:

„Én bizony négylábú állat vagyok.”

Ám egy másik alkalommal a szárnyasok győztek. Ekkor a denevér kinyújtotta szárnyait, és azt mondta:

„Mikor állítottam, hogy négylábú vagyok? Nézzétek csak meg a szárnyaimat!” – majd bemutatta repülési tudományát. Később, amikor vége szakadt az állatok közti háborúnak, minden állat ráébredt, hogy a denevér mindig úgy változtatta álláspontját, ahogy az érdekei megkívánták. Ezért kiűzték a denevért az állatvilágból. Azóta él a sötét barlangok mélyén. Legalábbis ezt mondja a mese.

Nem tudom, hogy ki találta ki ezt a mesét, de igazán jól kitalálta. Nagyon jól tükrözi a hitéletünk milyenségét. Isten utálja a langyos dolgokat. A Biblia a következőt mondja:

Ne öltözzél vegyes szövésű, azaz gyapjúból és lenből szőtt ruhába. (Móz.

V. 22,11)

Az én öltönyöm 100% gyapjúból készült. Ám eddig gyakrabban viseltem vegyes anyagból készített öltönyt, (pl. 60% poliészter, 40% gyapjú) mint tiszta gyapjúból készítettet. Talán egyesek most azt gondolják:

„Ha Isten megtiltotta, hogy kevert anyagú ruhát viseljünk, akkor Park lelkész miért visel mégis ilyen ruhát? Pont ő szegi meg Isten Igéjét?”

Ha tehát olvassuk az Ószövetséget, a következőt olvashatjuk benne: „Ne öltözz olyan ruhába, amelyet gyapjúból és lenből szőttek.” Sokat gondolkodtam, hogy mit is jelent valójában ez az Ige és rájöttem, hogy igen mély

lelki jelentést rejt magában. Egész pontosan azt jelenti, hogy ne keverjük össze a lélek dolgait a test dolgaival és Isten dolgát az ember dolgával. A következő Ige szintén ezt mondja:

Ne szánts ökrön és számaron együtt. (Móz. V. 22, 10)

A szamár tisztátalan állat, míg az ökör tiszta. A szántásnál tehát nem szabad a két fajta állatot egy kocsiba fogni. Ha valaki egyáltalán nem vesz fel vegyes anyagból szőtt ruhát, de az élete során folyton összekeveri a lélek és a test dolgait, akkor engedetlennek számít ezzel az Igével szemben. Ám az az ember, aki bár vegyes anyagból készített ruhát visel, de a mindennapi életében pontosan el tudja különíteni a lélek dolgait a testétől, engedelmesnek mondható. A legfontosabb tehát, amit szeretnék kihangsúlyozni, hogy a test és a lélek dolgai között nyilvánvaló válaszvonalnak kell lennie.

Az ember, aki sokféle hiánnyal bír

Nem tudom, hogy van e Önök között, aki ezt gondolja magában:

„Ha én lelkész lennék, egyes dolgokban így és így járnék el, míg másokat másképpen intéznék.”

A gyülekezetben mindig akad valaki, aki nem ismeri el a lelkész munkáját.

Nekik nincs szükségük más ember szavaira, inkább ők maguk lehetnének

lelkészek. Nem állítom, hogy én mindenben tökéletesen járok el, hiszen én magam is gyakran kerülök olyan helyzetbe, amelyben képtelen vagyok többet tenni. Ezért kérem Önöket, legyenek megértők. Milyen jó lenne, ha ez alkalommal könnyen és jól érthetően tudnék prédikálni, ráadásul még érdekesnek is találnák a prédikációm. Valóban nagyon szeretném, ha így lenne. De nem azért prédikálok így, mert nem szeretnék jobban prédikálni, hanem azért, mert számomra ez egyáltalán nem olyan könnyű. Néha világosan érzem, hogy ha szeretnék megmagyarázni vagy átadni valamit, az abban a pillanatban nehezzé válik. Miközben olvasom a Bibliát, gyakran eszembe jut, hogy milyen jó lenne, ha ezt és ezt az Igét elmondhatnám az egyik testvérnek, vagy taníthatnám a másik testvért arról az Igéről, esetleg annak a testvérnek, akinek jelenleg komoly gondjai vannak, éppen erre az Igére lenne szüksége. Ám a rövid délelőtti és esti prédikáció alkalmával nincs elég idő, hogy mindenről beszélni tudjak. Emiatt gyakran túl hosszúra nyújtom a prédikációimat, de még így sem tudok mindent elmondani, amit kellene. Egy ilyen evangélizáción tartott prédikáció során is gyakran előfordul, hogy észre sem veszem, mit kellett volna elmondanom még. Csak miután befejeztem, akkor kezdek sajnálkozni – hazafelé menet, az autóban ülve – hogy erről is kellett volna beszélni, de elmaradt, az is kiesett, amit meg azután kellett volna mondani, azt sem mondtam el. Igen! Mert én erőtlen ember vagyok. Azt hiszem, sokan azt gondolják a lelkészekről, hogy olyanok, mint az angyalok, még WC-re sem járnak. Ám

a lelkészek feleségei, akik állandóan együtt vannak a férjükkel, sokkal jobban tisztában vannak azok tökéletlenségével és hiányosságaival. Gyakran megesik, hogy a férj prédikációját hallgatva, a lelkész feleségének szívében ilyen gondolat támad:

„Ejnye, ejnye, így prédikál, közben meg nem is úgy él.”

Emiatt nem tudja kellő hálával fogadni a férje prédikációját. Más szentek, akik a szívükben lévő nyomorúság miatt egy egész héten át szenvednek, az istentiszteleten elhangzó prédikációt hallgatva sokkal inkább részesülnek kegyelemben, mint a lelkész felesége. Bár nem tanítottam ilyesmire a testvéreimet, de ha a feleségem valami hibát követ el, rögtön azt mondják:

„Tudod, milyen nehéz a lelkész feleségének munkája.”

Ebből a szempontból a gyülekezetbe járó testvéreink szíve igazán megértő. Bár nem tudom, hogy valóban szívből mondják e, vagy csak úgy mondják, de tény, hogy mégiscsak így éreznek. Ezért én nagyon hálás vagyok. Ha a feleségem előtt nyilvánvalóak a hiányosságaim, akkor mennyivel inkább Isten előtt. Az emberek között néha akadnak bírálóim, de természetesen vannak, akik szeretnek, tisztelnek, vigasztalnak és bátorítanak. Viszont, ha az engem bírálókat hallgatom, a szívem kacag, magamban pedig azt gondolom:

„Óh, te ember, hát emiatt...?”

Azok, akik a hibáim láttán elítélnek engem, valójában egy százalékát sem ismerik azoknak. Mindössze egy-két apró hibám miatt kritizálnak:

„Park lelkész így meg úgy...”

Pedig nekem százszor és ezerszer több hibám van annál, és százszor és ezerszer hitványabb ember vagyok. Persze ők ilyen mélyrehatóan soha nem fognak megismerni. Ezért otthon gyakran leborulok és hálát adok az Úrnak:

„Istenem! Nekik is vannak hibáik, mégis engem támadnak és bírálnak, ha elkövetek egy-egy apró hibát. De te Istenem, pontosan és részletesen ismered minden egyes hibámat, ám azokkal nem törődsz, mert megértő vagy. Te valóban az én Istenem vagy. A szereteted nem változik soha, kegyelmes Istenem vagy nekem. Előtted a szívem nyugodtan pihenhet.”

Minél többet élek hitben, annál inkább gyermekké válok Isten előtt. Úgy élhetek, mint a kisgyerek, aki elfelejtheti minden bűjét, bánatát. Tudják, hogy miért mondom el ezeket? Mert szeretném bevallani Önöknek, hogy gyakran éltem hit nélkül.

Ne félj a bukástól

Eddig 40 évet éltem ebben a világban. 19 éves koromban kaptam üdvösséget. 20 évig éltem anélkül, hogy ismertem volna és megtapasztaltam volna a lelki életet. Akkoriban sokat kellett tanulnom és csak a testemben bízva éltem. Ezért még ma is sokkal szívesebben élek a test szokásai szerint. Tör-

ténjen velem bármi, sokkal könnyebb a kezemnek, fülemnek és a szívemnek, ha testi módon járok el, mintha Istenben való hittel kell cselekednem. Ha valamilyen problémával állok szemben, azonnal eszembe jutnak a testi megoldások, gondolatok, melyek aztán automatikusan működésbe lépnek, így elég nehéz Isten vezetésével élni. Bár imádkozom, mégsem várok Isten vezetésére, hanem sietek testi módon megoldani a problémámat.

Az Úr most éppen ennek az eredményéről szeretne tanítani bennünket. Sokkal nehezebbnek és bizonytalanabbnak tűnhet, ha az ember a juhpásztorra, Dávidra támaszkodik, mintha a kitűnő Saulban bízna. De Dávidot Isten választotta, ezért Isten népének bármilyen problémája támadjon is Dávid követése mellett, azokért a problémákért Isten fog felelőséget vállalni. Sámuel gondjaiért is Isten vállalt felelőséget, miközben ő Dávidot követte. Sámuel megrémült, amikor Isten így szólt hozzá:

„Most eredj el Saultól és menj el Dávidhoz, hiszen már elvetettem Saul.”

Isten nem csak mondta, hanem szó szerint véghez is vitt mindent. Ne aggodjanak! Ha sikertelenség ér bennünket, miközben az Úrban való hittel járunk, vagy nehézségekkel találjuk magunkat szemben, Isten kárpótolni fog bennünket és felelőséget vállal mindenért. Sokkal nemesebb, ha egy istenhitben véghez vitt dolog nem sikerül, mintha Istenben való hit nélkül visszük győzelemre az ügyünket. Sokkal jobb úgy hibázni, hogy közben Istenben bízunk és Istent követjük, mint Isten nélkül tökéletesen élni.

Kedveseim! Ne gondolják, hogy minden hiba nélkül, kiválóan és zökke-

nőmentesen fog alakulni, ha hitben járnak. Ellenben azt is tudniuk kell, hogy ha az Úrban való hitben megbuknának, az később éppen elegendő kárpótlást fog hozni Önöknek.

Próbáld hittel

Dávidnak – királlyá választása után – az volt a vágya, hogy magához vehesse Isten ládáját és elvitesse a városba, melyet Dávid városának neveztek. Ez a gondolat Isten előtt is nemes volt, de Dávid a ládát nem kézben vitette, hanem egy szekéren, ami viszont hiba volt. Ráadásul történt egy rettenetes dolog: Uzza vakmerősége miatt az Úr éktelen haragra gerjedt és egy szempillantás alatt megölte őt.

A láda elszállítása nemes cselekedet lett volna Dávid részéről, de hiba csúszott a terv kivitelezésébe, ami problémát okozott. Szerencsére Dávid nem esett kétségbe, csak azért, mert egyszer hibát követett el, hanem újra útnak indult a ládával. Másodszorra a papok vették vállukra a ládát, aszerint, ahogyan azt Isten rendtartása meghagyta számukra. Így Isten áldását is elnyerhették.

Ha hittel élünk, de közben megbotlunk, mert problémába ütköztünk, szinte teljesen meghátrálunk és nem próbálunk újra hittel élni. Ha egy diák sikertelen felvételi vizsgát tesz, talán nem fogja újra megpróbálni? A diákok

többsége úgy gondolja, hogy ha nem sikerül a felvételi vizsga, tanulnak még egy évet.

A lélek és a hit világában az is elég lenne, ha csak egy pár napig képesek lennénk még szívből összpontosítani, mert akkor biztosan sikerrel járnánk. Mégis rengetegen vannak, akik ha csak egyszer is elbuknak, már feladják, és sokkal szívesebben élnek a testi megoldásokkal, mert képtelenek eldönteni, hogy járjanak e a lélek útján, vagy sem. Hogyan láthatnák az Úr munkálkodását, miként tapasztalhatnák meg az Úr hatalmát azok, akik így élnek?

Kedves Testvéreim! Ma meg kell tanulnunk, hogy az ilyen életformától – mely szerint az imaházban egy jó hitéletről álmodozunk, otthon pedig újra elmerülünk a testünk gondolataiban – meg kell szabadulnunk. Hiszen ez éppen olyan, mint egy álom, ami az ébredéssel azonnal eltűnik. Ez alapján persze könnyen azt hihetnénk, hogy amennyiben elvetjük Sault, a talaj is elvész a lábunk alól, de Isten már előkészítette számunkra a sokkal kitűnőbb Dávidot. Ha Önök is képesek lennének végre elvetni a testi módot, helyette pedig a lélek felé szaladnának, úgy egy sokkal jobb, kényelmesebb és szebb út nyílna meg Önök előtt, mint amin eddig jártak. Isten nem az az Isten, aki nyomorúságot és nehézségeket ad nekünk, vagy rossz útra vezet bennünket. Ha pedig a bűnösökkel így tesz, akkor mennyivel inkább velünk, akiket az ő fiának, Jézus Krisztusnak vérén vásárolt meg. A Sátán vezeti félre az Önök szívét mindenféle hamis gondolatokkal, miszerint a

lelket követni rosszabb és nyugtalanítóbb, mint a testi gondolatokat. Bár megpróbál tévútra vezetni bennünket, de ha azon az úton járunk, amely Istent követi, nem bukhatunk el.

A Biblia 66 könyvében arról olvashatunk, hogy minden istenhívó, aki Ádám után született, eleinte ugyan meg-megbotlik az ügyetlensége miatt és gyakran ütközik nehézségekbe, de végül mindig győzelemre viszi az ügyét. Így történt ez Ábrahámval, Józseffel, Mózával, Pállal és Péterrel is. Így élt az Úr minden hűséges szolgája. D. L. Moody és John Wesley is – akik szintén lelki emberek voltak. Istenben való hittel haladtak előre, ezért Isten szilárd utat biztosított számukra.

Elérkezett a pillanat, amikor végre elvethetjük Saulat. A Biblia eddig talán nem tette elég világossá Önök előtt ezeket a tényeket, de most, amikor ezt az Igét hallgatják, az Önök szívében is megszülethet a felismerés. Itt az ideje hát, hogy a magunkba zárt és saját testünkbe vetett bizalmat elhagyjuk és áthelyezzük Jézus Krisztusba.

Edzés a hitben

Kedves Testvéreim! Tegyük fel, hogy a Szöült kettészelő Han folyó vizének magassága minden évben emelkedni fog 50 cm-t, így néhány év múlva el fogja árasztani az egész várost. Ha két év múlva 1 métert, három év múlva

másfél métert, négy év múlva pedig 2 métert emelkedne a víz szintje, azt hiszem, hogy mindent megtennének azért, hogy mielőbb elköltözhessenek egy másik városba. Valószínűleg mindenáron megpróbálnának új, biztonságos lakóhelyre költözni, és ha ez nem sikerülne, elviselhetetlen nyugtalanság lenne úrrá Önökön.

Ha testi dologról van szó, mindnyájan nagyon okosak tudunk lenni. Nem úgy a lelki dolgokban és a hitéletben. Pedig nagyon fontos tudnunk, hogy a testünk sorsának vége lassan, lassan a szemünk elé tárul és ez sokkal félelmetesebb annál, mint hogy Szöült évről évre ellepi a víz. Ahogyan nem tudjuk, hogy a víz mikorra árasztja el egész Szöült, úgy azt sem tudjuk, hogy mikor betegszik meg a testünk, vagy mikor fog meghalni. Lehetséges, hogy nem fogunk azonnal meghalni, de Jézus hamarosan eljön, akkor pedig be kell fejeznünk a földi életet. Persze lehet, hogy Jézus még sokáig várat magára, de a ma élők közül, 60-70 év múlva már akkor is csak egy páran lesznek itt. Annak ellenére, hogy ezzel tisztában vagyunk, mégis engedünk a Sátán csábításának és testi életet élünk.

Isten figyelmeztet bennünket, közben pedig egy új világot tár elénk. Isten lelki testet szeretne adni Önöknek, ami nem lesz beteg, nem fog megöregedni és nem romlik el. Isten olyan lelki világba szeretné vezetni Önöket, ahol nincs pusztulás, sírás és szenvedés. E cél elérése érdekében irányítja már most is az Önök lehetőségeit és gondolatait. Mielőtt az örök világ részeseivé válnánk, Isten azt szeretné, hogy Őbenne való hittel éljünk, ezért

újra és újra alkalmat teremt a hitünk gyakorlására. Ha a hitünk mégis cserbenhagyna bennünket, Isten biztosan gondoskodni fog olyan problémákról, amelyek miatt ismételten csak a hitünkre hagyatkozhatunk. Talán jelenleg is sok probléma nehezedik Önökre, de tudniuk kell, hogy a szívükben lévő problémák nem jelentenek mást, mint olyan feladatokat, amelyekkel gyakorolhatnak.

Kedveseim! Egyszer-egyszer próbálják meg használni a hitet. Biztosan jól fog menni. A szitakötő szárnya teljesen kisimult, de a repüléshez még nem volt elég bátorsága, ezért a tapasztaltabb és nagyobb szitakötő így bátorította őt:

„Hé, pajtás, ne félj, próbálj meg repülni! Te is hamarosan tudni fogod, hogy milyen csodálatos a repülés. Én is kipróbáltam és mondhatom, nagyon jól ment.”

Nos, a mai napon én is éppen ezt szeretném javasolni Önöknek. A szívüket nyomasztó problémák közül – házasságkötés, szülés, nevelés, munkavállalás, hitélet stb. – próbáljanak meg egyet-egyét hittel megoldani. Ha mindig hitben élnének, Önök is változnának, ugyanis felismernék, hogy sokkal jobb Isten módjával cselekedni, mint a sajátjukkal. Az Önök módszerei tele vannak problémákkal és hibákkal. Ám amit Isten tesz, az kimondhatatlanul megbízható és megnyugtató. A hitéletben tehát el kell hagynunk Sault és csatlakoznunk kell Dávidhoz. Le kell térnünk a testi útról. Mit adhat nekünk a test? Jonathán Saul mellett maradt – az eredmény pedig nem más

volt, mint a pusztulás.

Csak hittel

Ha a testünkben bízunk, mindig csak szomorkodunk és sínylődünk, ahogyan Sámuel szomorkodott Saul miatt.

A gyülekezet kiválasztását illetően a legtöbben nem a lelki szempontokat helyezik előtérbe, hanem emberi gondolatok és testi szempontok szerint választanak, amelyek lehetnek baráti-, rokoni-, osztálytársi kapcsolatok, vagy esetleg egy azonos lakóhely. Pedig ez nem hit! Két dolog közül kell választani: aki nem akar hinni Jézusban, az már a kezdet kezdetén lemondhat a hitről, aki pedig szeretne hinni Jézusban, annak mindenben az Úrra kell támaszkodnia. Biztosan sokan ülnek közöttünk, akik az életüket szeretnék átadni az Úrnak az evangéliumért. Nekik – akik a jövőben lelkészek lesznek – szeretném javasolni, hogy hittel vezessék a gyülekezetüket. Nem szükséges emberi módszerekhez folyamodni csak azért, hogy minél több embert gyűjtsenek a gyülekezetbe. Azért sem kell erőlködniük, hogy a testvérek sokat adakozzanak. Mert ha ilyen módon fognak tevékenykedni, akkor Isten nem tud majd Önök között munkálkodni. De ha hátat fordítanak az emberi gondolatoknak és teljesen rátámaszkodnak Jézus Krisztusra, akkor Isten maga fogja őrizni és gondozni a saját gyülekezetét.

Uzza – tudatlanságának köszönhetően – megpróbálta megőrizni Isten ládáját. Ám Isten ezt az Uzzát megverte, mintha azt mondta volna ezzel:

„Ki vagy te, hogy merészszer ővni engem?”

Nem Uzzának kell őriznie Istent, hanem Istennek kell őriznie Uzzát. Mi nem tudunk Istenre vigyázni. Isten nem kíván élni a mi segítségünkkel, amikor meg akarjuk őrizni Őt. Isten magától létezik. Isten nevének – Jehovának a jelentése: mindenható, magától létező. Isten öröktől fogva létezik, most és mindörökké. Ezért Önöknek Istenért és Isten gyülekezetéért nem kell megőrizniük Istent. Isten méltósága ezt követeli. Ha Istennek az életben maradáshoz szüksége lenne az Önök segítségére, bizony igen nagy gyalázat lenne számára. Önöknek saját magukért kell Istent szolgálniuk. Engedelmeskedjenek Istennek önmagukért, tartozzanak Istenhez! Csak azt remélem, hogy Isten kegyelme megragadja Önöket. Ne akarják feléleszteni a gyülekezetet. Saul legnagyobb vétké az volt, hogy a saját módszereivel akarta fenntartani az országát. Jeroboám is ugyanezt tette.

Kedveseim! Az a mi legsúlyosabb emberi vétkünk, ha a saját módunkon igyekszünk cselekedni. Ezért, még ha úgy is tűnik, hogy a dolgaik hamarosan csődöt mondanak, Önök bízzanak csak mindent Istenre. Hiszen Önök üdvözült emberek, akiknek minden bűnük eltöröltetett, ezért hófehérek lettek. Önökben Isten Szent Lelke lakozik, így az életüket hittel élhetik. Ez csak akkor lehetetlen, ha még bűn van a szívükben. Ugyanis a Biblia azt mondja, hogy csak az igaz ember él hittel, a bűnös nem. Ha a bűnös ember

megpróbálna hittel élni, egész biztos, hogy elbukna. Nevetséges lenne, ha egy ember, aki még nem született újjá, hittel próbálna élni. Isten nem hallgatja meg azok imádságát, akik még nem kaptak bűnbocsánatot.

Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. (Róm. 1, 17)

Ha Önök már igaz emberek, akik bűnbocsánatot nyertek, akkor nem kell aggódniuk, inkább Istenben való hittel fussanak előre. Isten minden üdvözült embernek biztosít hitet. Ha a saját nevemben kiállítok egy csekket, azért felelősséget kell vállalnom. Isten ebben a pillanatban is írja a hit csekkjeit. Csődbe mehet minden vállalat, de Isten vállalata sohasem fog csődbe menni, sem most, sem a jövőben. Azt kívánom Önöknek, hogy támaszkodjanak Istenre!

3.

**Saul
és Dávid
élete**

3. fejezet

Saul és Dávid élete

Kérem Önöket, lapozzuk fel együtt Sámuel I. könyvének 16. fejezetét, melyet a 14.-től a 23. versig olvasok fel:

És az Úrnak lelke eltávozik Saultól, és gonosz lélek kezdé gyötörni őt, mely az Úrtól küldetett. És mondának Saul szolgálói néki: Ímé most az Istentől küldött gonosz lélek gyötör téged! Parancsoljon azért a mi urunk szolgálóidnak, kik körülötted vannak, hogy keressenek olyan embert, aki tudja a hárfát pengetni, és mikor az Istentől küldött gonosz lélek reád jön, pengesse kezével, hogy te megkönnyebbülj. És monda Saul az ő szolgálóinak: Keressetek tehát számomra olyan embert, aki jól tud hárfázni, és hozzátok el hozzám. Akkor felele egy a szolgálak közül, és monda: Ímé én láttam a

Bethlehemben lakó Isainak egyik fiát, aki tud hárfázni, aki erős vitéz és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van. Követeket küld azért Saul Isaihoz, és monda: Küldd hozzám a fiatal Dávidot, ki a juhok mellett van. Isai pedig vőn egy szamarat, egy kenyeret, egy tömlő bort és egy kecskegödölyét, és elküldé Saulnak az ő fiától, Dávidtól. Mikor pedig Dávid elméne Saulhoz és megállta előtte, az igen megszerette őt, és fegyverhordozója lőn néki. És elküldé Saul Isaihoz, mondván: Maradjon Dávid én nálam, mert igen megkedveltem őt. És lőn, hogy a mikor Istennek lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát és kezével pengeté. Saul pedig megkönynyebbüle és jobban lőn, és a gonosz lélek eltávozék tőle. (Sám.I. 16, 14-23)

A lélekben élő kereszténység

Szeretném folytatni a mondanivalómat – bevezetés, tárgyalás és befejezés nélkül. Egy híres teológus, Kálvin János azt mondta, hogy Isten gyülekezetében semmiféle olyan szertartásnak nem szabad jelen lennie, ami nem található meg a Bibliában. Természetesen Kálvin szavait nem tőle magától hallottam, hanem egy könyvben olvastam. Bár a Bibliában nem szerepelnek ezek a szavak, azért nagyon is biblikusak. A presbiteriánus gyülekezetekben szinte minden lelkész és hívő Kálvin János tanításai alapján éli a hitéletét. Ám úgy tűnik, hogy a fent leírt részt – amiről Kálvin be-

szélt – nem tanulták meg eléggé. Ugyanis sok szertartás – amiről a Biblia egyáltalán nem ír – igen mélyen átjárja a presbiteriánus gyülekezetek életét. A gyülekezetek többsége manapság is arra törekszik, hogy a szertartásaik minél jobbak, különlegesebbek, eredményesebbek, ünnepélyesebbek és pompázatosabbak legyenek. A lelkészek és az odajáró emberek is alaposan felkészülnek, hogy minél színesebb szertartásokat tarthassanak.

Ám Kálvin szavainak háttérét sokkal jobban át kell látnunk. Vajon miért mondta mindezt Kálvin? Mielőtt Kálvin és Luther létrehozta volna a reformációt, Európában már elterjedt a katolikus egyház. Gyülekezetei működését a szertartások határozták meg. Ráadásul előre lefektetett rendszabályaik és szertartási rendjük sem volt. Ha visszajátszhatnánk a kereszténység történetének filmjét, láthatnánk, hogy mennyi üldözésben volt részük azoknak a gyülekezeteknek, melyek a katolikus egyház előtt voltak. Az apostolok kora után, Poligáb vezetésével titkos gyülekezetek jöttek létre, melyek katakombákban tartották az istentiszteleteket. Ám a kezdeti gyülekezetek még ez előtt, az apostolok korában jöttek létre. Jóllehet, a kereszténységnek a kezdeti gyülekezetek létrejöttétől kezdve egy jó ideig igen sok elnyomásban és üldözésben volt része, az akkori kereszténység mégis nagyon tiszta volt. Majd Jézus után (A. D. 313-ban) Konstantin császár kihirdette a kereszténység üldözésének tilalmát és a kereszténységet állammivallássá tette. Felemeltette a vallási vezetők pozícióját, pénzbeli juttatást és hatalmat adott nekik. Ekkor kezdtek elfajulni a gyülekezetek. Korábban,

amikor még valóban nehézség és nyomor kísérte a hitéletüket, mindenképpen Jézusra kellett támaszkodniuk. Csak két lehetőségük volt: vagy igazán hitben éltek, vagy nem. Nem volt mód formális hitéletre. Így az akkori hit nagyon tiszta volt, minek következtében megtapasztalhatták az élő Jézus Krisztus munkálkodását. Az életük szorosan összekapcsolódott a Szent Lélek vezetésével, mert egyik pillanatról a másikra sem voltak képesek Isten munkálkodása és vezetése nélkül lelki életet élni. De miután a gyötrelem és a szorongatás ideje lejárt, a béke ideje pedig beköszöntött, mindenben elégedettség töltötte el őket. Így aztán lassan, lassan olyan állapotba kerültek, amelyben Isten segítsége nélkül is tudtak hinni. Amikor eljött az az idő, hogy Isten segítsége és munkálkodása nélkül is életben tartották a hitüket, az igazi hit szép lassan kezdett elfogyni, így a szívükben elhalt az a vágy, hogy Istenre tekintsenek.

A lassan, lassan elhaló lelki munkálkodás

Vannak, akik azt állítják, hogy Amerika istene manapság nem más, mint a biztosítási rendszer.

Amikor a puritánok áttelepültek Amerikába, senki másra nem számíthattak, csak az egy Istenre. Ha indiánok támadtak rájuk, Istent keresték. Ha

szeretett testvérük magas lázban haldokolt, Istent keresték. Ha egy baleset miatt fájdalom érte őket, akkor is Istent keresték. Ha egy természeti csapás miatt elveszítették az összes termésüket, ők akkor is Istent keresték.

De akkor vajon mi lehet az oka annak, hogy Amerika mára már teljesen eltávolodott Istentől? Nem más, mint a biztosító társaságok törtétese, melynek köszönhetően Isten keresése nélkül is megoldhatóvá váltak a problémák. Ha valaki megbetegszik, a biztosító segít. Ha munkanélkülivé válik, a biztosító társaság intézkedni kezd. Közlekedési baleset vagy tűzkár esetén is a biztosítóhoz fordulnak az emberek. A biztosító társaságok tehát elfoglalták az Istent kereső és Istent szolgáló szíveket. Az ilyen hit – ahhoz képest, amikor az ember teljesen csak Istenre hagyatkozott – természetét tekintve egészen más.

A „Mi Atyánk” kezdetű imában – melyet az Úr tanított nekünk – a következő mondatot találhatjuk: „...mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...” Az Úr hitet tanított a tanítványainak, miszerint a mindennapi kenyerükért bizalommal esedezhetnek. Ma délben az egyik testvérasszony meghívott magához és ebédrel kínált. Pedig reggel, miután felébredtem, nem mondtam az imámban:

„Uram, add meg nekem a mai kenyeremet!”

Ám ennek ellenére is túl sok finom ételt eszünk. Olyan bőséggel adatik számunkra ennivaló, hogy a gyomrunk elnehezedik tőle. Az asztalhoz ülve természetesen most is így imádkozhatunk: „Mi Atyánk, a mindennapi ke-

nyerünket add meg nekünk ma...” De a mi szívünk állapota egészen más, mint a tanítványoké volt, amikor Jézussal kalászokat tépkedtek és azzal töltötték meg a gyomrukat, vagy miután három napig éheztek, végül két halból és öt árpakenyérből 5000 férfi jóllakhatott. Ma már nem szoktunk éhezni, így ha éppen éhséget érzünk, akkor sem tudjuk megtapasztalni, hogy Isten miként etet bennünket. A szívünk mélyén sokkal szilárdabb az abban való hit, hogy a fizetésünkből látjuk el magunkat, mint az, hogy Isten adja nekünk az ennivalót. Ha ez az állapot huzamosabb ideig fennáll, akkor automatikusan nehezebbé válik Isten munkálkodását meglátni a gyülekezetben. Ha a gyülekezetben nincs Isten munkálkodásáról szóló bizonyágtétel, ha a szenteknek nincs saját bizonyágtételük Isten magtapasztalásáról, akkor az istentisztelet fokozatosan formálissá válik. Ha az Istent dicsőítő hálaénekek nem szívből jönnek, akkor a fülek szép lassan a dallam felé hajolnak, ahelyett, hogy a szövegre figyelnének. Bár imádkoznak, prédikálnak és hallgatják azt, de csak a szokás kedvéért, így minden a formalitás irányába halad. Mivel a gyülekezetben nem tapasztalják meg sem a hálát, sem Isten munkálkodását, ezért a Szent Lélek munkáját felcserélik az istentiszteleteket díszítő szertartások sokaságával. Ezért vannak hát szertartások. A mai gyülekezetekben, még ha szolgálják is Istent, nem érzik Isten szentségét, amely betöltené a szívüket, helyette bíbor függönnyel és gyönyörű világítással teszik ünnepélyessé a légkört. Játshatnak az emberek bármilyen gyönyörű zongorán vagy templomi orgonán, énekelhetnek

bármilyen híres éneket, ha mindez nem a Szent Lélektől származik, úgy levonhatjuk a nyilvánvaló következtetést, miszerint egy szépen és ünnepélyesen díszített imaház sosem helyettesítheti a Szent Lélek munkálkodását. Az hangulatok és az érzelmek lélek gyanánt működnek az emberben. Amennyiben a Lelket fogadjuk be, úgy a bűnt legyőzni képes, hatalmas erő fog munkálkodni bennünk. De ha nem a Lelket fogadjuk és szívjuk magunkba, akkor a jövőben is úgy kell élnünk, hogy a bűn előtt elerőtlenedve zuhanunk majd le a földre. Ha ilyen formán élünk, akkor a gyülekezetet támadó bűnnel szemben sem lesz védelmünk.

A mai elfajult kereszténység

Ma délben az egyik testvéremmel taxiba ültünk és elmentünk ebédelni. Útközben az út mentén több gyülekezet imaházát is láttam. Olyan is volt köztük, amelynek ugyanazon a szintjén két imaház is volt. Sok épület tetjén torony magaslott, melyre rátűzték a keresztet. A legszomorúbb az, hogy hiába van olyan sok lelkész és gyülekezet, nagyon nehéz megtalálni bennük azt a világosságot, ami megvilágíthatná a világot.

Nemrég Koreába látogatott egy híres német teológus, aki sokak érdeklődését felkeltette. Az újságok is közzé tették a személyét, leközzölték a véleményét és úgy írtak róla, mint egy különleges vendégről. Az egyik újság a

főcímlapon mutatta be a teológust, aki azt vallotta, hogy Jézuson kívül és Isten gyülekezetén kívül is van üdvösség. Koreában rengeteg lelkész van – kezdve az olyan hitvány lelkésztől, mint én, egészen a híres és nagyra becsült lelkészekig – de sajnos egy sem volt köztük, aki nyíltan szembe mert volna szállni a teológus véleményével.

Az Apostolok cselekedetei 4, 12-ben ez áll:

És nincsen senkiben, másban idvesség: mert nem is adatott az emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.

Egyetlen keresztény sem volt, aki ezzel a nyilvánvaló Igével rávilágított volna a teológus hamis állítására. Az újságok úgy mutatták be őt, mint egy nagyrabecsült embert, aki széles látókörű teológiai nézeteket vall. Mindenki csak dicsérte őt.

Amikor ilyen cikkeket olvasok, fáj a szívem. Persze nem azért meséltem el, hogy megítéljek akár egy gyülekezetet, akár egy személy hitét.

Saul vétke

Ez alkalommal a Saul és Dávid közti különbségekről tanulunk, Sámuel I. könyvének segítségével. El kell választani magunkban mindent, ami nem tartozik a lélekhez. Ki kell vergődnünk az olyan formaságok csapdájából, melyek azt diktálják, hogy imádkoznom kell, mert más is imádkozik, Bibliát kell olvasnom, mert más ember is olvassa, adakoznom kell, mert mások

is adakoznak. Az életünket úgy kell élnünk, hogy a Szent Lélek vezetésével, szabad szívvel tudjunk részt venni az istentiszteleten és ugyanígy tudjunk imádkozni és hálát adni. A Bibliában szereplő emberek közül azok bántották leginkább Isten szívét, akik úgy hívták segítségül a nevét, hogy közben megtartottak minden emberi módot.

Kedveseim! Nem az a fontos, hogy mit mondanak a körünkben lévő emberek, mit mond a gyülekezetünk lelkésze vagy mit mondanak a gyülekezetben lévő szentek. Nekünk mindenféleképp arra kell figyelniünk, hogy van egy út, a hit útja, amit Isten kínál nekünk. Ez pedig nem más, mint hogy követjük Isten akaratát, melyet az Igéje által mutat meg nekünk.

Saulnak volt néhány vétké, melyek bizonyos szempontból érthetőek voltak. Az első vétkét akkor követte el, amikor a Filiszteusok támadása miatt komoly bajba kerültek, Sámuel sem érkezett meg időben, így Saul – mivel nem tudott tovább várni – önszántából mutatott be áldozatot Istennek.

A mi szemszögünkől nézve, milyen hibát követett el Saul? A Biblia olvasásakor gyakran akad meg a szemem érthetetlen dolgokon. Ilyenkor hosszú ideig kérdések között gyötrődöm. Majd egy idő múlva, amikor már felismertem az adott Ige lényegét, a szívemben öröm és erő támad. Volt idő, amikor úgy gondoltam, hogy ha én lettem volna Saul, abban a helyzetben én is úgy tettem volna, mint ő. Hiszen a Filiszteusok már támadtak, Sámuel még mindig nem érkezett meg, ráadásul a nép is széledezni kezdett. Ezért Saul azt gondolta, hogy áldoznia kell ahhoz, hogy megmenekülhessenek

a Filiszteusok kezéből. Ez tényleg olyan rossz gondolat volt? Nem volt az, ugye? A paráználkodás, a gyilkosság vagy a lopás sokkal rosszabb. Miért lenne rossz ez a gondolat? Isten mégis ezt ítélte a legsúlyosabbnak Saul vétkei közül. Hiszen Istennek tett áldozata nem volt más, mint bizalmatlanság Istennel szemben. Isten nem azért tette királlyá Saul, hogy elpusztítsa Izráelt, épp ellenkezőleg, azért hogy megmentse. De az utolsó pillanatban Saul már nem hitt Istenben, sőt abban sem, hogy Isten meg fogja őrizni Izráelt. Ezért egymaga igyekezett tenni valamit Izrael megmentéséért. Éppen ez bántotta a legjobban Isten szívét, sőt mi több, ellensége volt Istennek. Második vétkét akkor követte el Isten ellen, amikor ellent mondott Isten Igéjének, mely így szólt:

„Verd le Amáleket, és irtsd ki mindenét, amilye csak van!”

Isten azt mondta, hogy irtsa ki Amáleket egészen, tudniillik férfiakat, nőket, gyermekeket és csecsemőket, az ökröket, juhokat, tevéket és szamarakat. Saul azonban megkímélte Amálek királyát, Agágot, és a juhoknak, marháknak legjavát. Vajon miért kímélte meg ezeket Saul? Azért, mert Izrael előkelőségei nem szerették volna, hogy ezeket is elpusztítsák, Saul pedig igen erősen adott a véleményükre.

Nagyon oda kell figyelnünk arra a tényre, hogy amennyiben túlságosan hajlunk az emberi oldalra, úgy nem leszünk képesek Istent helyesen követni. Ha pl. adakozunk, közben pedig az emberekre figyelünk, előttük teszünk, akkor helytelenül adakozunk. Ha imádkozunk, Igét hirdetünk vagy

bármí mást teszünk, és azt az emberek előtt, illetve rájuk tekintve tesszük, sosem fogunk örömet szerezni Istennek. Ez ugyanis nem helyes hit. Ami az embernek örömet szerez, az Istennek ellenségévé lesz.

Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz. (Jak. 4, 4)

Mivel a világban élünk, azokat a termékeket használjuk, melyeket a világi emberek állítanak elő, azt az élelmiszert kell fogyasztanunk, amit világi emberek termelnek meg, azokat az elektromos gépeket kell használnunk, melyeket szintén a világi emberek gyártanak és azokkal a járművekkel kell utaznunk, melyeket világi emberek vezetnek. Egy ilyen helyzetben hogyan különíthetnénk el életünket a világtól? Valóban nem egyszerű. Ezért különösen nagy szükségünk van a Szent Lélek vezetésére. Arra van szükségünk, hogy – biztosan meg lévén győződve a bűnbocsánatról, melyet Jézus Krisztus által kaptunk – a Szent Lélek nyilvánvaló vezetésében részesüljünk. Ha nem így történik, rá fogunk döbbsenni, hogy sohasem fogunk megszabadulni a világtól.

Saul igen sok bűnt követett még el. Elkövette azt a rettenetes dolgot, hogy megölette Isten nyolcvan papját. Dávidot, Izráel igazi megmentőjét elűzte és őt is meg akarta ölni. Még egy halottidéző asszonyhoz is elment tanácsot kérni. Saul végül pusztulásra ítéltetett.

Mint a gazda, aki németjuhászt idomítja

Ma este ismét azzal szeretném kezdeni a mondandómat, hogy Isten megvetette Sault. Az ezt megelőző alkalmak során olyan sokat beszéltem Sámuel I. könyve, 16. fejezetének 1. verséről, hogy biztosan bántja már a fülüket. A ma délelőtti prédikáció után az egyik testvérasszony a következőt kérdezte tőlem:

- Lelkész úr! Egy számomra érthetetlen dolog nyomja a szívemet.
- Mi az? – kérdeztem tőle.
- Ha Sault Isten tette királlyá, akkor hogy lehet, hogy ilyen kegyetlen módon megvetette őt? Egy ilyen Istenben hogyan hihetünk teljes nyugalommal? Ezt egyszerűen nem vagyok képes megérteni. Saul nem a saját akaratából lett király. Hiszen csak az elveszett szamarát kereste, amikor útközben egyszer csak összetalálkozott Sámuel prófétával, aki Isten akaratából királlyá kente őt. Vagy talán nem így van? Akkor miért hagyta Isten, hogy Saul ilyen borzasztó sorsra jusson?

Ma este éppen erről szeretnék beszélni Önöknek. Nekünk arra kell összpontosítanunk, amit Isten szeretne tanítani.

Ismerik azt a kutyaajtát, amit németjuhásznak neveznek? Az idomárok, akik a németjuhászt idomítják, először mindig azt tanítják meg a kutyájuknak, hogy senki mástól ne fogadjanak el ételt, csak a gazdájuktól. Ameny-

nyiben a németjuhász értené, hogy mit mond a gazdája, akkor a gazda eképpen szólna a kutyájához:

- Gyere ide hozzám és ülj le! Nagyon fontos dologról szeretnék beszélni veled.

- Igenis Uram! Miről van szó, vau-vau? – válaszolná a kutya.

- Figyelj rám, és jól jegyezd meg, amit mondok!

- Igen gazdám, úgy teszek mindent, ahogy mondosd.

Ekkor a gazda beszélni kezd:

„A világi emberek külsőleg szépnek és barátságosnak tűnnek, de ebben soha nem bízz, mert sok gonosz ember van köztük, ami azt jelenti, hogy az életedre akarnak törni. Ráadásul, akik azzal a céllal jönnek, hogy téged megöljenek, nem is tűnnek olyan gonosznak. Valójában azért jönnek, hogy az életedre törjenek, közben pedig igyekeznek barátságosan, kedvesen viselkedni veled. Gondosan becsomagolt, illatozó húsokat tesznek eléd, amibe előzőleg mérget tettek, hogy kioltásák az életed. De vajon azok az emberek, akiknek semmi közük sincs hozzád, miért adnának neked ilyen drága húsokat? Nem másért, mint hogy véghez vigyék tervüket és véget vessenek az életednek. Soha ne feledd tehát, amit mondtam: ha rajtam kívül valaki más húst vagy ételt akar neked adni – legyen az bárki – nem szabad elfogadni tőle.”

A németjuhász – gazdája szavait hallva – így válaszolhatna:

- Igenis, Uram! A szívembe zárom minden szavadat. Még ha éhen halok,

akkor sem eszem mást azon kívül, amit tőled kapok.

Ha mindez lehetséges lenne, akkor persze nem lenne nehéz németjuhászokat idomítani. De a kutyák sohasem fogják megérteni, hogy mit mond a gazdájuk, ezért ezzel a módszerrel nem lehet kutyát idomítani. Más módszerre van szükség.

Az idomítás ideje alatt a gazda csak rossz ízű, silány ételekkel eteti a kutyáját, finomat egyáltalán nem ad neki. Más emberekkel viszont mindenféle finomságot dobát az állat elé. A németjuhász ilyenkor gondolkodás nélkül ráveti magát a húsrá és azonnal felfalja. Ám arról mit sem tud, hogy az ételbe hányingert vagy hasmenést keltő gyógyszert, esetleg egy szúrós tüskét rejtettek el. Miután elfogyasztja ezt a húst, egy pár napig nagyon szenved. Ez idő alatt feltehetően sokat panaszkodik:

„Gazdám, gazdám, miért nem figyelmeztettél engem?”

Pedig a gazda már alaposan kioktatta kutyáját, de az nem figyelt, nem hallgatott rá. Egy kis idő elteltével a gazda újra bedobát valami finomnak tűnő ételt. A kutya ekkor így gondolkodik:

„Legutóbb nagyon pórul jártam, de most biztosan nem lesz gond.”

Tehát ismét befalja az idegentől kapott ételt. Most újabb szenvedés vár rá, a húspancszár elrejtett csali miatt. Miután felgyógyult, a gazda még néhányszor megismétli ezt a trükköt, míg végül a kutya csak azt fogadja el és eszi meg, amit a gazdájától kap.

Úgy hallottam, hogy – minden szenvedés ellenére – a kutyák még 10-20

ismétlés után is bátran elfogadják az idegenektől kapott ételt. Következésképpen addig kell szenvedniük, amíg fel nem ismerik, hogy az idegenektől kapott étel – jóllehet ízletesnek tűnik – csak fájdalmat eredményez.

A mi szemünkben is szépnek, jónak és nemesnek tűnik mindaz, amit a Sátán kínál, ezért gyakran válunk a csábítás áldozataivá. Jóllehet az Úr azt mondja, hogy ne együnk belőle, mi mégis vágyakozva nyúlunk érte, hogy magunkévá tehessük.

Egyszer azt hallottam, hogy a hal mindössze három másodpercig képes emlékezni. Ha pl. úszkálás közben megpillantja a horgon lévő finom csalit, azonnal be is kapja, de ebben a pillanatban ő maga is eltűnik a vízből. A többi hal nyilván látja ezt és azt gondolja magában:

„Ha ilyet látunk, nem szabad megennünk.”

De alig telik el három másodperc, már el is felejtik és nyugodtan visszaúsznak oda, ahol a társuk előzőleg eltűnt. Amikor a csali újra megjelenik, az egyikük ismét bekapja, s természetesen őt is kirántják a vízből. A többiek rémülten rebbennek szét és így kiáltanak:

„Jaj, ebből nem szabad ennünk!”

Ám a következő csali ismét elcsábítja őket a jó illatával, így egyikük megint a horgász áldozatává válik. Így folytatódik tovább és tovább. Ezért tud az ember egy helyen sokáig horgászni. A hal emlékezete ugyanis nem tart tovább három másodpercnél.

Mi is számtalan hibát követünk el Isten előtt, ám azokat egy pillanat alatt

elfelejtjük és újra elkövetjük. Ilyen szempontból nem vagyunk különbek egy németjuhásznál vagy a halaknál. Kérem, bocsássonak meg, hogy kutyákhoz és halakhoz hasonlítom Önöket és arra kérem mindnyájukat, hogy továbbra is nyitott szívvel hallgassanak.

El kell tehát ismernünk azt a valóságos tényt, miszerint Istennek különös módszerekhez kell folyamodnia, ha bennünket edzésben akar tartani. A Biblia azt mondja: „Én, az Úr így mondom, ti pedig így tegyetek.” De az embereket nem érdekli ez az Ige. A németjuhászt sem érdekli, ha a gazdája azt mondja: „Ne edd meg, amit mástól kapsz!” Kizárólag a finom húsrá koncentrál. Még ha ezerszer hallja is a mondatot: „Ha idegen ételét eszed, szenvedni fogsz!” – akkor is hiábavaló. Mert ha megpillantja a húst, rögtön ráveti magát. Nos, hogyan is állhatna ellen egy kutya?

A mi emberi jellemünk sem különb, ezért Istenek a legkülönbébb módszereket is be kell vetnie, hogy edzésben tartson minket.

A törvény megalkotásának célja

Némelyek a következő kérdéseket teszik fel, ha kötekedni akarnak:

„Miért adta Isten a jó és a rossz tudásának fáját? Miért rendelte el a törvényt? Miért kente fel Sault királlyá?”

Ezekre a kérdésekre a válasz egy és ugyanaz: Istennek az volt a szándéka, hogy megáldja Ábrahámot. Ám mielőtt elhalmozta volna áldásaival, előtte

alaposan szemügyre vette őt, hogy megvizsgálja, vajon képes e tökéletesen megállni a saját lábán. De Isten egyáltalán nem találta tökéletesnek Ábrahámot, ezért úgy döntött, hogy feltételek nélkül fogja megáldani.

Nos, az emberek önmaguktól semmire sem képesek, ennek ellenére mégis tele vannak önbizalommal. Ez az oka annak, hogy nem szeretik, ha ingyen jutnak áldáshoz. A szívük vágya inkább az, hogy akkor részesüljenek áldásban, ha tettek is érte valamit. Isten elé állnak, a saját elképzelésük szerint tesznek valamit és várják az érte kijáró áldást. Tudniillik a saját imádkozásukért, szolgálataikért vagy a törvény iránti engedelmességükért akarnak áldásban részesülni. Az emberek nem tartják jogosnak, hogy ingyen jussanak áldáshoz, ezért a kegyelemből származó üdvösségnek is ellenállnak. De nem lehet állandóan mellettük állni és arról győzködni őket, hogy ez nem így van, mert nekik kegyelemből kell üdvösséget kapniuk, hiszen a cselekedet és a törvény megtartása sem vezethet az üdvösséghez. Ilyen módon nem lehet áldáshoz jutni. Egy németjuhász gazdája sem álldogál folyton a kutyája mellett és nem mondogatja, hogy a mástól kapott ennivalót nem szabad megenni. Inkább magára hagyja a kutyáját, hogy az megehesse az idegentől kapott húst, amiben tüske vagy hashajtó van. Mert csak így ismerheti fel a kutya, hogy idegenek ételét nem szabad megennie. Éppen ilyen módon adta nekünk Isten a törvényt. Értik, ugye? A németjuhász gazdája azért engedi a kutyájának, hogy elfogyassza az idegentől kapott húst, hogy a kutya – miután megette – felismerhesse, hogy szabad e ennie

belőle, vagy sem. Isten azt mondja nekünk, hogy az üdvösség és Isten áldása nem a törvény megtartásának köszönhető, hanem Isten kegyelméből származik. Ennek ellenére mi ezt nem fogadjuk el.

Az idén is igen sok gyülekezetben tartottam evangélizációt. Általában azt tapasztaltam, hogy a legtöbb embernek azt a valós ténnyt a legnehezebb megtanítani, mely szerint csak kegyelemből lehet üdvösséget kapni. Én azt mondom nekik, hogy csak kegyelemből kaphatnak bűnbocsánatot, ám ekkor ők – ragaszkodva a saját gondolataikhoz és emberi módjaikhoz – így válaszolnak:

„Igen, úgy van Lelkész úr, de...”

Isten segítségképpen adta az embereknek a törvényt, hogy általa kipróbálhassák, vajon kaphatnak e üdvösséget vagy sem. Bizonyított tény, hogy K.e. 1491-től – amikor Izráel népe megkapta a törvényt – Jézus Krisztus eljöveteleig (kb. 1500 évig) egy ember sem tartotta meg a törvényt. Mózesről Jézus Krisztusig senki sem kapott üdvösséget a törvény megtartása által. Ránk vonatkoztatva tehát nyilvánvaló, hogy a törvény megtartása nem lehet az üdvösség kulcsa. Ezt a ténnyt fel kell ismerni! Azért adta Isten a törvényt, hogy ezt felismerhessük.

Saul, a cselekedetekben bízó ember mintaképe

A mi szívünk sokkal nagyobb mértékben támaszkodik a saját tetteinkre és igyekezetünkre, mint Istenre. Ezért az embernek szinte semmilyen nehézséget nem okoz, ha pl. egy esküvő lebonyolításáról kell gondolkodnia, de annál nagyobb nehézséget jelent számára, hogy Istenhez imádkozzon és Istentől választ kapjon. Ha az ember megbetegedik, gondolkodás nélkül elszalad az orvoshoz. De imádkozni és hinni abban, hogy Isten meggyógyítja a betegségét, koránt sem ilyen egyszerű számára. Amikor egy-egy problémával küzdök, könnyebb az emberi módszerekhez és tettekhez folyamodni, viszont nagyobb gondot okoz Istenhez fordulni, mert az utóbbi sokkal nehezebbnek, távolibbnak és bizonytalanabbnak tűnik. Ezek alapján ugye érthető, hogy a mi emberi szívünk inkább az emberi cselekedetek irányába hajlik? Ha Isten azt mondja nekünk:

„Emberek, ezt ne tegyétek! A ti munkátok ehhez nem elég, nektek Istenbe vetett hittel kell járnotok.” – talán egy ember sincs, aki az Ő szavát hallaná, értené és követné.

Istennek az volt a szándéka, hogy megtanítsa Izráel népét arra, milyen eredményt hoz, ha a saját cselekedeteikben bíznak, illetve ha Istenbe vetett hittel élnek. Meg akarta mutatni a valóságot, ami bebizonyítja, hogy a két életforma közül melyik a jobb. Isten választott egy embert, aki a legkitű-

nőbb volt az emberek között: nagy termetű, szelíd és jó szívű, jó képű és jó jellemű. Ez az ember – aki nem más, mint Saul – az emberi cselekedetekben bízott. Sámuel próféta így szólt, amikor Saulra nézett:

És Sámuel monda az egész népnek: Látjátok-e, a kit választott az Úr?

Hogy nincsen hozzá hasonló az egész nép között! (Sám. I. 10, 24)

Tudniillik Isten a legkiválóbb embert választotta ki Izráel népéből. Miután Isten kiemelte a nagy termetű, egészséges, szelíd, bátor és bölcs, erős, gazdag és kitűnő Sault, megnyitotta előtte az utat, hogy tettei által Istennek szolgálhasson. Az ő ellentétéként választotta Isten Dávidot, aki Izráel népének a legtöbb hiányossággal küzdő, hitvány és erőtlen tagja volt. Előtte is megnyílt egy út, amelyen Istenre támaszkodva, Istenbe vetett hittel járhatott.

E két ember életének vége által Isten megvilágítja számunkra a két út végét, melyek közül az egyik az istenhitben való élet útja, a másik pedig a saját cselekedetekbe vetett bizalom útja. Amennyiben Önök a saját tetteikben bíznak és igyekeznek hitéletet élni, jóllehet helyesnek tűnik, a vége mégis biztosan olyan lesz, mint Saul életének vége. Ha most Önöknek – a világ szempontjából nézve – nincs semmiféle reményük és támaszuk, de Jézus Krisztusban való hittel lépnek tovább, akkor az életük biztosan olyan lesz, mint Dávid élete. A Biblia ezt a valóságot tanítja nekünk.

Dávid, a hittel élő ember mintaképe

Isai nyolc fia közül Dávid volt a legfiatalabb. Egy napon Sámuel magához hívatta Isai fiait, hogy olajat kenjen Isten kiválasztottjának fejére. Isai összehívta fiait, de Dávidot eszébe sem jutott magához rendelni.

”Ugyan hogy lehetnél te király?”

Emberi szemmel nézve Dávid esélytelen volt. Háború idején a bátyjai mindnyájan csatába vonultak, ám Dávid erre a feladatra is alkalmatlan volt. Bár később részt vett a háborúban, de kizárólag csak az apja kérésére tette. A koreai háborúban az idős embereknek az volt a feladatuk, hogy megfőzzék az ételeket és elszállítsák, illetve lőszereket szállítsanak. Dávid is hasonló módon vette ki részét a csatákból. Amennyiben Dávid valóban harcolni szeretett volna, azonnal megakadályozták. A testvérei megintették, amikor meglátták őt.

”Megállj testvérem! Miért jöttél ide? Talán látni akartad a csatát? A nyáját hol hagytad? Csak a háborút akartad látni, ugye?”

Ezek után Dávid nem mondhatta a testvéreinek, hogy valójában harcolni szeretne. Ám ez még nem minden: amikor Dávid vállalta, hogy megöli Góliátot, Saul király azt mondta:

”Számodra ez lehetetlen!”

Saul mindenképpen olyan embert keresett, aki harcba szállhatott volna Góliáttal, de senkit sem talált alkalmasnak erre a feladatra. Ám ebben a

pillanatban előlépett Dávid, a gyenge fiúcska, hogy harcba szálljon Góliáttal. Saul megdöbbsen:

„A mi országunkban már csak ilyen emberek vannak? Egyetlen harcos sem maradt? Mind meghaltak?”

Még Góliát is kinevette Dávidot:

”Eb vagyok é én, hogy te bottal jössz reám?”

Kedveseim! Számunkra érthető a történet, hiszen ismerjük a végét. De ha mi is láttuk volna ezt a jelenetet – anélkül, hogy ismernénk a befejezést – velük együtt kacagtunk volna. Valószínűleg a következőképpen éreztünk volna:

„Érthető Dávid szándéka, de hogy is lenne képes legyőzni Góliátot?”

Ám Isten egy olyan embert választott, aki a hittel élő ember mintaképe lehetett. Amennyiben Önök cselekedetek alapján élnek, úgy szükségük van egészségre, eszességre, vagyonra, nagy tudásra és jó pozícióra. De ha hitben szeretnének élni, abban az esetben sokkal célravezetőbb, ha mindezek hiányoznak. Elindulni minden nélkül – mindössze egy pár kavicsot lóbálgatva – sokkal könnyebb volt, mint sisakban és páncélban menetelni. A hitélet nem igényel nagy tudást, sem szabályokat, mert ha ezekből túl sok van a birtokunkban, úgy Istent igen könnyen elfelejtjük. Dávid életében nem voltak szabályok, viszont az Istenbe vetett hite friss volt és élő. A valóságnak ezen tényeit tanítja Isten a Biblián keresztül.

A Dávid oldalán álló emberek

Szeretnék visszatérni arra a kérdésre, amit a testvérasszony szegezett nekem:

„Lelkész Úr! Isten miért vetette el a kiválasztott Sault?”

Nos, Isten szeretné megtanítani nekünk, hogy ha a testünk cselekedeteire támaszkodunk, az életünk a pusztulás felé halad. Ám a hittel élő ember életének vége áldás és dicsőség.

Korábban már beszéltem azokról az emberekről, akik Saul, illetve Dávid oldalán álltak. Most róluk szeretnék még egy kicsit beszélni. Az egyik oldalon láthatjuk Sault, amint koronával a fején kihúzza magát, míg a másik oldalon a kisfiút, Dávidot látjuk. Saul a testi ember jelképe, Dávid pedig a hívó, lelki emberé. A legtöbb ember sajnos épp e kettő között ingadozik és képtelen a testi oldaltól megszabadulni. A Bibliában olvashatjuk, hogy Dávid – Saul elől menekülve – a Filiszteusok földjén keresett menedéket. A Filiszteusok földjén olyan emberek csatlakoztak hozzá, akik nyomorban éltek, mert adóságuk volt, vagy száműzöttek voltak. A bűnözők általában menekülni próbálnak a saját országukból, ugye? Ám nem csak régen akartak külföldre szökni, hanem manapság is. Akik Dávid mellé álltak, szinte mindnyájan gazemberek voltak: tolvajok, lecsúszottak, adóságuk miatt menekülők. Bármilyen furcsának tűnik is, ilyen emberek gyűltek Dávid köré. A Biblia elvetemültnek nevezi őket.

Jonathán, aki nem hagyta el a testet

Saul mellett élt tehát Jonathán, aki királyfiként nevelkedett és magas szintű tanításban volt része. Jonathán művelt volt, harcos férfiú és nagy hívő. Nem hasonlítható össze Dávid követőivel. Köztük ugyanis akadtak olyanok, akik – ha nehézségbe ütköztek – még Dávid megkövezésétől sem riadtak volna vissza, sőt könnyű szívvel elűzték megfáradt társaikat. Ilyen alávaló emberek álltak Dávid oldalán. Ugyanakkor Saul mellett élt a jó hívő, a szorgalmas, az előkelő úriember, Jonathán. Jonathán élete szörnyűséges módon ért véget, míg Dávid mihaszna emberei mindnyájan ranghoz jutottak, mikor Dávid király lett. Parancsnokok, tisztek váltak ki közülük, tehát mindnyájan egy-egy nemesi rang dicsőségében fürödtek.

Nem az a fontos, hogy nekünk, személy szerint mennyire jó a hitünk, mennyire ismerjük a Bibliát, milyen jól hirdetjük az Igét, mennyire vagyunk tanultak, vagy milyen magas pozícióban dolgozunk – mert mindezeknél sokkal fontosabb, hogy a lelki- vagy a testi oldalon állunk e. Sajnos nagyon sok keresztény nélkülözi Isten örömét. Jóllehet bűnbocsánatot kaptak és újjászülettek, Isten mégsem használja őket. Ha a családjukban nehézség támad, nem képesek Istenre támaszkodva megoldani. Ennek az az oka, hogy nem tudják hittel megtagadni a testi oldalt, így – az emberi természet rabjaiként – képtelenek követni Isten akaratát.

Úgy tűnik, hogy Jonathán a segítőtársa volt édesapjának, de jelenléte végül

mégsem nyújtott segítséget. Ha elhagyta volna az apját és Dávidot követte volna – jóllehet, emberi szemmel nézve tisztességtelennek tűnt volna – az eredmény mégis egészen más lehetett volna. Jonathán tisztában volt vele, hogy Isten az ország királyává fogja tenni Dávidot és akkor ő lehet az első ember a király után, ennek ellenére mindvégig kitartott Saul mellett. Képtelen volt hátat fordítani neki. Ez volt a nagy probléma.

Az üdvözült testvérek manapság is lelki áldásokra és lelki életre szomjúhozhatnak Isten előtt, de nagyon ritkán fordul elő, hogy határozottan átadnák magukat egy-egy ígéretnek. Azért nem tudunk abba az állapotba kerülni, amelyben Isten szabadon munkálkodhat, mert még mindig a test rabságában élünk.

Az a szent hely, ahol Isten munkálkodni tud

Az elmúlt kilenc év alatt – amióta lelkész vagyok Isten gyülekezetében – a szívem legmélyén éreztem és felismertem, hogy Istent senki sem helyettesítheti, ugyanis az ember bármit tesz, az csak rosszabb lehet, mint amit Isten tesz. Ezért számunkra az kell, hogy a legfontosabb legyen:

„Isten milyen mértékben tud szabadon munkálkodni a gyülekezetünkben?”

Azt biztosan mondhatom, – hiszen megtapasztaltam – hogy amennyiben Isten szabadon tudna munkálkodni közöttünk és bennünk, akkor még a szűkölködést sem tartanánk problémának. Jóllehet tudatlanok, szegények és erőtlenek vagyunk, mégis mindezek nem okozhatnak problémát, ha Isten szabadon és elevenen munkálkodhat bennünk. Ha emberi szemmel nézve viszont minden tekintetben gazdagabbak, kitűnőbbek és okosabbak vagyunk, mint embertársaink, de Istennek nehéz és kényelmetlen bennünk munkálkodnia, akkor sohasem lehetünk igazán sikeresek.

Bibliaolvasás közben fedeztem fel, hogy a teremtés óta Isten minden alkalommal olyan helyet keres a világban, ahol szabadon munkálkodhat. Természetesen Isten az egész földön jelen van. Jézus azt mondta:

Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál. (Mát. 12, 43)

Nem tudom pontosan, hogy a víz mit jelent, de a tisztátalan lélek olyan helyen keres megnyugvást, ahol nincs víz. Isten Szent Lelke viszont olyan helyen szeret megpihenni, ahol nincs bűn. Ez azt jelenti, hogy ha a szívünk egészen megtisztulna a bűntől, akkor olyan hely lehetne Isten számára, ahol Isten nyugodtan tudna pihenni. Isten szeretné nekünk megmutatni az Ő csodálatos erejét, de a bűn jelenlétében ez sajnos lehetetlen. A világban mindenhol van politikai rendszer, oktatás, közgazdaság vagy hadsereg. Tagadhatatlan, hogy ezek mindegyikében helyet kap a hamisság is. Az emberek ezzel a hamissággal együtt is képesek politizálni, tanulni, üzletelni vagy

háborúzni. Csupán Isten az egyetlen, aki képtelen a hamissággal együtt dolgozni. Ez az igazság. Isten valóban olyan helyet keres a munkálkodásához, ahol nincsen hamisság. Istennek szüksége van olyan helyre, ahol kijelentheti magát. Vajon hol van ilyen hely?

Ahhoz, hogy Isten ki tudja nyilvánítani az ő bőséget és gazdagságát, olyan emberre van szüksége, aki alkalmazni tudja ezt a bőséget és gazdagságot. Ha Isten a gyógyító erejét szeretné megmutatni, akkor egy beteg emberre van szüksége. Isten üdvössége lehet bármilyen csodálatos és gyönyörű, de ha a földön nincs egyetlen üdvözült ember sem, akkor nem tudja megmutatni, hogy valójában mi is az üdvösség. Isten szeretné megmutatni a világnak az Ő bőséget, bölcsességét, szeretetét, erejét és üdvösségét. Ám a helynek, ahol ezt az erőt, gazdagságot, üdvösséget és szeretetet meg lehet jeleníteni, szentnek és büntetlennek kell lennie. Erre a célra Isten egy olyan gyülekezetet akart létrehozni, amely Isten gyülekezete, elkülönítve a világtól és a büntől. Istennek az volt a terve, hogy e gyülekezetben egy testként egyesüljenek a bűnbocsánatot nyert szentek. Egy ilyen gyülekezetben akart Isten munkálkodni, ahol egyáltalán nincsenek bűnösök, csak tiszták és szentek. Egy ilyen gyülekezet által akarja Isten megismertetni saját magát, üdvözítését, gazdagságát, erejét, tökéletességét és szeretetét.

Sajnos alig vannak, akik elég mélyen felismernék Istennek ezen akaratát, ezért továbbra is a Sátán csapdájában élnek. Sok gyülekezet egy csepp sem bánja, ha a bűn bekerül a gyülekezetbe, mert ha ily módon még több

embert tudnak megnyerni a közösség számára, akkor a cél érdekében továbbra is kitartanak ezen módszerek mellett. Ha az emberi módszerek hatékonyabbnak bizonyulnak és a gyülekezet jobban gyarapodik, akkor azokra a módszerekre támaszkodnak a munkájuk során. Így jut be a gyülekezetbe a bűn és az emberi munkálkodás. Nem csoda tehát, hogy a személyes problémáikat is emberi módon oldják meg és nem várnak Isten munkálkodására.

Isten, aki elvégzi az imáinkat és gondolatainkat

Egy hónappal ezelőtt Gösanban tartottam evangélizációt. Egy napon arra kért az egyik testvérem – aki a Jeonjuban lévő gyülekezetből jött – hogy az evangélizáció zárónapján látogassak el vele Bugo gyógyfürdőjébe, ahol majd együtt pihenhetünk és közben beszélgethetünk. Ebben meg is egyeztünk egymással. De amikor elérkezett az evangélizáció utolsó napja, a testvérek egyszer csak azzal a kéréssel álltak elő, hogy menjek el velük a szomszéd város gyógyfürdőjébe, Suanboba. Azzal érveltek, hogy ha már itt vagyok, semmiképpen sem tehetem meg, hogy nem megyek el a fürdőbe. Rengeteg dolgom volt akkoriban, ráadásul két nap múlva Bugo fürdőjébe kellett volna mennem, ezért nem akartam elmenni velük. Ám addigra a

testvérek megvásárolták a fürdőjegyemet és beszerezték a fürdéshez szükséges ruhákat is, így nem tudtam elutasítani a hívásukat. Végül az ott dolgozó lelkésszel együtt Suanbo gyógyfürdőjébe mentünk fürödni. Fürdés közben arra gondoltam:

„Isten nem akar engem Bugo fürdőjébe vinni. Ha azt akarta volna, hogy oda menjek, akkor nem hozott volna ide. Azért hozott el ide fürödni, hogy oda ne menjek.”

Pénteken este még abban a városban aludtam, majd a következő reggel az első busszal hazautaztam Daeguba. Azon a napon sok vendégünk volt, ezért az egész nap sürgés-forgással telt. Este, amikor már minden vendég elment, azt mondtam a feleségemnek:

„Drágám, ma este egy kicsit korábban feküdjünk le!”

9 óra körül meg is ágyaztunk, de nagyon furcsán éreztük magunkat, mert nem szoktunk ilyen korán lefeküdni. Nos, egy kis idő elteltével csörgött a telefon. Mit gondolnak, mi történt? Az egyik lelkész édesanyját súlyos állapotban kórházba szállították. Az intenzív osztályon feküdt.

„Gondoltam, hogy történni fog valami, furcsa is volt ilyen korán lefeküdni.” – mondtam magamban, majd felkeltem és a feleségemmel együtt a kórházba siettem. Érdekes dolog történt, ugyanis az ügyeletes orvos jó ismerősünk volt. Már több testvérünknek is segítségére sietett, ha valami bajuk volt. Azon az estén minden testvér azt hitte, hogy a lelkész édesanyja meg fog halni. Az orvos sem mondhatott semmi biztatót:

„Ilyen betegséget még azokban az országokban sem tudnak gyógyítani, ahol fejlett az orvostudomány. Nincs esély. Minden a ma éjszakán múlik.” Nagyon sajnáltuk az idős nénit. Néhány távolsági hívást kérve, megpróbáltuk elérni lelkész fiát. Ennek a lelkésznek hat testvére volt. Még azon az éjszakán odautaztak mindnyájan. A következő napon, vasárnap, délelőtt fél 11-kor szottuk kezdeni az Istentiszteletet. 10 óra 20 perckor felálltam a pódiumra és így szóltam a testvéreinkhez:

„Szeretnék mondani Önöknek valamit! Lee lelkész édesanyját igen súlyos állapotban kórházba szállították. Nagyon nehezen élte túl az éjszakát. Kérem, imádkozzunk érte együtt!”

Közösen imádkoztunk a testvérasszonyért, majd fél 11-kor istentiszteletet tartottunk. Az istentisztelet után újra a kórházba mentem. Az intenzív osztályon fekvő betegeknek 30 percenként szották ellenőrizni a vérnyomását és pulzusát. A testvérasszonynál a vérnyomás két értéke közül az alsó érték egyáltalán nem volt észlelhető, a felső érték pedig éppenhogy elérte a 30-40-et. Délelőtt 10 óráig változatlan volt a helyzet. Ám csodával határos módon, fél 11-től a vérnyomása emelkedni kezdett és elérte a 100-120-at. Amikor megtudtam, hogy fél 11-kor a vérnyomása helyre állt, hála töltötte el a szívemet. Mások talán úgy gondolják, hogy ez a véletlen műve volt, én viszont hiszem, hogy Isten meghallgatta az imádságunkat.

Isten nem csak az imádságunkat, hanem a gondolatainkat és szavainkat is szeretné véghez vinni.

A szív, melyben Isten szabadon munkálkodhat

Már 20 év telt el az újjászületésem óta. Ez idő alatt szerzett tapasztalataim alapján biztosan mondhatom, hogy Jézus kivétel nélkül teljesített minden olyan imádságot, szót és gondolatot, amely a szívemből származott. Ahogy ajándékot veszek a gyermekeimnek, hogy örömet szerezsek nekik és ha látom az örömeiket, én még jobban örülök, – úgy áldott meg bennünket Isten, – kiválasztva a világi emberek közül, hogy a hitünket magasra emelje.

Akkor felele egy a szolgák közül és monda: Ímé, én láttam a Bethlehemben lakó Isainak egyik fiát, a ki tud hárfázni, a ki erős vitéz és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van. (Sám. I. 16, 18)

Hogy Isten együtt volt Dáviddal, azt nem csak Dávid tudta, hanem mások is nyilvánvalóan észrevehették. Ez nagyon fontos dolog! Az is rendkívül dicséretes, ha mi magunk fáradozunk azért, hogy pénzünk legyen, ám sokkal nemesebb, ha azzal a meggyőződéssel tekintünk a pénzünkre, hogy azt Isten adta nekünk. Bárki gondolhatja, hogy gyermeket szülni nem olyan rendkívüli dolog. Ám az mégiscsak csoda, hogy a 100 éves Ábrahámnak fia született. Az ő fia Isten ígéretéből származott, ezért Ábrahám számára tízezerszer nemesebb gyermek volt, mint a világon bárkinek a gyermeke. Az ember számára az is becses, amit a saját munkája és fáradozása által ér el, de az, amit Isten ad az embernek, sokkal becsesebb. Az a fontos, hogy

Isten nyugodtan lakhasson bennünk és mindenféle nehézség nélkül tudjon munkálkodni. Akik már váltságot nyertek és a Szent Lelket a szívükbe fogadták, de a szívüket megtöltik mindenféle bonyodalommal, tisztátalansággal és mocsokkal, úgy Isten sem tud bennük zavartalanul munkálkodni. Manapság sok gyülekezetben fellelhető ilyen helyzet. Jóllehet, a gyülekezetekben Isten nevében tartanak istentiszteletet, Isten nevében adakoznak, imádkoznak és olvassák a Bibliát, mégis igen ritka az a gyülekezet, ahol Isten békésen lakozhat. Nem az a probléma, ha egy gyülekezet egy időre idegen épületben bérel magának helyet, hogy istentiszteletet tartson, hanem az, hogy ha abban a gyülekezetben Isten nem tud háborítatlanul lakni. Ha Isten zavartalanul lakik Önökben, akkor minden testi kötöttségüktől meg kell szabadulniuk. Ha továbbra is testben élnek és ragaszkodnak az emberi tevékenységhez, akkor ne vározzanak Isten csodálatos áldásaira.

Üdvösség, melyet kegyelemből kaphatunk és tarthatunk meg

Szeretném még egyszer alaposan átgondolni Önökkel az üdvösségünkre vonatkozó dolgokat:

„Miért hagyta el Isten Sault és miért maradt örökre Dáviddal?”

Most szeretnék felolvasni egy részt a Bibliából.

Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. Én leszek néki atyja, és ő léssen nékem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel és az emberek fiainak büntetésével; Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előtted. (Sám. II. 7, 13-15)

Nagyon érdekes, ha Istennek a Dáviddal kötött ígéretére gondolunk. Amikor Saul vétkezett, Isten megvonta tőle az irgalmasságot és a Szent Lelket. Helyette gonosz lelket adott Saulnak, amely Saulban munkálkodhatott. Jóllehet, Dávid sokkal nagyobb bűnt követett el, Isten mégis azt ígérte neki, hogy amennyiben gonoszul cselekszik, megfenyíti emberi vesszővel és az emberek fiainak büntetésével, viszont soha nem vonja meg tőle az irgalmasságát és Szent Lelkét és sohasem fogja elhagyni őt.

Nagyon sok Istenben hívő ember hiszi azt, hogy amennyiben Isten előtt imádkozik és Isten akarata szerint él, úgy Isten Szent Lelke benne marad, de amikor vétkezik, a Szent Lélek eltávozik tőle. Ilyen esetben meg kell bánni és vallani a bűneiket, akkor a Szent Lélek visszatér. Ők azt gondolják és mondják:

„Nézzétek Saul királyt! Amikor engedelmeskedett Isten szavának, a Szent Lélek leszállt rá és ő prófétált. Ám amikor vétkezett, talán nem hagyta el őt a Szent Lélek?”

Ez a gondolat és magyarázat helyesnek tűnik, de valójában nem állja meg a helyét. Ugyanis a fontos kérdés ebben az esetben az:

„Miért hagyta el Isten Saul?”

Saul az az ember volt, aki a saját cselekedeteinek köszönhetően nyerte el a Szent Lelket. Ám amikor tettei rossz irányt vettek, a Szent Lélek kénytelen volt elhagyni őt. Mivel Saul nemes tettének köszönheti a Szent Lelket, így az ő Szent Leleke mindig a cselekedeteitől függött. Dávid viszont nem a saját tettei által, hanem kegyelem által jutott a Szent Lélekhez. Amikor Isten az Ő Szent Lelkét Dávidnak adta, nem nézte Dávid tetteit, hanem kizárólag, csak kegyelemből adta.

Megkérném azt a két diákot, hogy fáradjon ide előre hozzám. Kettejük közül az egyik erős és egészséges, a másik viszont vékony és gyenge. Azt mondom most az erős diáknak:

„Te olyan jó erős vagy, gyere el hozzánk dolgozni! Naponta 1000 Ft-ot fizetek neked.”

A gyenge diáknak pedig ezt mondom:

„Úgy tűnik, hogy igen gyenge és ügyetlen vagy. Holnaptól minden nap gyere el hozzánk, én pedig minden nap adok neked 1000 Ft-ot! Még dolgoznod sem kell érte.”

Ilyen ígéreteket tettem tehát a két diáknak. Bizonyos szempontból úgy tűnhet, hogy az erős diáknak tett ígéretem méltányos, míg a gyenge diáké méltánytalan. Ám az erős diák csak abban az esetben kaphatja meg az 1000 Ft-ját, ha dolgozik. Amennyiben valami sürgős dolga akad vagy megbetegszik, akkor lemondhat az 1000 Ft-ról. Ilyen esetekben nem tudok neki

minden nap pénzt adni, mert csak akkor kereshet, ha dolgozik. Ha egyetlen napot sem dolgozik, akkor egyáltalán nem fog pénzt keresni. Viszont a gyenge diák – függetlenül attól, hogy dolgozik, vagy sem – minden nap megkapja a pénzét. Teljesen mindegy, hogy jól dolgozik-e vagy rosszul, egészséges vagy beteg, ugyanis őt az általam tett ígéret jogosítja fel a napi 1000 Ft-ra, minden más körülménytől függetlenül.

Saul, cserébe nemes cselekedeteiért megkapta a Szent Lelket. Ha rosszat tett, Isten hirtelen visszavette tőle a Szent Lelket, Saulban ugyanis bűn volt. Dávidnak nem jó cselekedetek árán adott Isten Szent Lelket, hanem kegyelemből. A kegyelem pedig akkor sem szűnt meg, ha Dávid hibázott vagy bűnt követett el. Isten azzal a feltétellel adta Saulnak a Szent Lelket, hogy ha jót cselekszik. Dáviddal szemben viszont semmilyen elvárást nem támasztott, tehát ha Dávid vétkezett, akkor sem veszítette el a Szent Lelket.

Nézzünk egy példát az előbbi két diák esetében. Mindketten vidékre utaztak, de utazás közben baleset történt. A baleset következtében mindkettőnek eltört a lába, így egyaránt munkaképtelenné váltak. Mivel az erős és egészséges diák már nem tudott dolgozni, a pénzét sem kaphatta meg. A gyenge diák is eltörte a lábát, mégis minden nap megkapta az 1000 Ft-ját, hiszen ígéretet kapott rá. Az az áldás tudniillik, amely a tetteinktől függ, megszűnik, ha ezek a tettek rossz irányt vesznek. Ám a kegyelemből nyert áldás állandó, hiszen a tetteinktől független. Amikor valaki rosszat követ el, jóllehet Isten megfenyítheti vagy megbüntetheti őt, de a Szent Lelket nem

fogja elvenni tőle, mert a cselekedet az emberé, a kegyelem pedig Istené. Isten akkor sem hagyta el Dávidot, amikor ő Uriás felesége miatt vétkezett, vagy amikor elkövette azt a bűnt, hogy megszámláltatta Izráel lakosainak számát. Ám amikor Saul vétkezett, Isten elvetette őt. Isten Szent Lelke elhagyta, helyette megszállta az Isten által küldött rossz szellem és kínozni kezdte őt.

Kedves Testvéreim! Ez a történet manapság rendkívül mély lelki titkot tár fel előttünk. Igen sok azoknak az embereknek a száma, akik nem csupán Jézus Krisztusba vetett hit által és tiszta kegyelemből akarnak üdvösséget kapni, hanem a saját cselekedetük és igyekezetük által akarják elnyerni a Szent Lelket.

Isten örökre együtt maradt Dáviddal, viszont Sault elhagyta.

A hitünk gyakorlásához szükséges életforma

A ma felolvasott szöveg alapján még egy dologról szeretnék beszélni.

Isten elküldte Sámuel, hogy felkenje Dávidot. Attól fogva Isten Szent Lelke Dáviddal volt, aki a Szent Lélek vezetésével élt. Attól a naptól fogva Dávid életében apró változások kezdődtek. Melyek voltak ezek a változások? Egy napon az Isten által elbocsátott gonosz szellem megszállta Saul, ami miatt

rettenetesen szenvedett. Az egyik szolga azt ajánlotta Saulnak:

Parancsoljon azért a mi urunk szolgálóidnak, kik körülötted vannak, hogy keressen olyan embert, a ki tudja a hárfát pengetni, és mikor az Istentől küldött gonosz lélek reád jön, pengesse kezével, hogy te megkönnyebbülj. (Sám. I. 16, 16)

E szavakat hallva, Saul így szólt:

- Keressetek nekem egy ilyen embert és hozzátok elém!

Az egyik szolga így felelt:

- Én láttam a Betlehemben lakó Isainak egyik fiát, aki tud hárfázni. Hozzuk el őt!

Így került Dávid a királyi palotába.

Ebben a történetben Isten Lelkének igen érdekes vezetését tanulmányozhatjuk. Dávid otthonában együtt élt a nyolc testvér, Dávid és hét bátyja. Ám Isten Szent Lelke nem a testvérekre, hanem Dávidra szállt le. Ezek után Dávid testvérei továbbra is a megszokott módon éltek, ellenben Dávid életében változások következtek be. Pl. fel kellett mennie Saul király udvarába, meg kellett vívnia Góliáttal, tudniillik a legtöbb esetben olyan dolgok történtek, melyekhez Dávidnak hitre volt szüksége. Ugyanis minden, ami vele történt, egy-egy gyakorlat volt, melyek azt a célt szolgálták, hogy Dávid végül Izráel királya legyen. Eleinte persze Dávid nem értette, hogy miért történnek mindezek. A királyi palotába érkezvén, láthatta az uralkodó életét, figyelemmel kísérhette Saul király uralkodását és szembe kellett szállnia

Góliáttal is. Dávid hite igazán világos és alapos gyakorlásnak volt kitéve. Ugyanilyen a szentek helyzete is, akiket a Szent Lélek vezet. Az egyértelműen és könnyen megoldható dolgok helyett sokkal inkább olyan kockázatosnak tűnő esetekkel kell szemben állniuk, melyek megoldásában hitre van szükségük. Isten nem akarja, hogy ugyanúgy éljünk, mint a világi emberek, ugyanis általunk szeretné kinyilvánítani az Ő dicsőségét. Isten abból a célból edz bennünket, hogy ezáltal kitűnjünk a többi ember közül. Ez az új út előttünk áll. Dávidnak – a felkenetése napjától fogva – rengeteg buktatóval, terhes és gyötrelmes dologgal kellett szembenéznie. Semmi sem történik véletlenül, ami üdvözülésünk napja után történik velünk. Ezekről a nehézségektől nem kell félnünk, inkább gondoljunk a következő Igére:

Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. (Fil. 2, 13)

Amikor Dávid Góliát előtt állt, nem emberi bátorságtól fűtve indult ellene, hanem a Szent Lélek tervét vitte véghez.

Isten csak támogathat minket

Sok éven át oktattam Daeguban lelkészeket és az evangélium hirdetőit. Az ő edzésük alatt Isten mindig nyilvánvalóan megmutatta nekem, hogy melyiküket óhajtja az evangélium szolgájaként használni, illetve ki az, aki nem

alkalmas arra, hogy szolgálja az evangéliumot. Egyeseknél szinte azonnal kiderült ez a tény, míg másoknál csak hat hónap, vagy egy év elteltével vált láthatóvá. Azoknak a testvéreknek, akik nem részesültek Isten kegyelmi ajándékában, azt javasoltam:

„Testvérem! Neked nincs meg az evangélium hirdetéséhez szükséges kegyelmi ajándékod, ezért azt javaslom, hogy próbálj meg mással foglalkozni!”

Ezekkel a szavakkal végül elküldöm őket. Némelyek önszántukból mennek el, mert ők maguk ismerték fel önmagukban ezt a tényt. Hogy hová mennek, azt pontosan nem tudom. Egyesek az éhezést nem tudták elviselni, mások pedig képtelenek voltak megtagadni önmagukat. Mindemellett az a csodálatos, hogy azokat az embereket, akiket Isten az Ő szolgájává tett, egész biztosan Isten vezetése kíséri. Ezt minden kétséget kizáróan láthatjuk és érezhetjük.

Mialatt Jeonjuban, Namheban, Gumiban és Gachanban gyülekezeteket kezdtünk építeni, munkánk közben nyilvánvalóan lehetett látni társaink szívében a Szent Lélek irányítását. Amikor ezekben a városokban a gyülekezetek megkezdték működésüket, egyetlen olyan emberünk sem volt, akik Istentől elhívást kaptak és emberi szemmel nézve is tökéletesek lettek volna. Mi mindnyájan Istenben való hittel, emberi segítségre való támaszkodás nélkül kezdtük a gyülekezeteinket felépíteni. A mi bizonyásgtéte-
lünk így szól:

„Csak Isten támogathat minket!” – és ezt senki előtt nem szeretnénk elrejtetni. Jómagam arról szeretnék bizonyosságot tenni, hogy én soha nem akartam emberi segítséget kapni, így hát nem is kaptam. A testvéreink is igen sokfélék: van köztük nagyon okos ember, és van, aki nagyon könnyen meg tudja nyitni mások szívét. De akad köztük olyan is, aki az evangéliumot barátságtalanul hirdeti, így megbántja hallgatója szívét, aki ezután inkább távozik. Akad olyan, aki néhány kedves szó segítségével azonnal megnyitja az emberek szívét, ezáltal pedig üdvösséghez vezeti őket. Ám van, aki 1 hónap alatt sem képes másokat az üdvösséghez vezetni. Olyan eset is előfordult már, hogy egy testvérnek nem sikerült üdvösséghez vezetni valakit, ezért az egy másik testvér hirdetése által kapott üdvösséget. Az emberek tehát nagyon különbözőek. A lelkészek között is akadnak olyanok, akiknek korábban hatalmas vagyonuk volt, ám néhányuknak a házasságkötésük napjáig egyetlen fillérjük sem volt. Mindezek emberi helyzetek és emberi tényezők. Ellenben Isten elhívását illetően és a gyülekezet építésében ezek a különbségek már nem mutatkoztak meg, mert ezek nem az ember, hanem Isten irányítása alatt történtek. Mellettünk nem áll semmilyen szervezet, amely támogatna és pártfogolna bennünket, sőt olyan ember sincs, aki nagy vagyonnal rendelkezne, vagy fel lenne ruházva más fontos képességekkel. Azzal viszont bátran dicsekedhetünk, hogy Isten minden kétséget kizáróan munkálkodik bennünk. Ő a mi támogatónk és pártfogónk. Én abban hiszek, hogy Isten továbbra is el fog halmozni

bennünket az áldásaival.

Felismertem az igazságot, mely szerint Isten célja nem más, mint egyesíteni a mi akaratunkat az Ő akaratával. Isten elvezeti a szívemet az Ő akaratához. Gyakran tapasztaltam már, hogy miután a szívemet összekapcsolta az Ő akaratával, utána véghez vitte általam a szándékát.

Isten, aki munkálkodik bennünk

Dávid számára sokkal nagyobb biztonságot nyújtott a pásztorélet, mint a királyi palotában eltöltött idő, mert ami ott történt, az sohasem volt könnyű és egyenes. Pl. amikor Dávid a hárfáján játszott, Saul egy lándzsával le akarta szúrni őt.

Isten bennünket is belevisz hasonlóan veszélyes, nehéz és nyomorúságos helyzetekbe, hogy ezek által erős vitézekként és bővelkedő szolgálkként állhassunk előtte. Ám a testvéreink nagy része még ennek ellenére is a könnyebb életet választja: gögösen élnek, szeretnek sokáig aludni, folyton csak a finom ételekre gondolnak, könnyűszerrel akarnak élni. Természetesen mindnyájunknak vannak ilyen kívánságai, ám Isten még ennél is értékeesebb, becsesebb és gyümölcsözőbb életet kíván adni nekünk. E cél elérése érdekében új utakra vezérel bennünket. Bármilyen történeten Önökkel, az mindig benne van Isten terveiben és Önök ezért hálát adhatnak és örül-

hetnek.

Pál ezt mondta a Filippi gyülekezetnek:

Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjete. (Fil. 2, 13-14)

Jóllehet rengeteg prédikációt végighallgattunk már és sok Igét megértettünk, ám ha ezek csak az elménkben ülepednek le, akkor sajnos egyáltalán nem lesz erejük. Ahhoz, hogy mindezek a hitünk által az életünkben is valósággá váljanak, először számtalan megpróbáltatást és ellenszegülést kell elviselnünk. Ám ha Önök félnek a nyomorúságtól és inkább a könnyű életet választják, soha nem fognak igazi békességet érezni. Amikor a szívükben élő Szent Lélek nyugodt, akkor Önök is elégedettek lehetnek. Amikor az Önökben élő Szent Lélek örül, akkor Önök is igazán örülhetnek. Ám ha Önöknek mindenük megvan, de a szívükben lévő Szent Lélek kényelmetlenül érzi magát, akkor Önök is kényelmetlenül fogják érezni magukat. Ha a Szent Lélek nem tud Önökben gondtalanul munkálkodni, akkor Önök sem tudnak békességben élni.

Egy bárány csak az akolban érezheti magát szabadnak, míg egy farkas az akolon kívül élhet nyugodtan. Ha a farkas bemegy az akolba, úrrá lesz rajta a nyugtalanság és rabnak érzi magát, hiszen a juhásztor botja bármelyik pillanatban utolérheti őt. Ha pedig a bárány hagyja el az aklot, az ő szabadsága kerül veszélybe, hiszen a farkas bármely pillanatban megtámadhatja

őt.

A világi ember akkor érzi magát szabadnak, ha Istentől távol él. Ellenben a keresztények Istenben nyerik el a szabadságukat. A farkas gyakran megpróbálja becsapni Önöket:

„Hé, ti, ott bent! Ott sínylődtek, bezárva az akolba, mint a rabok? Gyeretek ki az akolból, nézzétek, milyen jó idekint! Itt minden tágas, szabad és kényelmes.”

Ám ha átlépik az akol kerítéseit, a farkas – Hrrrr! – abban a pillanatban rátámad Önökre és véres fogaival átharapja a torkukat.

Kedveseim! A legtöbb esetben igen könnyen beleesünk a Sátán csapdájába, így nem Isten, hanem az ember akarata felé közeledünk. Amikor eltérünk Isten akaratától, úgy érezzük, hogy a szabadság és nyugalom útján lépkedünk, de valójában nem nyerünk igazi nyugalmat. Isten ma is olyan módon szeretné irányítani Önöket, mint annak idején Dávidot. Ahogyan véghez vitte Dávid által az akaratát, úgy ma is keresi azokat az embereket, akik az Ő szolgálóiként elvégzik az akaratát. Az evangélium dicső szolgájává kívánja tenni Önöket. Egyesek talán így gondolkodnak:

„Hiszen én nő vagyok. Isten tényleg olyan embert keres, mint amilyen én vagyok?”

Isten számára nem léteznek lehetetlen dolgok. Nyugodtan bízzák rá magukat az Úrra! Adják át Neki magukat! Ha így tesznek, az Úr törődni fog minden problémájukkal és megoldja azokat. Ma este térjenek le a testi útról

és álljanak át Dávid oldalára! Isten csodálatos utat fog mutatni Önöknek,
amely egy áldásokban gazdag, új élethez vezet. Én ebben hiszek!

4.

**Közreműködő
és próbálkozó
hit**

4. fejezet

Közreműködő és próbálkozó hit

Szeretném felolvasni Sámuel I. könyvének 17. fejezetét:

És összegyűjték a Filiszteusok seregeiket a harzcra, és összegyűlének Sokónál, mely Júdában van, és táborozának Sokó és Azéka között, Efes-Dammimnél. Saul és az Izraeliták pedig összegyűlének, és tábort ütének az Elah völgyében; és csatarendbe állnak a Filiszteusok ellen. És a Filiszteusok a hegyen állottak innen, az Izraeliták pedig a hegyen állottak túlfelől, úgy hogy a völgy közöttük vala. És kijöve a Filiszteusok táborából egy bajnok férfiú, a kit Góliáthnak hívtak, Gáth városából való, kinek magassága hat sing és egy arasz vala. Fején rézsisak vala és pikkelyes páncélba volt öltözve; a páncél súlya pedig ötezer rézsiklusnyi vala. Lábán réz

lábpánczél és vállain rézpaizs volt. És dárdájának nyele olyan volt, mint a takácsok zugolyfája, dárdájának hegye pedig hatszáz siklusnyi vasból volt; és előtte megy vala, ki a paizst hordozza vala. És megállván kiálta Izrael csatarendjeinek, és monda nékik: Miért jöttetek ki, hogy harcra készüljetek? Avagy nem Filiszteus vagyok-é én és ti Saul szolgálói? Válasszatok azért magatok közül egy embert, és jöjjön le hozzám. Ha azután megbír velem vívni, és engem legyőz: akkor mi a ti szolgálítok leszünk; ha pedig én győzöm le őt és megölöm: akkor ti legyetek a mi szolgálaink, hogy szolgáljatok nékünk. Monda továbbá a Filiszteus: Én gyalázattal illetém a mai napon Izráel seregét, állítsatok azért ki ellenem egy embert, hogy megvívjunk egymással. Mikor pedig meghallotta Saul és az egész Izráel a Filiszteusnak ezt a beszédét, megrettenének és igen félnek vala. És Dávid, Júda városából, Bethlehemből való amaz Efratita embernek volt a fia, a kit Isainak hívtak, a kinek nyolcz fia volt, és e férfit a Saul idejében vén ember vala, emberek közt korban előhaladt. És Isainak három idősebbik fia Saullal elment a háborúba. Az ő három fiának pedig, a kik a háborúba menének, ezek valának neveik: az idősebbik Eliáb, a második Abinádáb és a harmadik Samma. És Dávid volt a legkisebbik. Mikor pedig a három idősebb elment Saul után: Dávid elméne és visszatére Saultól, hogy atyjának juhait őrizze Bethlehemben. A Filiszteus pedig előjön vala reggel és estve, és kiáll vala negyven napon át. És monda Isai az ő fiának, Dávidnak: Vedd testvéreid számára ezt az efa pergelt búzát és ezt a tíz kenyeret, és sietve vidd el a

táborba testvéreidhez. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és látogasd meg testvéreidet, hogy jól vannak-é, és hozz tőlük jelt. Saul pedig azokkal együtt és az egész Izráel az Elah völgyében valának, hogy harcolnának a Filiszteusok ellen. Felkele azért Dávid korán reggel, és a nyáját egy pásztorra bízván, felvette a terhet és elment, a mint meghagyta néki Isai; és eljutott a tábor kerítéséhez; a sereg pedig, mely kivonult csatarendben, hadi zajt támasztott. És csatarendbe állának Izráel és a Filiszteusok, csatarend csatarend ellen. Akkor Dávid rábízta a holmit arra, a ki a hadi szerszámokat őrzi, és elfuta a harctérre és odaérve, kérdezősködék testvéreinek állapota felől. És míg ő beszélt velök, ímé a bajnok férfi, a Góliáth nevű Filiszteus, a ki Gáthból való volt, előjőve a Filiszteusok csatarendei közül, és most is hasonlóképen beszél vala; és meghallá ezt Dávid. Az Izráeliták pedig, mikor látták azt a férfit, mindnyájan elfutának előle, és igen félnek vala. És mondának az Izráeliták: Láttátok-é azt a férfit, a ki feljőve? Mert azért jött ki, hogy gyalázattal illesse Izráelt. Ha valaki megölné őt, nagy gazdagsággal ajándékozná meg a király, leányát is néki adná, és atyjának házát szabaddá tenné Izráelben. És szóla Dávid azoknak az embereknek, a kik ott állának vele, mondván: Mi történik azzal, a ki megöli ezt a Filiszteust, és elveszi a gyalázatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körülmételetlen Filiszteus, hogy gyalázattal illeti az élő Istennek seregét?! A nép pedig e beszéd szerint felele néki, mondván: Ez történik azzal az emberrel, a ki megöli őt. És meghallá Eliáb az ő nagyobbik testvére, hogy az emberek-

kel beszélé; és nagyon megharaguvék Eliáb Dávidra, és monda: Miért jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhót, a mely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és szívednek álnokságát, hogy csak azért jöttél ide, hogy megnézd az ütközetet! Dávid pedig felele: Ugyan mit cselekedtem én most? hiszen csak szóbeszéd volt ez. És elfordula tőle egy másikhoz, és ugyan úgy szóla, mint korábban, és a nép is az előbbi beszéd szerint válaszola néki. És mikor meghallották azokat a szavakat, a melyeket Dávid szóla, megmondák Saulnak, ki magához hívatá őt. És monda Dávid Saulnak: Senki se csüggedjen el e miatt; elmegy a te szolgád és megvív ezzel a Filiszteussal. Saul pedig monda Dávidnak: Nem mehetsz te e Filiszteus ellen, hogy vele megvívj, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva hadakozó férfi vala. És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhait mellett; és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közül: Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakálánál fogva, és levágtam és megöltem őt. A te szolgád mind az oroszlánt, mind a medvét megölte: Úgy lesz azért e körülméletlen Filiszteus is, mint azok közül egy, mert gyalázattal illeté az élő Istennek seregét. És monda Dávid: Az Úr, a ki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is. Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled! És felöltözteté Saul Dávidot a maga harczi ruhájába; rézsiskot tett a fejére, és felöltözteté őt páncélba. Akkor Dávid felköté kardját,

harczi ruhája fölé, és jární akart, mert még nem próbálta. És monda Dávid Saulnak: Nem bírok ezekben jární, mert még nem próbáltam; és leveté azokat Dávid magáról. És kezébe vette botját, és kiválasztván magának a patakából öt síma kövecskét, eltevé azokat pásztori szerszámába, mely vele volt, tudniillik tarisznyájába, és parittyájával kezében közeledék a Filiszteushoz. Akkor elindult a Filiszteus is, és Dávidhoz közeledék, az az ember pedig, a ki a paizsát hordozza, előtte vala. Mikor pedig oda tekintte a Filiszteus, és meglátta Dávidot, megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind szép tekintetű. És monda a Filiszteus Dávidnak: Eb vagyok-é én, hogy te bottal jössz reám? És szidalmazá a Filiszteus Dávidot Istenével együtt. Monda továbbá a Filiszteus Dávidnak: Jöjj ide hozzám, hogy testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak adjam. Dávid pedig monda a Filiszteusnak: Te karddal, dárdával és paizsszal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében megyek ellened, a kit te gyalázattal illetél. A mai napon kezembe ad téged az Úr, és megöllek téged, és fejedet levágom rólad. A Filiszteusok seregének tetemét pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Istene. És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úré a had, és ő titeket kezünkbe fog adni. És mikor a Filiszteus felkészült, és elindult, és Dávid felé közeledék: Dávid is sietett és futott a viadalra a Filiszteus elé. És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan egy követ, és el-

hajítván, homlokán találta a Filiszteust, úgy, hogy a kő homlokába mélyede, és arczczal a földre esék. Így Dávid erősebb volt a Filiszteusnál, paritytyával és kővel. És levágta a Filiszteust és megölte őt, pedig kard nem is vala a Dávid kezében. És oda futott Dávid, és reá állott a Filiszteusra, és vevé annak kardját, kirántotta hüvelyéből, és megölé őt, és fejét azzal levágta. A Filiszteusok pedig a mint meglátták, hogy az ő hősiük meghalt, megfutamodának. És felkelének Izráel és Júda férfiai és felkiáltának, és üldözék a Filiszteusokat egészen Gáthig és Ekron kapujáig. És hullának a Filiszteusok sebesültjei és a Saraim felé vezető úton Gáthig és Ekronig. Visszatérének azután Izráel fiai a Filiszteusok üldözéséből, és feldúlták azoknak táborát. Dávid pedig felvevé a Filiszteusnak fejét, és elvitte Jeruzsálembe, fegyvereit pedig a maga sátorába rakta le. Saul pedig mikor látta, hogy Dávid kiment a Filiszteus elé, monda Abnernek, a sereg fővezérének: Abner! ki fia e gyermek? És felele Abner: Él a te lelked oh király, hogy nem tudom! És monda a király: Kérdezd meg tehát, hogy ki fia ez az ifjú? És a mint visszajött Dávid, miután megölte a Filiszteust, megfogá őt Abner, és Saulhoz vitte; és a Filiszteusnak feje kezében vala. És monda néki Saul: Ki fia vagy te, oh gyermek? Dávid pedig felele: A te szolgádnak, a Bethlehemből való Isainak a fia vagyok.

Az igazi gyülekezet és a lelki vezető

Amíg ebben a világban élünk, rengeteg dologról kell gondoskodnunk. Ha valaki már nagyon idős és az emlékezőképessége is gyenge, annyit akkor is tudnia kell, hogy miként juthat el a saját otthonába. Azt is meg kell jegyeznie, hogy hány esztendő, mikor született és hogy hívják az unokáit. A testi dolgainkról kiválóan tudunk gondoskodni, mindenre emlékszünk és mindent megteszünk értük, ám a lelki dolgokról már annál kevesebbet tudunk. Számomra is nagyon nehéz bejutni az Önök szívébe, hogy lelki dolgokat keressek és találjak.

Amikor vasárnap eljövünk az imaházba és istentiszteletet tartunk, a szívünket áthatják a lélek dolgai. De ha átlépjük az imaház kapuját, mindenféle gondolatok foglalják el a szívünket. A lelki világ nem ugyanolyan, mint az anyagi világ. Akinek tehát nincs hit a szívében, az nem ismerheti a lelki világot. Ezért nagyon fontos, hogy minél több olyan alkalom legyen az életünkben, amikor az élő Úr munkálkodhat a szívünkben.

Ma délelőtt olyan témáról szeretnék beszélni, amiről eddig még nem beszéltem, ez pedig a következő:

„Mennyi hitet kell megtapasztalnunk az életben nekünk, keresztényeknek?”

Tegnap délelőtt, a prédikációm után a hitről beszélgettem egy asszonnyal. Ez az asszony elég sokat tudott a Bibliáról és a hitről, ennek ellenére azt

vettem észre, hogy nem volt olyan igazi gyülekezet és igazi pásztor, aki Őt helyesen tudta volna vezetni. Azt kérdeztem tőle:

- Kapott Ön üdvösséget? – mire így válaszolt:

- Nem mindegy, hogy melyik gyülekezetbe jár az ember? Ez a gyülekezet nagyon messze van tőlünk, ezért nagyon nehéz a gyerekeinkkel ide járni. Mi a közelünkben lévő gyülekezetbe járunk.

Úgy tűnt, a kérdésem hallatán azt hitte, hogy a gyülekezetünkbe akarom hívni őt, ezért újra megkérdeztem:

- Ha Önnek igazán jó abba a közeli gyülekezetbe járni, akkor miért jött el ilyen messzire?

- Azért, hogy Igét hallgathassak.

- Nahát! Ha a közeli gyülekezetben is tud Igét hallgatni, akkor miért jött el ilyen messzire?

- Mindkét helyen meghallgatom az igehirdetést, majd a kettő közül kiválasztom a jobbat.

Ekkor újra kérdést intéztem hozzá, megvilágítva ezzel a lelki állapotát:

- Ki az Ön lelki vezetője? – aztán így folytattam – sajnos Ön olyan ember, akinek nagyon nehéz hitéletet élnie és hitet nyernie.

Ekkor az asszony meglepődött, majd visszakérdezett:

- Vajon miért? Hiszen annyira igyekszem, hogy hittel éljek.

- De nincs Ön mellett olyan lelki vezető, aki képes lenne vezetni az Ön lelkét.

- Nem így van! A mi gyülekezetünkben is vannak lelkészek.
- Határozottan mondhatom Önnek, hogy sem én, sem az Ön gyülekezetében lévő lelkész nem vagyunk az Ön lelki vezetői. Ha gyülekezetének lelkésze az Ön igazi lelki vezetője lenne, még azelőtt engedelmeskedett volna és követte volna, amit mond, mielőtt a saját gondolata alapján választott jó és rossz között. Ön nem tud bízni a lelkésze szavában, nem tudja követni, ezért akar két helyen Igét hallgatni és kiválasztani a jobbat a kettő közül. Ez azt jelenti, hogy Ön nem a lelkészében bízik, hanem a saját ítéletében. Éppen ez a bizonyítéka annak, hogy a lelkészében való bizalom nélkül hallgat prédikációt.

Miközben ezeket mondtam, ő csak hallgatott. Az ilyen szívű ember nem tud kegyelmet kapni, miközben Igét hallgat. A közmondás is azt mondja:

”A só ízét csak akkor lehet érezni, ha beletesszük a levesbe.”

Amíg bele nem tesszük a sót a levesbe, addig hiába várjuk a sós ízt. Isten Igéjét hittel kell a szívünkbe fogadni. De ha valaki először meghallgatja, utána osztályozza és csak azután akarja befogadni, akkor csak tudássá válik, nem hitté. Az ilyen módon fogadott Ige által nem hoz változást az ember életébe.

Miután végighallgattam az asszonyt, arra gondoltam, hogy ma leginkább erről szeretnék beszélni. Arra is gondoltam, hogy ha részt venne a ma délelőtti alkalmon, hallhatná, mit mondok a témáról, de sajnos eddig még nem érkezett meg. Pontosan nem tudom, miért, talán úgy gondolta, hogy nem

kell eljönnie ilyen messzire, de az is lehet, hogy sok dolga akadt.

Az Úr, aki minden problémát az Ige és hit által old meg

Nagyon sokan úgy élnek hitéletet, hogy amennyiben képesek valamire, akkor megteszik, de ha nem képesek, akkor inkább nem. Emiatt igen kevés dolgot tudnak megnyerni a hitéletük során. Istennek sok szolgája – akik hittal jártak előttünk – Istenben való hittal oldották meg a velük történő problémákat.

Amíg az Úr itt volt a világban, semmiféle világi dologgal nem rendelkezett. A világ semmit nem adott az Úrnak. Nem volt más tulajdona, csak az az egyetlen ruha, amit magán viselt. Amikor született, még egy szobájuk sem volt, ami alkalmas lett volna a szülésre, egy istállóba kellett bekéredzkedniük. Az Úr leginkább a pusztában, a hegyen és a mezőn lakott. Az utolsó Úrvacsorát egy rendes helységben szeretne volna elkölteni a tanítványaival, de mivel nem volt lakása, ezért azt a helységet is kölcsön kellett kérnie. Mindezt jól ismerjük. Tudjuk, hogy sokat nélkülözött és szűkölködött. Az Úr más ember szamarát kérte kölcsön, hogy bemehessen Jeruzsálembe. Jézus nem azért szállt fel a szamárra, hogy könnyedén és kényelmesen mehessen a várba, hanem az Ószövetségben lévő jövendölést

teljesítette be, ami meg van írva: „A Messiás (a zsidók királya) szamárháton érkezik.” Az Úrnak tehát mindenképp szamárháton kellett bemennie Jeruzsálembe. Önök is jól ismerik azt a történetet, amikor az Úr szamarat kért kölcsön egy embertől, hogy felszállhasson rá? Élete végén, amikor keresztre feszítve meghalt, még sírja sem volt, ezért az arimathiai József sírjában kellett feküdnie. Egy napon a farizeusok meg akarták kísértetni Jézust, ezért elküldték hozzá a saját tanítványait a Heródes-pártiakkal együtt, és ezt kérdezték:

„Szabad e a császárnak adót fizetnünk, vagy nem?”

Ha akkor én a helyében lettem volna, elővettem volna a zsebemből egy pénzérmét. Ám neki még egy dénárja sem volt, ezért azt mondta:

„Mutassátok nekem az adópénzt!”

Az Úrnak a testén viselt ruháján kívül semmi anyagi tulajdona nem volt. A kezén nem volt gyűrű, nem vislet gyönyörű ékszereket. Ha mégis volt ékszere, az nem lehetett más, mint azok a vasbilincsek, amelyeket a keresztre feszítése előtt a római katonák ráakasztottak. Azon kívül az Urunknak nem volt semmilye. Jézus Isten Igéjével és hatalmával oldotta meg a problémákat, melyek az életében előfordultak. Olyan nyugalom volt a szívében, amit nem lehet összehasonlítani más emberek nyugalomával. Sőt, Ő olyan volt, aki ezt a nyugalmat szét tudta osztani az emberek között és segíteni tudott. Isten igazán azt szeretné, hogy mi mindnyájan olyanok legyünk, mint Jézus Krisztus. Isten olyan keresztényekké akar változtatni bennünket, akik nem

anyagi javakkal végzik a dolgaikat, hanem lelki javakkal. Az gyülekezetembe járó testvéreket arra tanítom, hogy a problémákat a Szent Lélekben való hittel oldják meg, ám ez valójában nem könnyű. A szentek között akadnak olyanok, akik – a problémáikat hittel megoldva – megízlelik az örömet és a megelégedést, viszont olyanok is sokan vannak, akik nem így tesznek.

Közreműködő hit

Kedveseim! Miért van szükségünk gyülekezetre és lelki vezetőre? Ennek pontos oka van. Azok az emberek, akiknek a szívében nincs valódi gyülekezet és lelki vezető, csak tudásként szeretnék befogadni Isten Igéjét és a fejükkel kívánják megérteni. Így viszont megfosztják magukat azon alkalmaktól, melyekben a gyakorlatban is hittel járhatnának el egy-egy problémát illetően. Ha a hitéletünkben nincs olyan vezető, aki a lelket erős kézzel vezeti, akkor nem marad más választásunk, a saját makacs akaratunk szerint kell élnünk, mint a gyerekeknek. Bármilyen idős is az ember – 30, 40, 50 éves, vagy annál is több – ha lélekben gyerek, akkor nem más, mint egy lelki gyerek. A prédikációkat megérteni és egymással közösséget tartani, sokan csak a fejükkel szeretnek. A gyakorlatban viszont már nem szeretnek az Úrért részt venni a gyülekezet dolgaiban, inkább elkerülik ezeket az alkalmakat.

Mostantól kezdve tehát ne maradjunk csupán az elmélet szintjén, hanem a gyakorlatban is vegyünk részt az evangélium ügyeiben, a legkisebb dolgoktól kezdve. Önök között talán akadnak olyanok, aki így gondolják:

„Lelkész úr! Ne aggódjon emiatt! Minden apróság miatt aggódik? Majd ha később imaházát kell építeni, vagy más fontos dolog adódik, akkor teljes erőmmel szolgálni fogok.”

Természetesen ez is egy jó gondolat, de az ilyen embereket általában már becsapta a Sátán, hiszen a nagy horderejű dolgok mindig a kicsik után következnek. Isten azt mondta:

A ki a hű a kevesen, a sokon is hű az. És a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. (Luk. 16, 10)

A keresztények kis dolgokban is a gyülekezettel tartanak és részt vesznek a gyülekezet minden tevékenységében. Azok az emberek, akik a bizonygatótételben, igehirdetésben, éneklésben, adakozásban, szolgálatban résztvesznek, lélekben biztos, hogy növekednek. Ezért később a nagyobb és nehezebb dolgokból is részt tudnak majd vállalni. Akik már az elején megvetik és semmiségnek tartják az apróbb feladatokat, és nem is akarnak rész venni bennük, azok a felmerülő nehézségek miatt később sem tudják majd kivenni a részüket, amikor valóban komoly dolog történik. Elég sok olyan hívő van, akik nem maradnak az igazi gyülekezetben, hanem bevándorolják Szöul egész városát. Nekik nem kell olyasmit hallani, hogy adakozzanak, meg szolgáljanak. Ők mindenféle nehézség nélkül vesznek részt az

istentiszteleteken, ma ebben a gyülekezetben, holnap pedig egy másikban. Mivel Szöulban rengeteg gyülekezet van, így az ember egész élete alatt sem tudná bejárni mindet. Aki ilyen módon jár gyülekezetbe, jóllehet testben könnyű és jó dolga van, de akkor vajon miért jár gyülekezetbe? Sokkal egyszerűbb és könnyebb dolga lenne, ha nem élne hitéletet, inkább otthon maradna. Isten nem elméletben, hanem valóságos részvétel által akar hitet tanítani.

Elméleti és gyakorlati hitélet

Egy példán keresztül szeretném ezt elmagyarázni. Amikor egy futball játékosnak meg kell tanulnia elcsavarni a labdát a sorfal mellett, az edző először elméletben magyaráz:

„Amikor rúgni kell a labdát, a hátsó lábad el kell lazítani, majd így és így bele kell rúgni a labdába. Akkor éppen úgy fog sikerülni, ahogy kell.”

Vajon a játékos azonnal képes lesz elvégezni ezt a rúgást? Miután hallotta az elméleti magyarázatot, még több ezerszer és tízezerszer kell gyakorolnia, és akkor sem fog olyan jól sikerülni, ahogyan elméletben hallotta. Nem lehet olyan könnyen elsajátítani. Ahhoz, hogy gyakorlatban meg lehessen valósítani egy rúgást, olyan sokat kell gyakorolni, hogy több pár cipőnek el kell kopnia. Elméletben tudni és a gyakorlatban megtapasztalni – a ket-

tő között hatalmas különbség van. Az autóvezetés is könnyű. Ha jobbra szeretnénk fordulni, akkor a kormányt jobbra kell forgatni, ha pedig balra szeretnénk fordulni, akkor balra kell forgatni. Ha sebesen akarunk haladni, akkor nyomni kell a gázpedált, ha pedig még gyorsabban kívánunk menni, be kell nyomni a kuplungot és a sebességváltóval sebességet kell váltani. Ha meg akarunk állni, a féket kell nyomni. Ha pedig nem akarunk tovább vezetni, le kell állítani a kulccsal az autót. Ha mindezt tudjuk, szinte meg is tanultunk vezetni. Na, máris tudnak vezetni, ugye? Nem? Miért nem? Épp most tanítottam meg mindent.

Pontosan így fest, amikor az ember a fejével tud és ért valamit, vagy amikor a gyakorlatban szerez tapasztalat.

Majdnem minden keresztény ilyen módon, elméletben él hitéletet. Emiatt – jóllehet nem annyira komoly és nehéz dologgal állnak szemben – de ha gyakorlatban is részt kell venni a megoldásban, már félve közelednek hozzá.

„Lelkész! Te csak prédikálj, az bőven elég. Mi közöd hozzá, hogy én mit csinállok?”

Igen így van, éppen ilyen a mai emberek hitélete. Elméletben tudnak mindent, de ha a gyakorlatban találkoznak egy problémával, már nem képesek hittel lépni.

Nekünk olyan keresztényeknek kell lennünk, akik az apró dolgokban is részt tudnak venni. Az a vezető tehát, aki az Önök hangulatát szolgálja,

nem igazi vezető. Az igazi vezető új szintre emeli az Önök hitét és arra ösztönzi Önöket, hogy nehezebb és terheesebb dolgokban is részt vegyenek. Ilyenkor persze gyakran zúgolódnak:

„Lelkész úr, nem is ismeri a helyzetünket. Miért mond folyton ilyeneket? Valahányszor gyülekezetbe jövünk, mindig csak nehézségekkel találjuk magunkat szemben.”

Az emberek tehát nem szeretik az effajta hitet.

Gondoljunk most egy diák tanítására: az általános iskola első osztályában ezt tanítják neki: $1+1=2$, majd másodikban is ugyanezt tanítják: $1+1=2$, és a harmadik, negyedik osztályban, a gimnáziumban és az egyetemen is ezt tanítják: $1+1=2$. Van ilyen tanár? Mert ha van, akkor neki nem volna szabad tanárnak lennie. Hiszen nem lehet mindig csak könnyű dolgokat tanulni, nehéz és megerőltető dolgokra is szükség van. Például ha most én lennék a tanár és Önök lennének a diákjaim, és megtanítanám Önöknek, hogy $2 \times 5 = 10$ – nem fejezném be ennyivel, hanem feladnék egy csomó feladatot és azt mondanám:

„Készítsétek el otthon a házi feladatot!”

Miért tennék így? Mert az elmélet és gyakorlat között hatalmas különbség van. Ezért lenne rá szükség, hogy minél több problémát megoldjunk.

Manapság sok keresztény csak elméletben akarja elfogadni a hitet és csak olyasmit vállal szívesen, ami nem túl nehéz vagy terhes. Ha a gyülekezetben szolgálnak, de nem szívesen teszik, mert terhesnek érzik a feladatot,

már nem is akarják folytatni a szolgálatot. Ilyenkor, a takarítástól kezdve mindent Isten szolgálainak kell elvégezni. Persze nem arról van szó, hogy ez rossz, hanem arról, hogy ha nem veszünk részt a gyülekezet dolgaiban, az ezzel járó áldástól is megfosztjuk magunkat. Még akkor is részt kell vennünk egy-egy dologban, ha kicsit nehéznek tűnik. Olyan keresztényeknek kell lennünk, akik minden dologban részt vesznek, ami a gyülekezetben történik. Az egész gyülekezetnek kell elhordoznia a problémákat, amiket Isten adott nekik. Önöknek pedig fel kell ismerniük, hogy Önök is felelősek vállalni egy-egy részt.

A hit, mely csak Istenre támaszkodik

A guangsani gyülekezet nemrég földet vásárolt, hogy imaházházat építsen. A guangsani gyülekezetben élő testvéreink faluban élnek, ezért igen szegények. Azoknak az embereknek, akik Szöulban vagy Daeguban élnek, könnyű pénzt keresni, de a falusiaknak nehéz. A gyermekeiket is csak úgy tudják iskolába járatni, ha eladják megtermelt terményeiket. Ők így élnek. A földvásárlás szinte teljesen lehetetlennek tűnt, mert az ott élő testvérek hitben még kicsik és gyengék voltak. Nos, Guangsan gyülekezetében néhány testvér arra számított, hogy talán Daegu gyülekezetéből Ock Soo Park lelkész majd segíteni fog nekik, így meg is kötötték a szerződést a

földvásárlásra. Én viszont, lelkeszi pályafutásom alatt megtanultam, hogy más emberek megsegítését illetően bölcsnek kell lenni. A mi gyülekezetünk úgy a gyülekezet tagjainak, mint a kívülállóknak annyit segít, amennyit csak tud. De ha bölcsesség nélkül segítünk másoknak, annak az illető ember fogja kárát látni. Sőt, egész életében olyan ember lesz, aki mindig mások segítségére vár. Ezért van szükség bölcsességre, ha mások anyagi megsegítéséről van szó.

Akkoriban Daeguban, a gyülekezetünkben elég kevés pénz állt a rendelkezésünkre, kb. 500 000 won (100 000 Ft), amit más gyülekezetek számára tartogattunk. A gyülekezetből az egyik testvér azt mondta nekem:

„Guangsan gyülekezete most vásárol földet. Ha ezt a pénzt nekik adnánk, nagy segítséget nyújthatnánk.”

Ha a guangsani gyülekezet testvérei hallották volna a válaszomat:

„Nem értek egyet ezzel a véleménnyel.” – akár félre is érthették volna, én ugyanis így gondolkoztam:

„Ebben a dologban nem segítünk Guangsan gyülekezetének. Ha úgy segítenénk nekik, hogy Ők nem kizárólag ránk támaszkodnak, az nem lenne probléma. De mivel csak ránk támaszkodnak, nem helyes támogatni őket. Ők ugyanis nem Istenre támaszkodnak.”

Miután mindezt elmondtam a testvéreinknek, mindnyájan egyetértettek a véleményemmel. Így csak 200 000 won-t küldtünk Guangsan gyülekezetének, 300 000 won-ról pedig úgy döntöttünk, hogy máshová küldjük. El-

küldtük a 200 000 won-t, de ez a pénz nagyon kevés volt nekik. Ha mind az 500 000 won-t elküldtük volna, az is kevés lett volna. Nos, a guangsani gyülekezet testvérei úgy gondolták, hogy nekik nem kell részt vállalniuk ebből a dologból, mert egy olyan nagy gyülekezetnek, mint Daegu gyülekezte, nem nagy teher kiadni 500 000 vagy akár 1 000 000 won-t. Én viszont olyan hitet akartam nekik tanítani, amely által nem Daegu gyülekezetére, hanem Istenre támaszkodhatnak. Miután meghoztam a végleges döntésemet, nagyon sokat imádkoztam. Február 1.-ig kellett kifizetni a föld teljes vételárát. Nagy izgalommal vártam a híreket. Abban az időben nekem is volt egy kis pénzem és nehezen tudtam eldönteni:

„Elküldjem nekik ezt a pénzt, vagy ne? Valóban tetszeni fog Istennek, ha elküldöm? Tényleg jó ez nekik?”

Így tétováztam, majd a szívem mélyén felismertem, hogy az igazi vezetőnek határozottnak kell lennie. Azt is felismertem, hogy ha ez az út biztosan a helyes, akkor pusztá emberségből nem szabad letérnem róla. Bár nehéznek tűnik, de a helyzettől függetlenül a helyes úton kell járni, mindegy, hogy mások megértik-e, vagy sem. Egyesek akár meg is dorgálhatnak:

„Park lelkész! Guangsan gyülekezetét az ellenségének tartja?”

Ám ha ez az út Isten előtt helyes, akkor mindenképpen ki kell tartani rajta. Egy napon Guangsan gyülekezetéből Woo lelkész levelet küldött nekem. Semmit sem írt a pénzről, de a levél tartalmából rájöhettem, hogy mennyi nehézséggel áll szemben. Emiatt egy ideig még tétováztam, aztán úgy

gondoltam:

„Ha ez az út a helyes, akkor végig kell járnom.”

Egy kis idő elteltével az egyik testvértől is kaptam egy levelet. Ez a testvér világosan megírta:

„Nagyon nehéz helyzetben vagyunk, jó lenne, ha Park lelkész egy kicsit segítené nekünk.”

Újra az Úr elé mentem imádkozni. Ekkor Isten azt a gondolatot adta a szívembe:

„Guangsan gyülekezetének támasza az Úr Isten, nem pedig Park lelkész Daeguból.”

Így hát nem küldtem válaszlevelet a testvérenek. Tudják, hogy utána mi történt? Miután láttam az eredményt, még inkább megbizonyosodtam róla, hogy Isten örült a szívemben lévő gondolatnak. Guangsan gyülekezetében a testvéreink egyre közelebb kerültek ahhoz a naphoz, amikor ki kellett fizetniük a hátralévő összeget. Nagyon féltek, hogy ha nem tudnak fizetni, még a foglalót is elveszítik, amit a szerződéskötéskor kifizettek. Ebbéli féltelmükben mindenképpen próbáltak kölcsön kérni, de nem sikerült. Olyan is akadt közöttük, aki el akarta adnia lakását, hogy az árából kifizethessék a földet, de még ez sem sikerült. Így közelgett a kifizetés napja.

Nos, történt egy napon, hogy Yetchan katonai légierő csapatából egy üdvözölt testvéremnek a Guangju légierő csapatban kellett szolgálnia, egy teljes hétig. Ez a testvér azt kérdezte egy másiktól:

- Egy hétre Guangjuba megyek. Ott is van gyülekezete az újjászületetteknek?

A másik testvér nagy örömmel válaszolt:

- Ha Guangju-Guangsanba mész, megtalálod Woo lelkész gyülekezetét.

A testvér tehát felkereste Guangsan gyülekezetét. Egy ember segítségével, akivel útközben találkozott, szerencsére könnyen megtalálta az imaházat. Részt vett az istentiszteleten, melyen a szívében kegyelmet nyert. Az istentisztelet után az imaház földjének vásárlása miatt minden testvér elhatározott magában egy összeget, amennyit adakozni kívánt. Ám még ekkor is hiányzott kb. 500 000 won. Nos, ennek a testvérnek éppen volt 500 000 won-ja, amit valaki más bízott rá. Így hát kölcsön tudta adni a pénzt, ráadásul kamat nélkül.

Mi persze azt is gondolhatjuk, hogy ez nem olyan nagy ügy, ilyesmi bármikor megtörténhet, de Guangsan gyülekezetének, akik sehonnan sem tudtak pénzt szerezni, ez a dolog csoda volt. Még Daegura, Pusanra és Szöulra nézve sem volt ilyen lehetőség. Isten! – hívták segítségül az Urat, mégsem esett le a mennyből a pénz. Jóllehet Isten emberek által szokott adni, de még a környékükön sem volt senki. Ezért a szívük nagyon nyugtalan volt. Nos, a testvér újra visszament a saját légierőbázisára és elküldte a pénzt. Az a nap éppen a kifizetésre kijelölt nap volt. A testvéreink Guangsan gyülekezetében – megtapasztalva Istennek ezt a fajta vezetését – mérhetetlenül örültek.

„Most már mi is tapasztaltunk hitet, így a jövőben is tudunk majd hittel élni.”

Így tanultak hitet.

Amikor valamilyen probléma előtt állunk, általában nem akarunk foglalkozni vele, inkább elkerüljük. De elkerülni egy-egy problémát és nehézséget – nem Isten akarata. Isten olyan szívet szeretne támasztani bennünk, hogy részt kívánjunk venni a problémák megoldásában. Amikor a szívünkben vágy támad a közreműködéshez, Isten segít. Csodálatos módon megoldja a problémáinkat és hitben élő emberekké tesz bennünket. Egy ideig biztosan nagyon aggódtak Guansan gyülekezetének testvérei, de az aggodalom végül örömmé vált, ami által a gyülekezetet is eltöltötte az öröm és a hitük egy szinttel feljebb lépett. Most már megtanulták a valóságot, miszerint Istenre támaszkodni sokkal nemesebb, mint emberben bízni. Természetesen az ő hitük még nem tökéletes, most még csak egy kicsiny palánta.

Ne kerülje el a nehézségeket, legyen közreműködő!

Isten olyan módon szeretne edzeni bennünket, hogy annak eredményeképpen ne kerüljük el az előttünk álló nehézségeket, hanem működjunk közre bennük. Legtöbbször nem hisszük el, hogy sikerülhet, ezért a prob-

léma előtt állva azt latolgatjuk, vajon a megoldás lehetséges vagy lehetetlen. Ha lehetségesnek ítéljük, akkor cselekszünk, de ha nem, inkább leteszünk róla. Így van ezzel sok üdvözült testvérünk is, akik az istentiszteleteken gyülekezeti tagokként vesznek részt, de valahányszor szembe kerülnek egy-egy problémával, azonnal elkezdenek magyarázkodni:

„Ó, hiszen nekem is annyi bajom van, olyan nehéz helyzetben vagyok, ezért...”

Nem akarnak részt venni a gyülekezet dolgaiban, inkább meghátrálnak és távolról szemlélik az eseményeket. Ellenben, ha jó dolog történik, ők azok, akik mindenki közül elsőként lépnek színre. Ha viszont újra nehézség támad, ők ismét visszavonulnak. Elég sokan élnek hitéletet ilyen állapotban. Nincs boldogtalanabb ember annál, mint aki pusztán érdektelenségből kivonja magát a gyülekezet nehéz dolgaiból. Ellenben, aki így szól, ha a gyülekezetben bonyodalom támad:

„Uram, e probléma megoldásában engem használj, ne más!” – nos, ő boldognak mondhatja magát.

Isten sokszor olyan problémával állít szembe bennünket, amely által hitet gyakorolhatunk. De ezt nem csak egy személynek szánja, hanem az egész gyülekezetnek. Olyankor némelyek meghátrálnak és megtartják a kellő távolságot. Mivel nem élik át a gyülekezet nehézségeit, így a végeredményből származó örömet sem élvezhetik. Ezek az emberek csak elméleti hívők, a hitük pedig nem más, mint elmélet, ezért számukra nagyon kevés alkalom

adódik, hogy a saját életükben ténylegesen megtapasztalják és megízleljék a hit ízét.

Nagyon fontos megszokniuk, hogy a parányi feladatoktól kezdve vegyenek részt a gyülekezet és az Úr dolgaiban. A gyerekek pontosan tudják, hogy ha megkapják a védőoltást, a szervezetük ellenállóvá válik a járványokkal szemben, mégsem szeretnek oltást kapni. Ez érthető, hiszen a gyerek szíve nem törődik vele, hogy mi lesz később. Számára csak az a fontos, hogy most ne kelljen fájdalmat átélnie. Az ember gyermekkorában így gondolkodik, nem igaz? Igen, bizony így van. Ilyenkor a szülők határozott fellépése van szükség:

„Gyere ide azonnal!” – és elviszik a gyermeket az orvoshoz. Jóllehet, a gyermekek eleinte neheztelnek ezért, de az oltás után végül hálásak lesznek a szüleiknek. Sokszor előfordul velünk, hogy a lelki dolgokban még 50, 60 éves korunkban is gyerekek vagyunk és pontosan úgy viselkedünk, mint egy kisgyerek, aki tudja, hogy az a bizonyos dolog a javára válik, mégsem akar résztvenni benne.

A vezető, aki nyugodtan, szabadon kérhet

Kedveseim! Ha olyan lelkészük van, aki nem jelent terhet az Önök számára, akkor nincs az a kérés, mellyel ne fordulhatna bátran Önökhöz.

„Lelkész úr, miért sózza rám ezeket a feladatokat?” – ne fecsegenek ilyesmit ott hátul, inkább adjanak hálát Istennek, aki ilyen lelkeszt adott Önöknek! Ne feledjék, hogy a lelki vezetőjükkal úgy kell bánniuk, hogy nyugodtan, szabadon és gondtalanul tudjon kérni Önöktől bármit, amit csak szeretne. Ha pl. Choi testvérnőtől szeretnék kérni valamit, de ő így reagál:

- Nekem annyi dolgom van. Nincs más rajtam kívül? – jóllehet eleget tesz a kérésemnek, de csak ímmel-ámmal, ezért újra meg kell kérnem őt:

- Choi testvérnő! Ez így nem egészen jó, kérlek, csináld meg újra! – de ő megint így válaszol:

- Múltkor is csak nekem mondta, most megint tőlem kéri?

Nos, mit tehetek, ha mindig így válaszol? Ha Choi testvérnőtől kérnem kell valamit, a szívem összeszorul. Ha Choi testvérnőtől kérnem kell valamit, teljesen elveszítem a szabadságérzetemet. Tudniillik, számára én egy értéktelen lelkész vagyok.

Kedveseim! A hitéletnek sok olyan része van, amely nem elméleti, hanem gyakorlati. Én lelkészeket szoktam edzeni. A gyülekezetünkben olyan testvér is volt, aki csak állt és nyugodt szívvel végignézte, ha valaki takarított. Egyszer magamhoz hívtam őt és megkérdeztem:

- Testvérem! Te eddig hányszor takarítottál az imaházban?

- Én a saját szobámat sem szoktam kitakarítani.

- A szobádat sem takarítod ki?

- Így van!

Ez a testvér kb. 30 éves volt. Egy másik testvértől, aki kb. 20 éves volt, a következőt kértem:

- Mától kezdve te végeztess el vele az ablaktisztítást!

Ám a szóban forgó testvér csak ímmel-ámmal takarított. Ez nekem nem tetszett. Elérkezett a bibliaóra ideje, ahol ő is megjelent.

- Testvérem! Befejezted a munkádat?

- Még nem.

- Akkor ne vegyél részt a bibliaórán, hanem menj, tisztítsd meg az ablakokat és csak utána gyere!

Bibliát tanulni nagyon fontos, de a gyakorlatban is meg kell tanulni a szolgálatot, pl. egy ilyen takarítás által. Folytattam tehát és ezt mondtam neki:

- Ha jól hirdeted az evangéliumot és jól prédikálsz, attól még nem leszel lelkész. Ha te, testvérem, ilyen szívvel mennél egy gyülekezetbe, tudod mi lenne abból a gyülekezetből? Azonnal menj takarítani!

Aztán ahhoz a testvérhez fordultam, akinek el kellett volna végeztetnie vele a takarítást:

- Ha egy idősebb emberrel nem tudsz elvégeztetni valamit, akkor hogy akarsz lelkész lenni? Ha valamiről úgy gondolod, hogy lélek szempontjából helyes, akkor függetlenül attól, hogy a másik ember idősebb vagy magasabb rangú, nyugodtan kérhetsz és elvégeztethetsz bármit. Ilyen az igazi lelkész. Te tanulj meg kérni, te pedig tanulj meg engedelmeskedni! Menje-

tek mindketten, tanuljatok, aztán gyertek vissza!

Ezek után mindkettőt elküldtem a bibliaóráról.

A következő napon ismét takarítani kellett, de szóban forgó a testvér megint nem takarított rendesen, ezért a bibliaórán újra magamhoz hívtam és ezt mondtam neki:

- Ez a takarítás ma sem ér semmit. Ne gyere órára, hanem először menj és takaríts ki!

- Lelkész úr! Inkább máskor takarítanék. Most nem vehetnék részt inkább a bibliaórán?

- Nem! Először takaríts ki!

Így hát, ez az ember, aki otthon talán egyszer sem fogott seprűt a kezében, takarítani kezdett. Önök között van vállalati osztályvezető, olyan is van, akinek a munkahelyén beosztottjai vannak, és olyanok is akadnak, akinek egyáltalán nem kell takarítaniuk. De ez itt egy gyülekezet. Isten ilyen apró feladatok által akar tanítani bennünket. Egy-egy nehézség által arra szeretne megtanítani, hogy hogyan kell fogadni a problémákat. Ilyen módon növekedhet a hit! Az a fajta hitélet, ami csak az ember fejében él, nem használható. Némelyek gyakran a prédikációt is megkritizálják:

„Hát Lelkész úr, lehet, hogy a mai prédikációt jól összeállította, de tartalmilag nem sokat ért. Erről már a múltkor is beszélt. Nem mondhatnám, hogy kegyelmet nyertem általa.”

Ezek az emberek általában leghátul ülnek és ilyen merészségeket monda-

nak. Így nem csak a prédikációt, hanem a lelkészt is kritizálják.

„A lelkész ilyen...olyan...”

Ez bizony így van. Én nem csak egy-két éve dolgozom lelkészként. Tapasztalatból beszélek.

Alacsony beosztás

Kedveseim! Nem jó, ha a gyülekezetben megkülönböztetett helyek vannak. Ezt annak érdekében mondom és kívánom, hogy az Önök hite valóban áldott legyen. Egyszer levettem a szószék magasságából, mert szerettem volna alázatosabb lenni. Akik a világban magas pozíciót töltenek be, a gyülekezetben is próbálják megszerezni a saját pozíciójukat. Ezek az emberek nem tudnak a lentről jövő lelki áldásokban részesülni.

Nemrég valaki először jött a gyülekezetünkbe és azt mondta:

„Nagyon fáj a derekam, a padlón ülnöm igen nehéz. Megköszönném, ha kaphatnék egy széket.”

Gondolkodás nélkül adtam neki egy széket, de később rájöttem, hogy ez az ember nem székre vágyik, hanem valami különös pozíciót kíván létrehozni magának. Attól a naptól kezdve elvettem a székét. Aztán viaskodni kezdtünk egymással. Mit gondolnak, miért tettem így? Jóllehet nem származott semmi hasznom abból, hogy megaláztam őt, de a lelke érdekében végig-

vittem a küzdelmet. Ő idősebb volt nálam, iskolázottabb és okosabb is. Én viszont meg akartam tanítani neki azokat a helyesnek vélt dolgokat, melyeket a gyülekezetben ismertem fel. Olyan gyülekezetet akartam, amelyben az Istentől kapott dolgok szabadon eljuthatnak mindenkinek. A szentek formálják a lelkészt és a lelkész formálja a szenteket. A gyülekezetünkben soha nem szabad pozícióknak kialakulniuk. Ha Önök igazán szeretik az Urat, akkor a gyülekezetben az alázatot követelő dolgokban közreműködve kell megízlelniük az Úr szeretetét. Azokban ugyanis bőségesen érezhetik és átélhetik ezt a szeretetet. Azok a szentek, akik ezekben a dolgokban nem vesznek részt, végül elméleti keresztényekké válnak. Ez világi tekintetben is így van. Ha emberek egy szívvel dolgoznak valamiért, közösen élnek át mindent, a nehézségeket, a megpróbáltatásokat. Ám a munka befejeztével mindannyian elégedettek lesznek. Viszont akik semmiben nem vesznek részt, csupán messziről szemlélik az eseményeket, ők csak a hibákat keresik. Kapcsolódjunk be mindenbe, ami a gyülekezetünkben történik és élvezzük az Úrtól jövő lelki áldásokat.

A mai emberek sajnos nem ilyenek. Minél inkább növekszik a gyülekezet és gyarapodik a szentek száma, annál inkább kibújnak a közös dolgok alól, hiszen nem lehet észrevenni, ha egy-egy ember hiányzik. Így ők megtehetik, hogy csak messziről szemlélődnek. Nem csak az anyagi támogatásban és a szolgálatban kell részt venniük a szenteknek, hanem minden nehézségben, attól függően, hogy ki milyen kegyelmi ajándékban részesült. Ha

azt tapasztalják, hogy a lelkész úgy szól Önökhöz, mintha másoknál magasabb rendűnek tartaná Önöket, és azt is elnézi, hogy nem vesznek részt a gyülekezet tevékenységében, akkor tudniuk kell, hogy Önök gőgösebbek a többieknél. Miért tétováznak részt venni az apró dolgokban? Jézus meghalt értünk a kereszten. Azt kívánom, hogy Önök is haljanak meg az Úrért.

Ha a prédikációm után megkérdezném:

„Van olyan ember, aki Jézusért feláldozná saját magát?” – talán sokan felemelnék a kezüket.

Nos, aki azt sem tudja eldönteni, hogy részt vegyen e a kisebb dolgokban, az hogy lenne képes feláldozni magát az evangéliumért? Ki kell lépniük a formális hitből! Nekünk igenis arra van szükségünk, hogy részt vegyünk mindenben, amit Isten adott a gyülekezetünknek. Isten soha nem ad olyan dolgot, amit ne tudnánk elhordozni és elviselni. Ha elkerüljük, amit pedig képesek lennénk hittel elhordozni, akkor a hit sem fog növekedni, melyel elhordozhatnánk az adott dolgot. Isten nem tud megáldani bennünket, amíg ki nem alakul a hitünk.

Góliát, a lelki harc tárgya

Most visszatérnék a felolvasott szöveghez. Itt áll egy hatalmas harcos, előtte pedig egy kicsiny fiú, Dávid, aki a harcosra tekint.

- Hé, Góliát! – szólt Dávid, ám Góliát kigúnyolta Öt.

- Eb vagyok én, hogy bottal jössz ellenem?

Izráel számára adva volt egy feladat, a harcos Góliát. Amennyiben nem tudták volna megoldani ezt a problémát, az Izráel pusztulását jelentette volna. Ennek ellenére nem volt köztük senki, aki vállalta volna a harcot Góliát ellen.

Van Góliát a gyülekezetünkben? Igen, van! A mi életünkben is van Góliát, aki a szemünkben hatalmasnak és rettenthetetlennek látszik. Persze az is lehet – én nem tudom – hogy ebben a gyülekezetben nincs akkora probléma, mint Góliát, csak akkora, mint Góliát öccse, Lákhmit. Ám mi valahogy félünk az efféle problémákkal szembeszállni. Ha Izráel népe között nem lett volna, aki megpróbál Góliáttal szembeszállni és legyőzni őt, akkor Izráel egész népének Góliát rabszolgájaként kellett volna élnie. Ám egészen addig képtelenek voltak legyőzni Góliátot, amíg Góliát személye kétségbeejtette, bántotta és nyomasztotta őket. Mivel senki sem vállalta, hogy megöli Góliátot, Saul király jutalmat ajánlott fel.

„Aki megöli Góliátot, annak vagyont adok és a lányomat feleségül. Az sem baj, ha az illető nyomorék, ha megöli Góliátot, a vejem lesz.”

Ennek ellenére senki sem jelentkezett.

Gondoljuk most át ezt a történetet magunkra vonatkoztatva. Az életünk során nem csak egyszerű, hanem nehéz és súlyos problémák is adódnak. Ezért a hitnek azon szolgálaira van szükségünk, akik a problémákra hittel

tekintenek. Bármilyen gondja is legyen a családjuknak, a gyülekezetnek vagy Önöknek, az Úr minden újjászületett kereszténynek adott annyi hitet, amellyel meg tudja oldani a problémáit. Hisznek ebben? Pál apostol ezt mondta:

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.”

Nos, Vele – aki bennünket megerősít – mi is képesek lehetünk bármire. Létezik olyan probléma, ami kivétel ezalól? Ha létezik, az nem más, mint Góliát, aki a mi lelki harcunk azon tárgya, melyet ma meg kell próbálnunk leküzdeni. Ha Góliátra tekintünk, hatalmasnak és félelmetesnek látjuk, de ha legyőzzük, azonnal semmivé válik. Mégis sokan vannak, akik megfutamodnak előle.

Manapság az a hír járja, hogy aki Szöulban gyülekezetet akar létrehozni, annak elsősorban egy nagy imaházat kell építenie. Utána jöhetnek az emberek. A kis létszámú és kezdő gyülekezetekben a tagok száma viszont csökkenni szokott, ugyanis akik ilyen gyülekezetbe járnak, fárasztónak és megterhelőnek tartják egy új imaház felépítését.

„Én csak oda megyek nyugodt szívvel, ahol már felépítették az imaházat.”

Miért szenvednek azok, akik kis gyülekezetbe járnak? Akik magukat túlságosan okosnak ítélik, elveszítik azon alkalmakat, melyekben megtapasztalhatnák Jézus Krisztus munkálkodását. Nem arról van szó, hogy csak kis gyülekezetbe szabad járnunk, hanem arról, hogy mindent, ami adódik, hitel kell elhordoznunk.

Lámpás a lámpatartóban

Dávid úgy határozott, hogy hittel indul Góliát ellen.

Amikor segítségre van szükségük, Isten segítséget nyújt. Az viszont nem nevezhető segítségnek, amit olyan esetben kapnak, amikor valójában nem is volt rá szükségük. Ha tehát valaki szeretné megtapasztalni Isten segítségét, akkor olyan helyzetbe kell kerülnie, amelyben igazán segítségre van szüksége.

Izráel népe között senki nem érezte, hogy ilyen helyzetben lenne. Sőt, nem is kívántak ilyen helyzetben kerülni. De a Szent Lélek erősen vezette Dávidot. Miután Sámuel felkente őt, Isten elkezdte felemelni. Isten Szent Lelke Saul király palotájába vitte hárfázni, sőt Góliát elé vezette. Jézus ezt mondta:

És monda nékik: Avagy azért hozzák-é elő a gyertyát, hogy véka alá tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-é, hogy a gyertyatartóba tegyék?
(Márk 4, 21)

Manapság ritkán lehet ilyen gyertyatartót látni, nemde? Látott már Önök közül valaki? Én is csak nagyon régen láttam, ezért tudom, hogy azoknak, akik csak a modern lámpát ismerik, nehéz megérteni ezt a szöveget. Nincs olyan ember, aki a gyertyatartóban lévő gyertyát a véka vagy az ágy alá tené, miután meggyújtotta. Akkoriban nem volt gyufa a gyertyagyújtáshoz, mint manapság, ezért akkor sem oltották el a gyertyát, amikor már nem

volt rá szükség, ugyanis nagyon nehéz volt újra meggyújtani. Ha már nem volt szükség a világításra, egy vékával letakarták. Itt a Bibliai idézetben szereplő vékáról van szó. Volt egy másik módszer is: egy edénybe tették a gyertyát, így a gyertya nem aludt el, hanem tovább égett.

Nos, itt egy érdekes dolgot láthatunk: az égő gyertyát nem tarthatták edényben, ha használni szerették volna. Persze ha nem használták, mind-egy volt, hogy hol van, egy edényben, a véka vagy az ágy alatt. Ám amikor használták a gyertyát, akkor mindenképp a gyertyatartóba kellett tenniük. Ha ugyanis nem tették a gyertyatartóba, a gyertya nem tudott mindent bevilágítani. Ha egy gyertya kicsi kanócat meggyújtjuk, bárhová tesszük, akkor is kap levegőt. Ha viszont a gyertyát feltesszük a gyertyatartóba, akkor még több levegőt kap. Ahhoz, hogy a gyertya mindent bevilágítson, mindenképp magasra kell helyezni. Ha magasan van, akkor nyilvánvalóan sok levegőt kap.

Kedveseim! Minden üdvözült testvér egy-egy lámpás. Isten Jézus Krisztus Szent Lelkét lámpásként adta a szívünkbe. De vannak olyan lámpások, akik véka alatt vannak. Az ő fényük kevésbé értékes. Bár a szavaimból úgy tűnhet, mintha arról beszélnék, hogy van értékes és értéktelen lámpás, de nem erről van szó. Kérem, ne értsenek félre, miközben engem hallgatnak. Az a lámpás, amely edényben vagy véka alatt van, jóllehet ég, a fénye mégsem képes kifelé világítani. Ha üdvösséget kaptak, de Krisztus fénye egyáltalán nem jelenik meg Önök által, akkor Önök is ilyen lámpások.

Nem azért mondom ezt, hogy fessék ki magukat, hogy az arcuk fényesebb legyen. Jézus Krisztus fénye a szívünkben van. Mikor fénylik erősen ez a fény? Noha a szívünkben nem hiányzik, mi egyszerűen elfojtjuk. Ez arra is példa, amikor nem akarunk bizonyosságot tenni. Vannak, akik a bizonyágtételük által mutatják meg ezt a fényt. Ahhoz, hogy képesek legyenek betölteni a lámpás szerepét, elegendő levegőre van szükségük, éppen úgy, ahogyan elegendő levegő éri azt a lámpást, amelyik a lámpatartóban van. Ez egy teljesen hétköznapi dolog. Jóllehet manapság már búra veszi körül a lámpákat, amely teljesen elzárja a levegőtől, de Jézus idejében ilyesmi egyáltalán nem volt.

Kedveseim! Miért nem képesek a mai keresztények aktívan világítani? A legkisebb szellőtől is megijednek, a nehézségeket és szükségszerű helyzeteket pedig igyekeznek elkerülni, ugyanis félnek tőlük. Isten azért juttatta Dávidot nehéz helyzetekbe, hogy azok által mindenkinél feljebb emelhesse őt. Amennyiben Dávid – pusztán félelemből – nem küzdött volna meg Góliáttal, hanem rettegve tekintett volna rá, úgy király sem lehetett volna. Van Önöknek egy igen rossz szokásuk: ha valamit nehéznek ítélnék, azonnal elhárítják maguktól. Miközben hallgatják a lelkész prédikációját, a szívükben van egy szűrő. Ha úgy érzi, hogy képesek eleget tenni a hallottaknak, úgy elfogadják, ha viszont nehéznek ítélik, akkor egyszerűen elengedik a fülük mellett. Így gondolkodnak:

„Ha foglalkozom vele, csak gondot veszek a nyakamba.” – tehát egysze-

rúen nem foglalkoznak vele. A nehézségeket figyelmen kívül hagyják, ezért a terheik vállalása nélkül is képesek gond nélkül élni. A hitüket tekintve pedig nem érzik szükségesnek, hogy szomorkodjanak az Úr előtt, így nem kell az Úrért nyomorúságot és szegénységet elviselniük. Akkor viszont úgy kell élniük, mint a világi embereknek, akik sem örömet, sem bőséget, sem nyugalmat nem kapnak az Úrtól.

Dávidot erősen vezette a Szent Lélek. Az üdvözülésük pillanatában Önöket is erősen vezette a Szent Lélek. Ha pl. Choi testvérnőtől szeretnék kérni valamit, de elutasítja a kérésemet, bizonyára megbántódnék és a kívánságom is azonnal szertefoszlana. Hasonlóképpen történik, amikor a Szent Lélek szeretne tőlünk kérni valamit, de mi nem szívesen fogadjuk azt. Ez aggodalommal tölti el a Szent Lelket, így nehéz munkálkodnia bennünk. Mivel ilyenkor nem halljuk tisztán a Szent Lélek hangját, Isten akaratát sem fogjuk majd világosan megismerni. Talán nem tudják, hogy Isten miért üdvözítette Önöket és mit tett Önökért?

„Miért kellene nekem azt tudni. Akkor is mehetek a mennyek országába, ha így élek. Én csak a gyerekeimet szeretném nevelni, szeretnék jól élni, szóval jó így, ahogy van.”

Ezek az emberek buták. Dávid képes volt hittel szembeszállni egy olyan problémával, amelytől mások azért fordultak el, mert féltek tőle. Ezáltal Dávid olyan örömben és dicsőségben részesült, amelyet mások nem kaphattak meg. Dávid nem szűkölködött semmiben. Ő az az ember volt, aki

részesülhetett minden csodás dologban, élvezhette azokat és dicsőségben élhetett.

Ha az előttünk álló ellenséget, Góliátot nem vagyunk képesek legyőzni, akkor annak rabszolgájaként, megterhelve, nyomorúságban és gondok között kell élnünk. Ha Önök között vannak olyanok, akik az előttük álló Góliátot még nem győzték le, hanem rabszolgaként, nyomorúságban élnek, azok most bátran álljanak fel! Az Úr velünk van! Induljanak el az Úrban való hittel! Isten él! Amikor hittel felkelünk, Isten már vár ránk, hogy segítsen. Ha Isten segít, akkor győzhetünk.

Dönts a szívedben és próbáld!

Amikor fiatal voltam, nagyon szerettem volna megházasodni. Nem is tudom, mi lett volna velem, ha nem találkozom a mostani feleségemmel? Úgy gondoltam, hogy ha már lesz menyasszonyom, csak akkor fogom elvenni őt, amikor lesz terem az esküvőhöz, eldöntjük az időpontot és a családomban is mindenki örömmel beleegyezik. De bármennyire szerettem volna, nem tudtam felkészülni rá, ráadásul menyasszonyom sem volt. Úgy éreztem, sohasem fogok megnősülni. Ám ekkor felismertem egy tényt:

„Hát persze! Úgy nem lehet megházasodni, hogy először meg akarom teremteni a feltételeket. Először döntenem kell, hogy megházasodom. Az-

tán a számomra megfelelő lánynak meg kell kérnem a kezét:

- Szeretnék feleségül venni téged! – és máris menni fog.”

Úgy döntöttem tehát, hogy megházasodom. A környezetemben élők hirtelen lángra lobbantak, mint a tűz, hogy segítsék a házasságkötésemet. Akadt köztük olyan is, aki pénzzel támogatott, pedig nem is számítottam rá. Volt, aki vőfélynak jelentkezett. Sokan felajánlották a segítségüket. Miután eldöntöttem, hogy megházasodom, a menyasszonyom családja is beleegyezett. Vajon a jövődöbelim akkor is mondhatta volna:

„Szeretnék hozzád menni feleségül.” – amíg én nem döntöttem el, hogy megházasodom? A házasságkötést illető döntés után jött az esküvői terem, a vőfély, az ajándékok, a szükséges pénz, a lakás, ágyneműk és a vendégek. Melyik menyasszony várja úgy a vőlegényét, hogy hozzá menjen, hogy előzőleg mindent előkészít a házasságkötéshez? Van olyan menyasszony, aki úgy várja a vőlegényét, hogy előkészíti az esküvői termet, az esküvő időpontját és a meghívókat? Ha az ember egy ilyen menyasszonyra vár, soha életében nem fog megházasodni. Minden fiatalembernek megvan az a joga, hogy megkérje egy lánynak a kezét. Hogy sikerül-e vagy sem, az egy másik dolog. De megkérni egy lány kezét, mindenkinek joga van. Ha valakinek tetszik egy lány és udvarol neki, akkor hozzon döntést és próbálkozzon szíve szerint. Ha igenlő választ kapott, akkor dönthet az esküvő időpontjáról. Ezután minden automatikusan fog menni. Ha az ember először mindent meg akar teremteni és azután akar feleségül venni valakit,

soha nem fog tudni megházasodni.

Az Úr is így munkálkodik. Amennyiben először az Úr segítségét akarjuk látni és csak azután akarunk dönteni, úgy soha életünkben nem fogunk segítséget kapni. De ha egy adott dolgot illetően döntést hozunk és meg tesszük az első lépéseket, akkor az Úr minden ereje olyan erővé válik, ami segít bennünket. Miénk lesz az Úr gazdagsága, hatalma és munkálkodása. Az Úrnak mindene a miénk lesz.

A hit vitéze

Mi lett volna, ha Dávid parittyája nem talált volna célba? Ez soha nem történhetett volna meg, mert Isten Dáviddal volt. Tudják, hogy Istennek ilyen fajta munkálkodását miért nem tapasztalják meg a saját életükben? Azért, mert a lépéseiket nem Istenben való hittel teszik meg. Isten általunk is hasonló dolgokat szeretne tenni. Bízzanak Isten segítségében és lépjenek! Ha semmi bizonyíték sincs, ami a segítségre utalna, de mégis hittel teszik meg az első lépéseket, akkor Isten megteremti a győzelem minden feltételét, és megöli Góliátot. Góliát fején rézsisak volt, tetőtől talpig páncélruha borította őt, így csak az arcát lehetett megsebezni. Hogy történhetett, hogy Dávid parittyája olyan pontosan célba talált? Ráadásul Góliát hatalmas pajzsát egy ember vitte előtte. Hiába volt Góliát előtt pajzshordozó, mert miután

a mögötte lévő Góliát elesett, a harc véget ért. Vajon mekkora lehetett a sebessége Dávid parittyájának? Bármilyen gyors volt is, nem repülhetett 150km/óránál gyorsabban. Úgy tudom, hogy a baseball játékban a legjobb dobó 130km/óra sebességgel dob. Dávid nem volt baseball játékos, ezért a leggyorsabb dobása is legfeljebb 150 és 200 km/óra között lehetett. Ráadásul messziről dobott, ezért könnyen ki lehetett volna kerülni a dobást. Sőt egy pajzs is volt előtte, ami mögött Góliát lebukhatott volna. De nem tette. Miért? Mert ott és akkor Isten munkálkodott.

Meg vagyok győződve róla, hogy ha az egész világ elpusztul, én akkor sem pusztulok el. Ezért mindig, mindenben próbálkozásokat teszek, mert én Isten dolgait cselekszem. Nekem mindegy, hogy Góliát, vagy valami más terem előttem, nem számít. Az Úrnak semmi sem hiányzik ahhoz, hogy megőrizzen bennünket. Ezen a földön egyetlen olyan ember sincs, aki Jézus Krisztusra támaszkodva elbukott volna. Olyan ember sincs, aki Jézus Krisztusra támaszkodva sikertelen lett volna. Ez vonatkozik minden problémára és dologra. Mi, mai emberek a földre tiprunk minden olyan alkalmat, amelyben Jézus Krisztusra támaszkodva, az előttünk álló problémákat megoldhatnánk. Elméletben jól tudjuk, hogy léphetnénk, de a valóságban már nincs semmi hitünk, amivel megtehetnénk ezt a lépést, ezért minden apróság miatt félelem tölt el bennünket. A Sátán először megmutatja nekünk Góliátot, hogy félelmet keltsen bennünk. Ha Góliátnál kisebbet mutat, akkor is reszketünk. Ha egyszer elkezdünk reszketni, annak soha

nincs vége, ugyanis lassan elkezdünk hozzászokni. Később, ha a Sátán csak akkora problémát mutat, ami nem nagyobb nálunk, már attól is félünk. Így a hangyányi gondokkal szemben is automatikusan félni fogunk. Dávid Istenben való hittel őrizte a juhait. Amikor egy kis róka támadt rá, bottal zavarta el. Később egy nagyobbacska farkas támadt rá, de azt is elűzte. Majd jött egy nagy farkas, de ő azzal is szembeszállt. Aztán egy hatalmas medve és egy oroszlán támadta meg, ám ő végül Góliátot is megölte. Ilyen módon növekedik a hit. Dávid biztosan nem oroszlánnal harcolt először és nem is Góliáttal. Az emberek általában így tesznek:

„Jaj, ott jön egy oroszlán, meneküljünk!”

Így tesznek, nem igaz? Im Te San testvérem, aki ott ül, elég magas termetű, de ha szemtől szemben állna egy oroszlánnal, még azelőtt elájulna, hogy az oroszlán támadni kezdene. A mai emberek a városi élet menedékében élnek, ezért az erejük túl gyenge ahhoz, hogy nehéz dolgokban is megpróbáljanak lépni. Abban a világban, ami olyan, mint egy ördögi kör, az emberek csak arra törekednek, hogy kényelmesebben és könnyebben éljenek. A test kényelme miatt fedezték fel az autót, hogy ne kelljen gyalogolni. Hogy ne kelljen lépcsőn járni, megalkották a mozgólépcsőt és a liftet. Hogy ne kelljen vizet meríteni, kitalálták a vízcsapot. A főzés miatt nem akartak tüzet rakni, ezért feltalálták a gáztűzhelyet és a különféle elektromos háztartási gépeket. Tehát a kényelem és a könnyebb élet elérése érdekében folyt a fejlődés. Így a mai háziasszonyok élete igen könnyűvé vált. Régen a búzát

kövekkel örölték, de manapság az ilyen történet nem más, mint egy ősi történet. Nos, a hitéletet is ilyen könnyedén kívánják élni a mai emberek. Ám így nem lehet hitéletet élni. Szükségünk van testmozgásra, ez viszont a lélekre is vonatkozik. Tehát, most bátran álljunk fel és vegyünk részt az Úr dolgaiban. Ahogyan egy erős vitézhez illik, nem csak a saját, hanem a felebarátaink problémáját is hittel kell megoldanunk. Dávid nem volt katoná, de hittel próbálkozva győzelmet nyert. Az Úr ilyen embert keres közöttünk. Azt kívánom, hogy váljunk mindnyájan ilyen emberekké.

Ma délelőtt a közreműködő és a próbálkozó hitről tanultuk. Vajon ezt is csak elméletben akarják megtanulni? Miután prédikáltam, azt vizsgálgatom, hogy a hallott Ige a testvérek között életre kel-e, vagy sem. Nagyon sajnálom, amikor azt látom, hogy a testvéreink életében nem jelenik meg, amit hirdettem. Sokszor igen alaposan megvizsgálom, hogy a gyülekezetünkben lévő testvéreink hallgatják-e azt az Igét, amit prédikálok, vagy sem. Jóllehet hallgatják az Igét, mégsem válik láthatóvá az életükben. Ez biztosan abból származik, hogy kételkednek bennem, vagy a hallott Igében. Ha ugyanis kételkedés nélkül fogadnák a hallott Igét, biztosan megjelenne az Ige ereje.

A mai naptól kezdve nyissuk ki a szívünket, és éljük a mi megváltozott életünket. Ám ha először nagy dolgokat várnak, akkor bizony nehéz lesz. Próbáljanak meg véghez vinni egy-egy apró dolgot. Azt kívánom, hogy keressenek tennivalókat és a gyakorlatban is éljenek az Úrért.

5.

A győztes hit

5. fejezet

A győztes hit

Először szeretném felolvasni Sámuel I. könyvének 17. fejezetét, a 31. vers-től a 49. versig;

És mikor meghallották azokat a szavakat, a melyeket Dávid szóla, megmondák Saulnak, ki magához hívatá őt. És monda Dávid Saulnak: Senki se csüggedjen el e miatt; elmegy a te szolgád és megvív ezzel a Filiszteussal. Saul pedig monda Dávidnak: Nem mehetsz te e Filiszteus ellen, hogy vele megvívj, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva hadakozó férfi vala. És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhai mellett; és ha eljött az oroslán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közül: Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám szájából; ha

pedig ellenem támadott: megragadtam szakállánál fogva, és levágtam és megöltem őt. A te szolgád mind az oroszlánt, mind a medvét megölte: Úgy lesz azért e körülméletlen Filiszteus is, mint azok közül egy, mert gyalázzattal illeté az élő Istennek seregét. És monda Dávid: Az Úr, a ki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is. Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el és az Úr legyen veled! És felöltözteté Saul Dávidot a maga harci ruhájába; rézsisakot tett a fejére, és felöltözteté őt páncélba. Akkor Dávid felköté kardját harci ruhája fölé, és járni akart, mert még nem próbálta. És monda Dávid Saulnak: Nem bírok ezekben járni, mert még nem próbáltam; és leveté azokat Dávid magáról. És kezébe vette botját, és kiválasztván magának a patakból öt sima kövecskét, eltevé azokat pásztori szerszámba, mely vele volt, tudniillik tarisznyájába, és parittyájával kezében, közeledék a Filiszteushoz. Akkor elindult a Filiszteus is, és Dávidhoz közeledék, az az ember pedig, aki a paizsát hordozza, előtte vala. Mikor pedig oda tekinté a Filiszteus, és meglátta Dávidot, megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind szép tekintetű. És monda a Filiszteus Dávidnak: Eb vagyok é én, hogy te bottal jössz reám? És szidalmazá a Filiszteus Dávidot, Istenével együtt. Monda továbbá a Filiszteus Dávidnak: Jöjj ide hozzám, hogy testedet az égi madaraknak és mezei vadaknak adjam. Dávid pedig monda a Filiszteusnak: Te karddal, dárdával és paizzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében megyek ellened,

a kit te gyalázattal illettél. A mai napon kezembe ad téged az Úr, és megöllek téged, és fejedet levágom rólad. A Filiszteusok seregének tetemét pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Istene. És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úré a had, és Ő titeket kezünkbe fog adni. És mikor a Filiszteus felkészült, és elindult és Dávid felé közeledék: Dávid is sietett, és futott a viadalra a Filiszteus elé. És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan egy követ, és elhajítván, homlokon találta a Filiszteust, úgy, hogy a kő homlokába mélyede, és arccal a földre esék. (Sám.I. 17, 31-49)

A mai ember, aki a világ folyását követi

Ma délután a szállásomon meglátogatott egy kedves lelkész ismerősöm, akivel régen Daeguban sokat beszélgettem a Bibliáról. Nagyon közeli barátom volt, ezért nyíltan beszélgethettem vele. A beszélgetés közben úgy éreztem, hogy valaki Szöulba költözik, egyszerűen megváltozik.

Ez a lelkész már olyan hosszú ideje élt Szöulban, hogy még az illata is más volt, mint amikor Daeguban élt. Nem tudom, mit gondol, ha ilyesmit hall – én igazán szeretem a Szöulban élő embereket – de az ő jellemük nem olyan tiszta, mint a Gyongsangdoban élőknek.

Ma este vacsorára vad szezám leveléből készült ételt ettünk.

„Milyen évszak van most, hogy ilyen étel van az asztalon?”

Egyszer csak azt éreztem, hogy Szöul is éppen ilyen város. Az emberek kényelmének érdekében évszaktól függetlenül szállítják a legkülönfélébb ételeket. Egyesek azt mondják:

„Manapság nincsenek hősök.”

Manapság, ha valaki csak egy kicsit is különbözik az átlagembertől és ezt még hangoztatja is, azonnal eltapossák. Ha tehát kényelmesen és okosan kíván élni ebben a világban, a legjobb, ha hozzáidomul a világhoz és az emberekkel összhangban él. Ám éppen ezért az emberek már régesrég elvesztették a saját jellemüket. Úgy gondolom, hogy ha az ember be akar illeszkedni a városi életbe – lehet bármilyen kitűnő – akkor sem talál más megoldást. Biztosan sokan próbáltak már értékes és nemes életet élni a városi kultúrán belül, de később rájöttek, hogy kénytelenek beleolvadni a rendszerbe. Ezért követve a világ folyását, most csendesesen éldegélnek. A mai emberek tehát a világ folyásához igazítják a saját személyiségüket. Mindezt különös érzékenységgel teszik. Most olyan világban élünk, ahol az információk nagyon gyorsan áramlanak, a médiának is nagyon erős hatása van. Ha feltalálnak egy új terméket, azonnal elterjed. Ha valami csak egy kicsit is kényelmesebbé válik, azonnal követni kezdik.

Az elméleti hitélet

Sokat gondolkodtam arról a problémáról, hogy ha az emberek ilyen jól képesek beilleszkedni a világi életbe, akkor a szentek miért nem illeszkednek be ugyanilyen jól a hit világába, a lelki dolgokat illetően? Igen, lehetséges, hogy ez a lelkész hibája. Ha a világban megalkotnak egy új terméket, reklámozni kezdik és részletesen elmagyarázzák a használati utasítást. A lelkésznek éppen ilyen jól kellene átadnia a Bibliában lévő igazságot, de esetleg nem teszi, ez az oka. Vagy talán az, hogy ez az igazság nem képes megfelelően beilleszkedni az életünkbe? Nem tudom. Az emberek manapság bármilyen területen igen jól be tudnak illeszkedni a szocializációba. A hitéletünkben viszont szemet hunynak megannyi probléma fölött, mely köztük és az Úr között áll fenn. Így élnek. Jézus Krisztus és köztünk még nagyon sok ismeretlen terület van. Azért nem tud az Úr igazán szabadon használni bennünket, mert az Úr akaratát nem tudjuk úgy a szívünkbe fogadni, ahogyan az Úr kívánja. Az Úr és köztünk óriási távolság van, így amikor követni szeretnénk az Urat, a szívünkben nemtetszés támad. Ha viszont saját magunkat követjük, úgy bántani kezd a lelkiismeret az Úrral szemben. Ha ezt mondjuk: „Á, nekem ez nem megy!” – csak halogatjuk a döntést. De mielőtt megszólnék másokat, elárulom, hogy magamban is fellelhetem ezeket a dolgokat.

Jonatán igazán szerette Dávidot, de kötődött Saulhoz, ezért együtt evett,

ivott és csatázott vele. Talán én is olyan ember vagyok, mint Jonatán. Az utóbbi napokban, miközben a Dávidról szóló Igéket olvastam, szeretet ébredt bennem Dávid iránt. Ő nagy lelkű volt és bölcs, pontos és bátor. Így oldott meg mindent. Ma délelőtt a közreműködő hitéletről prédikáltam Önöknek. Ma este szeretném tovább szólni a gondolataimat a délelőtti prédikációról.

Izráelben hatalmas probléma támadt, melyet úgy hívtak: Góliát. Fenyegette az Izráelben élők létét, az emberek szívének nyugalma elrabolva, félelembe és a nyugtalanságba taszította őket. Abban az időben Saul volt a király Izráelben. Saul koronát viselt a fején és a királyi trónon ült, de ahhoz nem volt elég ereje, hogy szembe szálljon Góliáttal. Minden eszközzel próbálta megoldani a problémát, de nem találta a megoldás módját. Végül jutalomként felajánlotta a saját lányát:

„Aki megöli Góliátot, annak feleségül adom a lányomat.”

Persze a király lányát csak akkor jó elvenni, ha életben marad az illető, mert ha meghal, ez az ajánlat nem ér semmit. Így nem is csábította a jelentkezőket. Ha ezt mondta volna:

„A futóverseny győzteséhez feleségül adom a lányomat.” – az csábító lehetett volna. Góliát Izráel népének fenyegetője volt. Izráel népe Istent szolgáló nép volt. Ezért nem csak Dávid, hanem minden izraelita hitt Istenben. Amikor Saul elbocsátotta Dávidot, ő maga is Istenre bízta a fiút.

„Azt kívánom, hogy az Úr legyen veled.”

De Saul számára Isten – akiben hitt – csak tudásban elfogadott, elméleti Isten volt. Dávidnak viszont egészen más hite volt a többiekéhez képest. Ő a gyakorlatban is teljes szívvel hitt, melyet képes volt cselekedetekre váltani.

Határozott, világos hit

Ha elolvassuk az Ószövetségben a Királyok II. könyvének 5. fejezetét, láthatjuk, hogy amikor Náhmán főparancsnok leprás lett, a házában szolgáló kis szolgálóleány Náhmán feleségéhez ment és ezt mondta:

És monda ez az ő asszonyának: Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával, a ki Samariában van, kétség nélkül meggyógyítaná őt az ő bélpoklosságából. (Kir. II. 5, 3)

Ez a vers mélyen a szívembe hatolt. Mit tud mondani egy kis szolgálóleány, amivel megindíthatja egy ekkora ország főparancsnokának szívét? Ráadásul Náhmán szíriai volt, a próféta viszont – az ellenséges Izráel fiaként – Izráelben tartózkodott. A főparancsnok leprás betegsége titkolni való volt, hiszen az ország védelme és becsülete szempontjából borzasztó lett volna, ha az ellenség tudtára jut, hogy a másik ország főparancsnoka leprás. Azt tanácsolni tehát, hogy egy ilyen súlyos problémával épp az ellenséges országba menjen gyógyulásért, lehetetlen volt. Ám a kis szolgálóleány szívében határozott hit volt:

„Ha az én Uram szemben lenne azzal a prófétával, aki Samariában van, kétség nélkül meggyógyulna a belpoklosságából.”

Amennyiben a kis szolgálólány szívében akár csak 1% kétség is lett volna az ura gyógyulását illetően, nem mondta volna ilyen bátorsággal. Ha pl. a szíriai főparancsnok, Náhmán lovaskocsival elmegy Izráelig, de úgy tér vissza, hogy nem gyógyul meg, ellenben a betegségének híre egész Izráelben elterjed, attól a naptól fogva a kis szolgálólány sorsa megpecsételődött volna. Ha csak 1% esély is lett volna rá, hogy nem gyógyul meg, úgy nem mondott volna semmit, hanem egyszerűen csak azt gondolta volna:

„Nem én lettem leprás, hanem ő. Hagyjuk.”

Nos, ha alaposan megnézzük a Bibliát, láthatjuk, hogy ennek a szolgálólánynak határozott hite volt afelől, hogy Náhmán meggyógyul a leprából. Ezt a határozott hitet Náhmán felesége is átvette. Miután a kicsiny leány hite Náhmán feleségét betöltötte, az ő hite is határozottá vált. A felesége szívében született hitet átvette a férj is, ami legvégül Siria királyához is eljutott. Az eredmény az lett, hogy ez a hit mindkettőjük szívét megindította, a nagy főparancsnokét is, és a királyét is.

Döntéseinket általában a tudásunk vagy az életünk valamely szükséglete határozza meg. Átlagos helyzetekben ez is elég, de egy különös helyzetben már nem. Az általános köztudat a legtöbbször túl gyenge ahhoz, hogy lépésekre kényszerítsen. Hiszen az úszáshoz vagy a sétához nincs szükségünk hitre és bátorságra.

Dávid hite, melyben nem volt kételkedés

Kedveseim! Dávidnak a Góliáttal való ütközete nem volt egyenlő egy egyszerű sétával, mozival vagy egy futballmeccsen való részvétellel. Ha elmegyünk megnézni egy futballmeccset, nincs szükségünk hitbeli döntésre, de ha szembe akarunk szállni Góliáttal, úgy mindenképpen szükségünk van hitre, mert ha Isten nincs velünk, akkor elveszítjük az életünket. Ha Isten nem segítette volna Dávidot, meg kellett volna halnia. Ha a hitében csak 1% kételkedés is lett volna, amikor Góliát ellen ment, úgy soha nem tudott volna szembeszállni Góliáttal. Azt kell tehát tudnunk, hogy Dávid nem elméleti, hanem gyakorlati hittel állt Góliát elé. Abban az időben nem Dávid volt az egyetlen, aki Góliát ellen indulhatott volna. Ott volt Saul király főparancsnoka, Abner, vagy Dávid bátyjai, Eliáb és Samma, és persze maga Saul király is. De ők mindnyájan csak akadályozni próbálták Dávidot:

„Dávid, ne menj!”

A testvérei is intették őt:

„Te vakmerő! Minek jöttél ide?”

„Kire bíztad azt a néhány juhot? Azért jöttél ide, hogy lásd az ütközetet?”

Látva mindezt, Saul király döbbenetében a mellét verte. „Most már elpusztul az országom. Egy kisfiú akar harcolni! Hát ennyire nincs emberünk? Hiába bátor, lehetetlen, hogy sikerüljön. Nemhogy az erős vitézek, de még a főparancsnok sem mer kiállni. Ez a kisfiú mégis harcolni akar!”

Sault valószínűleg meghatotta Dávid hűsége, hiszen a király átadta neki a saját páncélsisakját és a páncél öltözetét az ütközethez, ami nem volt egy hétköznapi dolog. De a király talán nem hal meg, ha eltalálja egy nyíl? A királynak is nagy szüksége volt a páncélruhájára és sisakjára, mégis odaadta Dávidnak. Gondolhatjuk tehát, hogy Dávid cselekedete nagy hatással volt Saulra.

„Vidd el a kardomat is!”

Akkoriban Izráelben az íj, a lándzsa és a kard igen nemes szerszámnak számítottak. Saul mindezeket Dávidnak adta. De Dávid győzelme akkor is 100%-ig csak hitből származott. Ha Dávid halálának 1 ezrelék esélye lett volna a Góliát elleni ütközetben, egész biztos, hogy jobban átgondolta volna. Ám az ő szíve hittel volt tele:

„Isten velem van! Ő egyetlen csapással meg tudja ölni általam ezt az Isten népét és nevét káromló filiszteus harcost.”

Rengeteg olyan embert találhatunk a gyülekezetekben, akik az evangéliummal kapcsolatos dolgokban nem hittel, hanem a saját bölcsességükkel járnak el. Sok talpraesett ember pedig a saját ügyességét és képességét használja. Ám az Úr minden problémát hittel szeretne megoldani. Nyilvánvaló tehát, hogy határozott hitnek kell uralkodni a szívünkben. Amennyiben egy picit csökken a hitünkben, emiatt problémánk támad, többé már nem leszünk képesek hittel előre lépni.

A Sátán támadása

A Sátán nem nézte tétlenül, hogy Dávid Góliát ellen indul. Dávid hittel való lépését a Sátán munkálkodása is kísérte, hogy megbuktassa Dávid hitét. Ha Dávid hite gyenge lett volna, amikor a bátyjai és Saul azt mondták: „Miről beszélsz te itt? Számodra ez lehetetlen!” „Nem fog sikerülni, ne menj! Ez az ember kisgyermek korától fogva erős harcos, te pedig egy kisfiú vagy.” – ezek a szavak vigaszt nyújthattak volna neki, nem igaz? Esetleg azt gondolhatta volna: 'Csak ti ismeritek a szívemet.'

Ilyen kísértésben Jézusnak is volt része. Mit mondott Péter, amikor Jézus arról beszélt a tizenkét tanítványnak, hogy egy napon keresztre feszítve meg kell halnia?

„Uram, nem eshetik ez meg teveled.”

Az Úr mit válaszolt erre?

„Igen Péter. Jóllehet mind a tizenkettőtöket tanítottam eddig, de a szívemet egyedül csak te ismered. Te valóban értem élsz. Köszönöm neked.” – talán ezt válaszolta? Ha mi lettünk volna a helyében, biztosan így válaszoltunk volna. De ő így válaszolt:

„Távozz tőlem Sátán!”

Kedveseim! Amennyiben szeretnénk hittel élni, úgy mindig számíthatunk a Sátán támadására. Ezért kell a hitünknek határozottnak, stabilnak és cselekvőképesnek lenni. Ha minden gátat leküzdünk és szilárdan állunk a hit-

ben, a hitünk végül gyakorlati szintre fog emelkedni.

Miközben megpróbálják hittel rendezni a problémáikat, közben sok minden zavart kelthet. Pl. megszólal az Önökben lévő tapasztalat: 'Eddigi tapasztalataim alapján ez a dolog lehetetlen.' Továbbá megszólal az Önökben lévő tudás. 'Bármennyire is gondolkodom, ez számomra kivitelezhetetlen.' Más dolgok is közbeszólnak: 'Ez minden szempontból rossz. Talán mégis más módon kellene eljárnom.' De akinek igazán van hite, az végzi a dolgát és halad előre.

A koreai háborúban Douglas MacArthur kapitány – a Han folyó fellett repülve – kitervelt egy stratégiát, melynek lényege az Inchan felőli támadás volt. Összehívta a vezérkart, hogy megvitassák a tervet. MacArthur kapitány előterjesztette stratégiáját, de az összes tiszt szembeszállt vele, mondván, a terv kivitelezhetetlen. Miért? Mert a kapitány haditervében túl sok volt a kockázat. Az első problémát az jelentette, hogy az apály ill. a dagály idején a tenger szintje túl nagy különbséget mutatott. Ahhoz, hogy hajóval meg lehessen közelíteni a kikötőt, pontosan el kellett találni az apály idejét, és ki kellett számolni a víz magasságát is. Amennyiben egy váratlan esemény miatt nem hajtották volna végre a partraszállást a tervezett időben, úgy az egész stratégia kudarcba fulladt volna. A hajóknak egész mélyen be kellett volna hajózniuk Inchan kikötőjébe, de ha a víz idejekorán visszahúzódott volna az apály miatt, annak beláthatatlan következményei lettek volna. Sok más esetlegesen felmerülő nehézségről vitatkoztak még, ám

egyszer csak felállt az egyik idős tiszt és a következőt javasolta:

- Én jobbnak vélném, ha nem Inchan, hanem Gunsan felől hajóznánk be.

Mivel egyetlen tiszt sem támogatta az Inchan-tervet, úgy tűnt, hogy a terv kivitelezése megghiúsul. Ám MacArthur kapitány legvégül így szólt:

- Uraim! Köszönöm, hogy mindnyájan ilyen jó véleménnyel vannak. Az Önök hozzászólásai mind azt bizonyítják, hogy az Inchan-terv a legjobb stratégia számunkra.

E szavak hallatán a tisztek megdöbbentek:

„Hogy mondhat ilyet? Hiszen mindnyájan azt állítottuk, hogy ez a terv egy képtelen ötlet.”

Ám MacArthur így folytatta:

- Ha az Inchan-terv egy könnyen végrehajtható terv lenne, azzal természetesen az ellenség is számolna. De mivel ez a stratégia valóban megvalósíthatatlannak tűnik, ezért számíthatunk arra, hogy az ellenség védelme itt nem lesz túl erős. Minél gyengébb az ellenség védelme, annál hatékonyabb a mi stratégiánk, nem igaz?

A tisztek csendben végighallgatták a kapitányt. A későbbiekben éppen az említett feltételek végrehajtása által vitték sikerre az „Inchan-tervet”. A kapitány a koreai háború hőse lett. Még ma is láthatjuk MacArthur szobrát Inchan város Szabadság Parkjában. Ő a koreaiak feledhetetlen hőse.

Ha számunkra lehetetlennek tűnik valami, de azt egy új bölcsességgel ötvözzük, akkor a lehetetlen végül lehetségessé válik. MacArthur kapitány

rendelkezett ilyen bölcsességgel. Ám a mi átlagos bölcsességünk nem elegendő egy hasonlóan nehéz helyzet megoldásához. Jóllehet, nekünk nincs sem módunk, sem erőnk, de Isten számára nem létezik lehetetlen dolog.

Gyakorlati hitélet

Kedveseim! Önök bármilyen csinos és jó márkájú ruhát viselnek is, ha fürödni szeretnének, le kell venniük. Amikor részt vesznek egy istentiszteleten, imádkoznak, hallgatják a prédikációt, vagy evangélizációt tartanak, olyankor mindig magukra öltik a hit ruháját. Ilyenkor egészen kiváló hittel vértetik fel magukat. De ha ennek a hitnek a gyakorlatban is meg kell nyilvánulnia, azonnal megváltozik. Amint kilépnek az imaház kapuján, máris levesznek magukról egy „darabot” a hitükből, majd a buszra szállva levesznek egy másikat. Amikor pedig haza érnek, ahol a valóságos problémák várnak Önökre, már minden hitet nélkülöznek a gondok leküzdésében. Talán nem így van? Tagadhatatlanul így élünk.

Kedveseim! A tizenkét tanítvány képes volt felbolygatni egész Jeruzsálemet. Ezzel szemben mi – jóllehet rengetegen vagyunk, akik üdvözültek – csupán Szöul egyik csücskében lapulunk és szorongunk. Ebben a pillanatban szinte senkit sem érdekel Szöulban, hogy mi evangélizációt tartunk. Bár ez a nagyszájú Park lelkész most itt van és prédikál, mégsem tud róla

sem a polgármester, sem a képviselő testület, sem senki.

Igazán komolyan kellene vennünk a hitéletet. Országunk polgárai már sok támadást elszenvedtek az erősebb szomszédos országoktól, emiatt az emberek fásulttá váltak. Így nem szívesen vesznek részt új dolgokban. Nem tudom pontosan, hogy a szocializáció tett-e bennünket ilyené, vagy a mi gyenge országunk az okozója, de ha probléma történik, azt általában a sors számlájára írják az emberek. Eszükbe sem jut, hogy hittel győzzék le az akadályokat. Ezért fordul elő, hogy bár sok keresztény azt állítja, hogy hisz Istenben, mégis olyan kereszténnyé válnak, akik a problémák rabságában, erőtlén keresztényekként, gyenge keresztényekként, gyümölcstelen keresztényekként élnek. Szerencsére Isten kegyelemből adta az üdvösséget. De ha Isten azt mondta volna:

„Én üdvözítelek titeket, de ha nem cselekedtek jót, visszaveszem az üdvösségeteket.” – akkor biztosan sok embernek kellene azt mondania:

„Jaj, Istenem, ha ez valóban így van, akkor már most szeretném visszadni, mert nem tudok így élni tovább.”

Dávid születésétől fogva átlagos ember volt, mindenki közül a legegyszerűbb. Tudják, hogy milyennek tartották Dávidot, amikor Sámuel fel akarta kenni őt? A családja így vélekedett róla:

„Ugyan Dávid! Eszedbe se jusson, hogy te is ide állj! Te csak takarítsd ki a juhok alól az almot.”

Emberi szemmel nézve Dávid reménytelen esetnek tűnt. Ám a legcsodá-

latosabb az, hogy ennek ellenére képes volt Istennel tartani. Ezért tudott hittel haladni. Amikor az ellenségei Istent káromolták, ő nem hátrált meg, hanem Istenben való hittel, bátran törtetett előre.

Kedveseim! Ha Önök a ma este elhangzott Igét hittel befogadnák, az életük megváltozna. De ha nem tudják hittel befogadni, akkor ezek az Igék csak terhelni fogják a szívüket. Jobb lenne, ha inkább nem is hallanák. De mivel ez a Park lelkész csak mondja, mondja, így az elhangzott Igék mégiscsak foglalkoztatják Önöket és egyre inkább terhessé válnak. Ha befogadják a hit Igéjét, akkor annak az erőnek is növekednie kell Önökben, amellyel ezt a hitet a gyakorlatban is használni tudják. Fogalmi állapotban nem lehet hitéletet élni.

1962 óta, amióta Jézus Krisztussal élek, sok olyan embert láttam, akik velem együtt dolgoztak az evangéliumért. Eközben csodálatos változásokon mentek keresztül, később mégis teljesen elbuktak. Végtelenül hálás vagyok, ha arra gondolok, hogy bár újjászületésem óta a mai napig vannak kiforratlan dolgok a hitéletemben, mégsem buktam el soha. Határozott bizonyosságot tudok tenni arról, hogy a környezetemben sok olyan ember volt, akik lelkészek voltak, de elbuktak, oktatók voltak, de elbuktak. Ám én azokban a dolgokban, amelyekben az Úrban való hittel haladtam, soha nem buktam el. Olyan eset is gyakran előfordult, amiről mások azt mondták, hogy lehetetlen végig vinni. Pedig én nagyon jól emlékszem, hogyan kezdődött a gyülekezet élete Gumiban, Janjuban, Jinjuban, Szöulban és Gachangban.

Janju gyülekezetének születése

Van egy Istentől kapott bizonyágtételünk arról, amikor Janjuban gyülekezetet szerettünk volna létrehozni. Éppen itt ül a sorainkban Oh lelkész, aki nek biztosan izgalmas lesz újra átélni a régi eseményeket, de kérem, csak hallgassa nyugodtan.

Akkoriban mindenki azt gondolta: „Oh lelkész feleségének gazdag családja van, talán segítséget kaphatunk tőlük.” Milyen hálások lehetünk azért, hogy Isten megsemmisítette minden emberi várakozásunkat, helyette pedig olyan alkalmakat teremtett, melyekben csak Istenre támaszkodhattunk. Egy napon, amikor Oh lelkész Daeguban volt, a felesége, Hwang testvérnő azt mondta nekem:

- Lelkész Úr! Szeretnék Szöulba látogatni. – ekkor furcsa érzés fogott el.
- Hwang testvérnő, gyere ide, kérlek. Miért szeretnél Szöulba menni?
- Hogy pénzt kérjek apámtól.

Erre azt mondtam:

- Aki Isten munkájában úgy kezd intézkedni, hogy nem Istenre, hanem másra támaszkodik, annak később nagyon nehéz lesz megszabadulnia ettől a módszertől. Ezért azt javaslom, hogy kezdettől fogva csak az Úrban való hittel járj!

Hwang testvérnő ekkor őszintén bevallotta, hogy szívesen kért volna emberi segítséget. Jóllehet már döntöttünk róla, hogy az Oh házaspár Janjuba

fog menni, semmi reális lehetőség nem mutatkozott erre nézve. Akkoriban az imaházunk mellett volt egy kis szoba. Éjszaka nem tudtam aludni, és az Oh házaspár is minden este könyörögve imádkozott Istenhez. Ezt pontosan tudom. Aztán Hwang testvérnő lassan elkezdett Istenre támaszkodni. Bár elutazott Szöulba, de már nem akart az édesszüleire támaszkodni. Miután visszajött Szöulból, a következő bizonyágtételt mondta nekem:

„Lelkész úr, nagyon hálás vagyok. Ha múltkor nem hallgattam volna meg, amit a Lelkész úr mondott, és úgy mentem volna Szöulba, igencsak kétségbe estem volna, ugyanis az édesapám semmit nem adott volna nekem.”

Isten jó választ adott nekik. Amikor eljöttem Daeguba, egy testvér meghívta magához Hwang testvérnőt. Bár ő egyáltalán nem számított rá, a testvér 100 000 won-t (20000 Ft) adott neki, majd azt mondta:

„Kérem, hogy ezt a pénzt fordítsd Janju gyülekezetére.”

Hasonló bizonyágtételek elmondására az egész éjszaka sem lenne elég. Nem tudom, hogy a testvér miért tette ezt, de Isten azért tette, hogy mi csak Őrá támaszkodjunk. Az igazság az, hogy a testvér szívét Isten buzdította. De ha a testvér ezt visszautasította volna, úgy Isten egy másik testvér által munkálkodott volna. Biztos, hogy nevetséges 100 000 won-nal kezdeni egy gyülekezet építését, de mi annyival kezdtük. Tudják, hogy mi történt utána? Elmentünk Janjuba, hogy béreljünk egy imaháznak való épületet, de a bérleti díj 10 millió won lett volna, (min. 1 évre, amit a szerződés lejárta

után visszaad a tulajdonos) de minimum 6 milliót mindenképp fizetnünk kellett volna. A mi 100 000 wonunk még a szerződéskötésre sem volt elég. Az Úr mindig a helyzettől függetlenül, a saját akarata szerint munkálkodik. Ezzel szemben mi nem Isten akarata, hanem a helyzet alapján munkálkodunk. Ez a különbség az Úr munkálkodása és a mi munkálkodásunk között. Akkoriban igen kicsi hitünk volt, ezért olyan épületet akartunk bérelni, amit a lehetőségeink megengedtek. 100 000 won-ból még egy kis szobát is nehéz volt bérelni. Bejártuk Janju egész városát, hogy egy ilyen kicsi szobát találjunk. Itt ül közöttünk Kim testvérnő is. Emlékszik, hogy azon a délutánon mennyit gyalogoltunk Janjuban? Én rettenetesen elfáradtam. Milyen fárasztó dolog a lakáskeresés! Engem mindig nagyon kifáraszt. Gumiban, Janjuban, Gachangban, Daegubban, mindenhol így volt. Kim testvérnővel együtt egész nap járkáltunk, érdeklődtünk és megnéztünk néhány lakást Oh lelkész számára. De vagy 1 órával azelőtt adták ki, vagy épp előttünk. Nem találtunk lakást.

Akkor már régóta lelkészként dolgoztam, úgyhogy fel kellett volna ismer-nem Isten akaratát, de ostoba módon nem vettem észre. A szívem tele volt emberi gondolattal, ezért nem tudtam másra koncentrálni, csak egy megfelelő szobára. Végül találtunk egyet, de abba is csak egy hónap elteltével lehetett beköltözni. Ezért nem is írtunk hivatalos szerződést, csak szóban állapodtunk meg, majd elindultunk visszafelé és a következőképpen beszélgettünk:

- Csak megnézzük, hogy van e imaháznak megfelelő épület.

Igazán csak megnézni akartuk, mert abban nem hittünk, hogy kibérelhetünk egy egész épületet. Ekkor Oh lelkész azt mondta nekem:

- Lelkész úr! Menjen haza nyugodtan, majd én egyedül megnézem.

Késő estig keresgéltem, majd visszajött és azt mondta:

- Lelkész úr! Nagyon jó helyet találtam. Nem akarja megnézni?

- Majd holnap.

A következő nap szombat volt. Oh lelkész mindenképp fel akarta csigázni az érdeklődésemet, ezért nagyon pontosan beszámolt mindenről:

- Szerintem igazán jó épület, a Lelkész úrnak biztosan nagyon tetszene.

Nem tudom, hogy Oh lelkésznek mennyire tetszett, de én nem lettem olyan izgatott. Ám ő olyannyira kitartó volt, hogy végül az én szívem is ébredezni kezdett. Kim testvérnő is azt mondta:

- Én is szeretnék elmenni, megnézni.

Majd a férjének is mondta:

- Drágám, gyere, menjünk együtt!

Ennek a házaspárnak aznap dolgozni kellett volna, de nem mentek be a munkahelyükre, hanem eljöttek velünk megnézni az épületet. Az épületben volt egy szép nagy terem, mellette két nagy szoba, összkomfortos konyha, fürdőszoba és WC. Az ára 4 millió won volt, de leengedték 3, 5 millióra. Az ilyen épületek nagyon tetszettek nekünk. Később tudtuk meg, hogy a Janjuban megrendezett országos sportversenyek miatt sok létesít-

ményt építettek akkoriban, de ezeknek nagy részét később már nem tudták kiadni. Nem sokkal korábban már megnézte valaki az épületben lévő termet, hogy kibérelje imaháznak, de valami oknál fogva mégsem bérelte ki. Mivel sokáig nem tudták kiadni a termet, hozzácsatolták a két szobát is, hogy azokkal együtt adják ki. Ki tudta, hogy az Úr már előkészítette számunkra ezt az épületet? Nekünk még nem volt bátorságunk, hogy kibéreljük. Amíg megnéztük az egész szintet, addig Kim testvérnő a földszinten a gondnokkal beszélgetett. Megkérte őt, hogy engedjen még egy kicsit az árból. Én nem tudtam volna ilyet kérni, hiszen a 3,5 millió won is igen kedvezményes ár volt. De a gondnok azt mondta:

- Ez az épület nem az enyém. Csak akkor lehetséges, ha a tulajdonos beleegyezik.

A gondnok telefonált a tulajdonosnak. Én igazán nem mertem volna további árengedményt kérni, hiszen 3,5 millióért is nagyon olcsó volt. Hogy lehetett volna még több árengedményt kérni? Egy kis idő múlva a gondnok átadta nekem a kagylót és azt mondta:

- Tessék, beszélje meg a tulajdonossal!

Így hát telefonon keresztül beszélgetni kezdtem a tulajdonossal.

- Halló!

- Igen? Kivel beszélek?

- Én Park lelkesz vagyok, Daeguból jöttem.

- Szeretnék kibérelni az épületet?

- Igen, szeretnénk kibérelni, de jó lenne, ha engedne még egy keveset az árából.

- Mire szeretné használni az épületet?

- Imaházként szeretnénk használni.

Ekkor a tulajdonos megkérdezte:

- Ha elengedek 500 000 won-t, meg tudjuk kötni a szerződést azonnal?

A tulajdonosnak sok fejfájást okozott ez az épület, mert már sokan megnézték, mégsem bérelte ki senki. Ha már Isten idáig elvezetett, hogy tehetem volna meg, hogy nem kötöm meg a szerződést?

- Igen, természetesen.

- Rendben van, akkor 3 millió won-ra megkötjük a szerződést.

Ekkor Kim testvérnő 100 000 wont adott a kezembe és azt mondta:

- Lelkész Úr! Ezt a pénzt eddig tizedként gyűjtögettem össze.

Így kötöttük meg 200 000 wonnal a szerződést.

Feltételek nélkül, csak hittel

Mivel tudatlanok vagyunk, gyakran nem ismerjük elég jól Isten szívét, emiatt az Úr ilyen módon vezet bennünket. A Gumiban lévő gyülekezet esetében is hasonló volt a helyzet. Kim Te Ho lelkész apjának elég sok ingatlana volt Pusanban, a felesége, Park Yong Suk testvérnő pedig tíz éven

keresztül dolgozott a pénzverő vállalatnál. Úgy gondolták, hogy az egy ösz-szeben felvehető nyugdíj összege elég magas lesz.

Ez egy emberi gondolat volt. Bár az emberek nem mondják ki hangosan, de bármivel állnak is szemben, azonnal kalkulálni kezdenek.

Később megtudtuk, hogy Park testvérnőnek már egy fillér sincs a nyugdí-jából, mert mindet elköltötte. Kim lelkész azt mondta:

„Őszintén megvallva, én egyáltalán nem számítottam erre a pénzre.”

Azoknak az embereknek, akik a meglévő lehetőségekkel számolnak, egy ilyen esetben teljesen összeomlik a szívük.

Tudják, hogy amikor Jinju gyülekezete kezdett megalakulni, mi történt Park lelkésszel? Házasodni kívánt, pedig egy fillérje sem volt. Mégis olyan buzgalommal készülődött, hogy nézni is rossz volt. Szerintem a házasság-kötés nem egy egyszerű dolog, ő viszont nagyon könnyedén vette. Tudják, mit mondott menyasszony családjá? Azt mondta:

„Így lehetetlen házasodni, hiszen egy fillérjük sincs. Ha jövő márciusban megfelel, akkor összeházasodhatnak.”

Park lelkésznek semmilye sem volt. De valamilye mégiscsak volt: hite. Amikor a Daeguban, a Royal Hotel kávéházában találkozott menyasszonya szüleivel, egyszerűen csak annyit mondott nekik:

„Mindenképpen most fogunk összeházasodni!”

Ezáltal ő egy emlékezetes figurává vált a gyülekezetünkben. Önök nem is-merték ezt a történetet ilyen jól, ugye? Amikor házasodni készült, tényleg

nem volt semmilye, de csodálatos módon, Isten minden szükséges dolgot megadott nekik. Sokat gondolkodtam ezen. Isten attól függetlenül munkálkodik, hogy az embernek van-e bölcsessége, vagy nincs, van-e pénze, vagy nincs, ügyes vagy ügyetlen. Felismertem, hogy Isten tőlünk csak hitet kér. Lehet valaki egy kicsivel okosabb, mint mások, de ettől még nem tud jobban hinni az Úrban. Ha egy kicsit ügyetlenek vagy tanulatlanok vagyunk, az nem jelent problémát Istennek, hogy használjon bennünket. A mi tudatlanságunk nem tudja megakadályozni az Úr munkálkodását. A mi műveletlenségünk nem tudja megakadályozni az Úr erejét. A mi szegénységünk nem tudja megakadályozni az Úr áldását. Semmi nem akadályozhatja az Úr munkálkodását, az Úrban való bizalmatlanságon kívül.

A bizalmatlanság, az Úr munkájának egyetlen akadálya

Az Úr szeretne bennünk munkálkodni, de azért nem tud, mert nem talál olyan embert, aki az Úrban való hittel bátran lép előre. Azt mondjuk, hogy van bennünk hit, de ez a hit használhatatlan, mert valahányszor problémába ütközünk, teljesen erőtlenné válik. Miért van így? Mert még nem teljesedett ki egészen. Itt arról van szó, hogy amikor Igét hallgatunk, egyszerűen csak rábólintunk, de nem olvassuk el újra a Bibliában és nem

tesszük magunkévá. Önök már nagyon sok Igét ismernek, de csak elméletben, mert amikor a gyakorlatban szeretnék használni azokat, már egyetlen használhatót sem találnak köztük. Noha nagy Bibliai tudással rendelkeznek, az életükben ez nem több, mint haszontalan ismeret. Jól tudjuk, hogy a Bibliában lévő Igéknek olyan ereje van, amely megváltoztathatná az életünket, ennek ellenére sok ember – jóllehet alaposan ismeri a Bibliát – mégsem tudja használni a hit cselekedeteiben ezt az ismeretet, csupán haszontalan ékszer marad számára.

Dávidnak nem voltak ilyen ékszerei. Nem volt rézsisakja, sem kardja vagy lándzsája. Az emberek akár azt is mondhatták volna:

„Dávid, ha harcolni szeretnél, legalább az alapvető szerszámokat vidd magaddal. Ha még egy szál kard sem lesz nálad, ugyan ki fogja tudni, hogy harcolni akarsz? Ha legalább egy íjat, kardot vagy pajzsot vinnél magaddal, akkor mindenki tudná, hogy harcolni mész.”

De Dávidnak semmiféle szerszáma sem volt, hisz ezek a szerszámok inkább akadályozták volna őt. Úgy tudom, hogy Góliát magasabb volt mindenkinél, akik most itt ülnek. Hat sing és egy arasz magas volt. Mennyit jelent ez? Ha 1 singet kb. 45 cm-nek számítunk, akkor legalább 290 cm magas volt. Ilyen nagy termetű volt Góliát. Na és milyen magas volt Dávid? Lehetséges, hogy kicsit alacsonyabb vagy magasabb volt az átlagosnál. Viszont egy olyan sisakot kellett felvennie, amiből ki sem látott, hiszen az Saulé volt, aki az átlagosnál magasabb volt. Milyen kényelmetlen lett volna neki, ha még

Saul hatalmas kardját is hurcolnia kellett volna? Számára minden teljesen haszontalan volt. Lehet, hogy Saulnak szüksége volt ezekre, de Dávidnak, aki hittel élt, nem volt szüksége ilyesmire. Ilyen szerszámokra támaszkodva nem lehet hittel szaladni, mert Isten ezek nélkül is képes munkálkodni. Istennek nagy ereje van.

Amennyiben az otthoni elektromos hálózatban probléma adódik, én fogok egy csavarhúzó, egy fogót, egy fáziskeresőt, majd elkezdek dolgozni, De ha egy igazi villanyszerelőt nézünk munka közben, láthatjuk, hogy egy szál csavarhúzóval is remekül tud dolgozni. Az én fogóm nagyon jó, de egy szakember kiválóan bánik egy olcsó fogóval is. Aki nem ért egy munkához, nagyon körülményesen fog hozzá a munka elvégzéséhez. Elnézést kérek, hogy szóba hozom, de ha meghallgatjuk a mai teológiai egyetemen tanuló diákokat, észrevehetjük, hogy a négy év egyetemi tanulmány során alig van olyan órájuk, amelyen a Bibliát tanulmányozzák. Ugyanis annyiféle más dologról kell tanulniuk, hogy nem marad idejük a Biblia tanulására. Ez nem hazugság. Itt is vannak egy páran, akik nemrég teológiai egyetemre jártak, ugye? Nem így van, Choi testvérnő?

„De igen, így van.”

Gyakran úgy gondoljuk, hogy ha el kell végeznünk valamit, akkor szükségünk van erre is, arra is, ezt is, azt is elő kell készítenünk. Nem arról van szó, hogy nem helyes, ha előkészítjük a szükséges dolgokat, hanem arról, hogy azokban már benne rejtőzik a ravasz Sátán gonosz szándéka. A Sátán

olyan gondolatot ad a szívünkbe, hogy az összes feltételnek adottnak kell lenni. Ilyen esetben azonnal egyetértünk a Sátán gondolatával, mondván:

„Igen így van! Erre is szükségem van, arra is szükségem van.”

A Sátán arra próbál rávezetni, hogy készítsünk elő mindent szükséges dolgot. Amennyiben mégis hiányzik valami, úgy erre a hiányzó dologra irányítja a figyelmüket.

„Ó de kár, most emiatt nem tudom folytatni. Jobb lett volna beszerezni. Így nem tudom elvégezni a munkát.”

A Sátán gyakran vezeti ilyen irányba a gondolatainkat. Ha visszanéznek a saját életükre, sok ilyen esetet fognak találni. Ugye? Én viszont tudom, hogy az Úr előtt sokkal jobb minden előkészület nélkül, kizárólag csak hittel munkálkodni.

Úgy hallottam, hogy Jang testvér hamarosan nősülni fog, de még nem készített elő mindent. Gondolom, nehéz dolga van. A Daeguban lévő gyülekezetben általában minden nagyon gyorsan lezajlik. Miután megállapodnak a házasságkötésről, egy hónapon belül megtörténik az esküvő. Mivel a jegyespár könnyen átadja a szívét az esküvői előkészületeknek, így jobb gyorsabban túl lenni rajta, mint hosszú ideig elhúzni, hiszen így kevésbé veszítik el a szívüket. Ha rövidebb idő alatt kell előkészülni, könnyebben felismerhetik a saját hiányosságait, így könnyebben támaszkodhatnak Istenre. Ha túl sok idő áll a rendelkezésükre, a sok gondolkodás miatt a szívük furcsa irányba mozdul. Akik a saját gondolatuk rabságában élnek,

általában azt mondják:

„Lelkész úr! Én is szeretném, ha mihamarabb megtarthatnánk az esküvőt, de sajnos nem fog menni, mert túl sok minden hiányzik még.”

A házasságkötés jó alkalom arra, hogy hitre neveljem a fiatalokat. Mielőtt Lee San He testvérnő az esküvője után elindult Daeguból, biztonságtételként elmondta, hogyan tudott mindent hittel előkészíteni, amikor szinte semmije sem volt az esküvőhöz. Az ő biztonságtétele minden testvérnek kegyelmet nyújtott. Ez az esküvő olyan alkalom volt, amelyben tiszta szívéből hálát tudott adni Istennek. Az Úr olyan keresztényeket akar, akik így élnek. Az Úr az Önök életében is szeretné kinyújtani a kezét. Miért? Mert szereti Önöket. Az Úr azt szeretné, ha az eddig megszokott módszerekhez képest egy kicsit másképpen munkálkodnának. Az Úr tényleg azt szeretné, ha Önök az ő módján munkálkodnának. Eddig világi módon éltünk, mert a Sátán becsapott minket. Noha úgy tűnhet, hogy ha elhagyjuk ezeket a módszereket, akkor elveszünk, de Jézus soha nem hagy elveszni minket.

Az Úr, aki megtart bennünket

Amikor üdvösséget kaptam, külföldre szerettem volna menni evangéliumot hirdetni, majd Koreában maradtam és dolgozni kezdtem az evangéliumért. Aztán amikor evangélistákat neveltem, és evangélizációt tartottam

sok gyülekezetben, sok nehéz és veszélyes dologgal kellett szembenéznem. Ha olykor-olykor arra gondolok, hogy miként ugrottam át ezeket a nehézségeket és veszélyeket, akkor ébredek rá, hogy milyen csodálatos és bámulatos pillanatoknak lehettem részese.

Tavaly volt a tizedik házassági évfordulónk. Emlékszem, hogy szeretett testvéreink meghívtak bennünket és pompázatos vendéglátásban volt részünk. A tizedik házassági évforduló számunkra nem volt annyira különleges esemény. A feleségem az utazás helyett sokkal szívesebben aludta volna át az egész délután. De Ők – mivel tudták, hogy mikor van a házassági évfordulónk, és szerettek volna örömet szerezni nekünk – szabadságot kértek a munkahelyükön. Az autótól kezdve mindent előkészítettek, úgy vártak bennünket. Olyan szívélyes volt a vendéglátás, hogy három napig maradtunk náluk. Nagyon jó volt ez az együtt töltött idő. Mivel gyakran mondták, hogy „Ez a tizedik házassági évfordulótok, ez a tizedik házassági évfordulótok!” – mi is visszaemlékeztünk az elmúlt tíz évre. A feleségem és én kimondhatatlanul meghatódtunk. Isten valóban vezetett bennünket. Azokat a dolgokat, amiket az Úr tett az életemben, Janju és Daegu gyülekezetének határozott bizonyásgtételeiként mondhatom el. Mivel másoknál sokkal hirtelenebb jellemű ember vagyok, ezért hibákat is gyakrabban követek el. Amikor bevonultam katonának, egy öreg katona odajött hozzám és azt mondta:

„Gyere ide! Te, Park Ock Soo, neked olyan a képed, mint egy bűnöző-

nek.”

Noha katonakoromban hallottam ezeket a szavakat, máig sem tudom elfelejteni. Magamban ezt mondtam:

„Nem így van, rosszul látod. Egy oldalról lehet, de a másik oldalról nem. Lehet, hogy az arcom olyan, mint egy bűnözőé, de a belsőm Jézus Krisztus által már megváltozott.”

Bármennyire is bennem volt a vétkezésre való hajlam, az Úr akkor is megtartott engem a világi csábításokkal és a bűnbeeséssel szemben. Nem kételkedem abban sem, hogy az Úr megtart engem az Ő szeretett gyülekezetéért és az evangéliumért is. Az elmúlt tíz évben, mióta a feleségemmel együtt élünk, sok nehézséget kellett kiállnunk, de a mi szerető Urunk mindig megtartott bennünket. Ezért állhatok itt, és az Úrért dolgozhatok ma is. Sokan tartják magukat bölcsnek, ügyesnek és okosnak, mégis elbuknak. De én nem buktam el, és erről csak egyetlen bizonyágtételt mondhatok: Az Úr, Jézus Krisztus tökéletes kézzel tartott meg engem.

A hitet akadályozó Sátán hangja

Sokan mondták már nekem:

„Park lelkész! Ön még fiatal, de ha idős lesz, meglátja, minden más lesz. Fiatal korunkban mi is olyanok voltunk, mint Ön, de az embernek gondol-

nia kell a jövőjére is.”

Ilyeneket leginkább lelkészek mondtak nekem. Ám az a jövő, amiről ők beszélnek, illetve az a jövő, amiről én beszélek, nagyban különböznek egymástól. Természetesen nem arról van szó, hogy én egyáltalán nem gondolkodom a jövőre, de az a jövő, amiről ők beszélnek, emberi jövő, amit viszont én ismerek, nem más, mint Jézus Krisztus. Biztos vagyok benne, hogy az Úrnál nemesebb és hasznosabb jövő nincs. Ezért én csakis ilyen nemes és hasznos dolgokkal foglalkozom. Tarthatnak engem ostobának, de én akkor is csak Jézusban bízva és Őrá támaszkodva szeretnék élni.

Kedveseim! Elnézésüket kérem, de szeretném, ha a következőket félreértés nélkül hallgatnák végig:

A mai koreai egyházakban még két azonos felekezethez tartozó gyülekezetben sem hívják meg szívesen egymáshoz a lelkészeket, hogy egy konferencián vendéglőadóként prédikáljanak. Viszont annál szívesebben hívnak meg olyan embert, mint amilyen én vagyok. Ez kész csoda. Amikor Yasuehwangwon gyülekezetében – ahol leprások élnek – evangélizációt tartottam, az ottani igazgató és a lelkészek mind azt mondták: „Ez csoda!” Ugyanis, ha egy olyan lelkész, akit mások eretneknek neveznek, ilyen nagy gyülekezetbe megy evangélizációt tartani, csodás dolognak számít. Az én életemben Isten nagyon sokszor tett ilyen csodás dolgokat. Abban hiszek, hogy ha a múltban így volt, akkor a jövőben is be fogja teljesíteni mindazokat a dolgokat, melyek emberei szempontból lehetetlennek tűnnek. Isten

így akar munkálkodni az Önök életében is. Hisznek annak az Istennek az erejében, aki Önökben is ilyen csodákat akar tenni? Mindez sokkal biztonságosabb és tökéletesebb annál, mint amit az ember tervez, alaposan kiszámít. Aki ebben hisz, az végre hittel teheti meg az első lépéseket. Ha nem tudja megtenni, akkor marad az elmélet, közben pedig azt hajtogatja:

„Igen, így van! Ámen!”

Ha gyakorlatról van szó, már nem szeretnek megütközni a problémákkal, inkább elkerülik azokat, hisz úgy sokkal könnyebb. Különösen a Szöulban élők élnek ilyen módon.

„Miért élsz ilyen különc életet? Éld te is az átlagemberek életét! Ha ilyen kirívó életet élsz, Góliát keze utol fog érni. Akkor aztán vége mindennek, meghalsz te is.”

Dávid sokszor hallotta a csábítás ezen hangjait. Amikor valamivel kapcsolatban hittel haladunk, a Sátán egyszer sem hagyja ki az alkalmat, hogy el ne csábítson bennünket. A célja, hogy elbuktassa és elvegye a hitünket. Ez gyakran megesik, ugye? Elerőtlenít bennünket. Hogy is hagyhatta volna békén a Sátán Dávidot? Ha Dávid megöli Góliátot, Izráel győzedelmeskedik, és Dávid Isten előtt dicsőséget szerez. Ezért a Sátán minden módot felhasznált, hogy Dávidot támadja és akadályozza. Mivel a bátyjai által sem sikerült akadályt gördítenie Dávid elé, Saul királyt próbálta felhasználni, hogy elpusztítsa Dávid hitét. Ezt mondta általa:

„Kicsi vagy még. Ez nem fog menni.”

Dávid csak azután indulhatott hittel, miután ezeket a csábításokat legyőzte.

Amikor szeretnénk hittel megtenni valamit, de az előttünk lévő akadályt látva csak vesztegelünk, olyankor nem beszélhetünk hitről. Tudnunk kell, hogy az jelenti a hitet, amikor az összes tudást, módszert, gondolatot, fantáziát, félelmet, stb. – ami akadályozza a hitünket – elbuktatjuk és bátran haladunk előre. Viszont szó sincs hitről, ha a prédikációt hallva csak bólogatunk: „Igen, hiszem! Ámen!” Az Úr élő hitet keres. Azok az emberek, akiknek ilyen hitük volt, nyilvánosan megkapták az Úr ígéreteit. Isten munkájának alapja nem más, mint a bizalom. A világban lévő különféle jó és rossz dolgokat ismerhetjük, hiszen a szemünk előtt vannak, de Isten dolgai emberi szemmel nem láthatók, ezért használjuk eszközként a bizalmat. Isten az emberektől bizalmat, tudniillik hitet kér. Hogy is lennének képesek hinni azok az emberek, akikben nincs bizalom? Isten csak bizalom alapján munkálkodik. Ha Isten akár csak egyszer is hazudna, akkor a benne való bizalom megsemmisülne, és senki nem hinne benne. Ha Isten beteljesíti a hitünket, akkor mi is tovább tudunk hinni benne. Isten azért munkálkodik, hogy mi őbenne higgyünk. Ezért olvastat velünk Bibliát, ezért ad magyarázatot egy-egy lelkész által azokra a dolgokra, melyeket nem ismerünk, és ezért ad bizonyágtételeket is, a különféle dolgok meg tapasztalása által. Isten sok mindent felhasznál, hogy hitet adjon nekünk. Ha az emberek ilyen hírt hallanának: „Egy hitben élő ember tönkrement.” – úgy az Istenben való bizalom teljesen megsemmisülne és senki nem hinne

tovább Istenben. Isten tehát már csak a saját nevéért is megőrzi bennünk a belé vetett bizalmat. Valójában egyetlen ember sincs, aki elbukott volna, annak ellenére, hogy Istenben való hittel élt. Viszont annál többször fordul elő, hogy egy köztes úton járva elbuknak az emberek, mert nem élnek sem hittel, sem emberi módon. Ha ilyen úton járunk, a Sátán azonnal sottogni kezd a fülünkbe:

„Látod, imádkoztál, de semmi nem történt? Minden imádra kaptál választ? Ha valóban választ kaphatnál mindenre, akkor mindenki imádkozna, nem?”

Így sottog, miközben a hitünket – Bumm! – tönkreteszi. Ilyenkor a hit teljesen eltűnik a szemünk elől. Jóllehet az Ige azt mondja: ...az *igaz ember pedig hitből él. (Róm. 1,17)* – a hitéletünk tekintetében mégis rengeteg hiányosságunk van.

Hittel győzzünk Góliát felett!

Sokan vannak köztünk, aki egész életükben az evangéliumért élnek. Természetesen nem csak néhány embernek kell az evangéliumért élni, hanem közvetlenül vagy közvetetten, mindnyájunknak az evangéliumért kell élnünk. Isten azért nevel bennünket, hogy egy-egy dicsőséges dolgot beteljessítsen általunk. Isten arra várt, hogy Dávid az egész nép királya legyen, így

beteljesítse általa szívének kívánságait. Istennek az volt a szándéka, hogy Izráel még erősebb ország legyen, és ott építsék fel Jeruzsálem templomát. Isten Izráel népét minden népek fölött álló, kitűnő néppé akarta tenni, és az Istenük akart lenni. Isten azt kívánta, hogy miután az Istenben hívő népet minden népek fölött álló, kitűnő néppé tette, azt hallhassa:

„Aki Istenben hisz, így fog élni!”

Ezért kellett megépíteni Izráelben Isten templomát. Az építkezés miatt Izráelből minden pogányt ki kellett űzni. Mivel nem volt, aki elvégezze a munkát, Isten először Sault tette királlyá, hogy elvégeztesse általa a feladatot. De mivel Saul alkalmatlannak bizonyult, ezért kiszemelte magának Dávidot. Dávid felkenése után Isten először azt cselekedte, hogy Dávidot Saulhoz vezette, hogy hárfajátékával kiűzze Saul szívéből a gonosz szellemet. Majd következő lépésként kiűzte az Izráelt támadó, külső ellenségeket. Vágyjanak rá Önök is, hogy Isten a munkájában nemes eszközökként használja Önöket. Olyan hitre van szükségük, amellyel el tudják pusztítani, le tudják taposni a szívükben lévő összes problémát, éppen úgy, mint Dávid, aki megölte Góliátot, Izráel támadóját.

Az Újszövetségben lévő Galáciabeliekhez írt levélben a következőt olvastam.

Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásznak igájával.
(Gal. 5, 1)

A mi Urunk teljes szabadságot adott nekünk. Nem engedi, hogy bárminek is a szolgálói legyünk. De a Sátán kitartóan támadja a szívünket, hogy a szolgálójává tegyen bennünket. Ha Góliátot nem tudnánk megölni, kénytelenek lennénk szolgálni őt. Kiirtva a szívünket támadó összes ellenséget, úgy kell élnünk, hogy Jézus Krisztus egyedüli királyként munkálkodhasson bennünk. Manapság a legtöbben már nem vívják meg a hit harcát, amelyben Krisztus királyként munkálkodhatna, inkább egyezséget kötnek Góliáttal. Amennyiben bármi problémájuk támad, de nem próbálják hittel megoldani, hanem megpróbálnak egyezkedni: „4: 6; 3: 7; 2: 8” (ha az ellenség erősebb, akkor 8 a javára, 2 a javunkra, ha egyenlő félnek látszik, 5 a javára, 5 a javunkra) vagyis nem élnek sem hittel, sem világi módon, sem hidegen, sem melegen, csak amolyan langyos állapotban – úgy a szívük teljesen össze fog zavarodni. Hogy megvigasztalják a lelküket, vasárnaponként elmennek az imaházba, meghallgatják az istentiszteletet, majd ezt mondják:

„Lelkem! Csönd legyen! Részt vettem az istentiszteleten.”

Ha mindezek miatt a lelkük egyre éhesebbé válik, akkor pedig így nyugtatják:

„Hamarosan Bibliai Szeminárium lesz, várj addig!”

Ha az Önök királya valóban Jézus Krisztus lenne, akkor észrevennék, hogy mennyi mindent kellene kiirtaniuk a szívükből, ugyanis rengeteg olyan dolog van a szívükben, melyek miatt az Úrnak nagyon nehéz királyként munkálkodnia Önökben. Önök mégis megelégednek olyan megoldások-

kal, melyek nem is az Úrtól erednek. Dávid nem adott teret efféle lehetőségeknek. Még Saul és a nagy vitézek is rettegtek Góliáttól, de Dávid azt mondta:

„Az élő Istent káromló embert nem hagyhatom életben.”

Igen, a Bibliában nem olvashatjuk ezeket a szavakat, de valószínűleg mondhatott effélét.

„Te hitvány gazember!”

A keresztényeknek tudniuk kell haragudni is. Szükségük van hitre, a szívükben pedig határozott választóvonalnak kell lenni. Akik ide-oda hajladoznak, mint a mérleghinta, azok nem igazi keresztények. Az Úr azt utálja a legjobban, ha valaki csak félig-meddig él hitben. Az Úr azt akarja, hogy a hit alapszabályai alapján éljünk. Teljesen lehetetlennek látszott, hogy Dávid megvívjon Góliáttal. A Columbia űrhajó 99, 9999% pontossággal dicselkedhetett. De a Jézusban való hit így még akkor sem működhetne, ha még 360 kilencest írnánk a számsor végére. A Jézusban való hitnek 100% pontosságra van szüksége. Mivel a Columbia űrhajó alkatrészei 99, 9999% pontossággal működtek, így az esély arra, hogy egy-egy alkatrész tönkremenjen, 0, 0001% volt. Mégis baj történt, ugye? De az Istenben való hit világa – legyen a számsor végén 360 kilences – így akkor sem működik. Az Istenben való hitnek 100 % pontosnak kell lennie. A probléma csak az, hogy a saját félelmeink miatt ezt nem próbáljuk ki. Pedig, ha hittel próbálkozunk, akkor Isten a felelősség 100 %-át átvállalja.

Hitbeli imádság

Dick misszionárius (az én tanárom) a hitbéli imádságról tanított bennünket. Jakab közönséges levele 5. fejezetének 14. versében ez áll:

Beteg é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. (Jak. 5, 14)

Ehhez kapcsolódóan van egy mókás történetem:

Egykor az egyik testvéremmel együtt egy faluba mentem evangéliumot hirdetni. A faluban volt egy beteg ember. Szerettünk volna imádkozni érte, de semmiféle olajunk nem volt, ezért kivettük a lámpatartóból a petróleumolajat, megkentük őt, majd imádkoztunk érte. A testvérem azt mondta: „Ez is olaj. Az Úr a Bibliában nem mondta, hogy milyen olajat kell használni, nem így van?” Keressük meg együtt Jakab levelének 5. fejezetében a 13-15-ös verseket.

Szenved é valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van é valakinek? Dicséretet énekeljen. Beteg é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal, az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. (Jak. 5, 13-15)

A mi felelősségünk és az Úr felelőssége között van egy kis különbség. Az imádkozás felelőssége a miénk, a gyógyítás felelőssége pedig az Úré. A mi feladatunk az imádkozással befejeződik. Amennyiben a beteg nem

gyógyult meg, úgy az Úr nem végezte jól a saját feladatát. Ha pedig nem imádkozunk, akkor mi nem végeztük jól a feladatunkat.

Ezeket a szavakat hallva a szívem megkönnyebbült. Attól fogva imádkozni kezdtünk. Láthattam, ahogy az imádságaink által emberek gyógyultak meg betegségeiből, aztán új életet kezdtek élni az Úr előtt. Azt is hallottam, hogy Guangsan gyülekezetében az egyik testvér halálos rákos betegségéből gyógyult meg. Ha ilyen bizonyásgtételeket kellene mondanom, rengeteget tudnék mesélni.

Sajnos nagyon könnyen megfélemezünk azokról a dolgokról, melyeket az Úr tett bennünk. Közben a Sátán megpróbál megingatni bennünket, ami miatt az a kényszerképzetünk támad, hogy imádkozni hiábavaló. Mivel a Sátán becsap bennünket, egyre inkább elveszítjük a bátorságunkat, hogy bármiben is hittel próbálkozzunk. Végül olyan keresztényekké válunk, akik egyáltalán semmin sem gondolkodnak. Egy újjászületett keresztény bármikor élt is, minden időben szemben állt a világ folyásával. Istennek nem volt olyan gyülekezete, amelyben ne tett volna csodálatos dolgokat. De hogy a manapság élő gyülekezetek miért ilyen erőtlének, azt nem tudom megérteni. Az Úr azt mondja Önöknek, hogy legalább mától fogva próbáljanak meg hittel lépni a jelenlegi problémáikat illetően. Ha az Úrban való hittel haladnak, az Úr egész biztosan győzelmet ad Önöknek. Egyetlen olyan ember sincs, aki az Úrban bízva elbukott volna. Az Úr a múltban is volt, a jelenben is van és a jövőben is lesz.

Kedveseim! Jézus az Önök életét jobbra teszi, Jézus az Önök életét megváltoztatja. Az Önök életét örömmel és boldogsággal tölti meg.

Hittel haladni

A minap egy koldus jött oda hozzám, majd sanyarú sorsáról kezdett beszélni. Daegu gyülekezetébe elég gyakran jönnek koldusok koldulni. Mivel a mai emberek elég jól átlátják mások szándékát, a koldusoknak is alaposan ki kell gondolniuk, hogy miként kolduljanak.

„Lelkész Úr! Mikor megtudtam, hogy a fiam befeküdt egy keresztény kórházba, berohantam hozzá. Mit gondol, mit láttam? A fiam annyira szomjas volt, hogy összetörte az infúziós üveget és megitta belőle a gyógyszert, úgyhogy sajnos meghalt. Csak a temetés után jöttem rá, hogy az összes pénzem elfogyott. Még arra sem jutott, hogy jegyet vásároljak a visszaútra. Kérem, segítsen rajtam, adjon nekem kölcsön 10 000 won-t, mindenképp megadom Önnek.”

Először teljesen elhittem, amit mondott. Már máskor is jöttek ilyen emberek, akik hasonló történettel álltak elő. Csak az arcuk és a kórház neve volt más, de a lényeg szinte ugyanaz volt. Később jöttem csak rá, hogy becsapnak. Akit állandóan becsapnak, az egyre inkább kételkedik az emberek szavában. Ám később arra gondoltam és arra jöttem rá, hogy sokkal

jobb, ha lelkeszként károm származik abból, ha becsapnak, mint hogy egy másik ember szavában kételkedjem. Felismertem, hogy az a legnemesebb dolog, ha nem kételkedem más szavában. Jóllehet, azóta is előfordul, hogy becsapnak, ennek ellenére én szeretném elhinni, amit mondanak. Ugyanis ilyenkor nem én követek el rosszat, hanem ők hazudnak. Amikor tehát az emberek kitárják előttem a szívüket, én pedig segíteni tudok nekik, akkor természetesen segítek. Ha viszont nem vagyok abban a helyzetben, hogy segítsek, akkor nem segítek. Így a szívem sokkal könnyebb, mint azelőtt.

Ha valaki azt kérdezi tőlem:

„Lelkész úr, elhiszi, amit mondok?” – én így válaszolok:

„Igen, elhiszem. Mindenkinek szeretnék hinni, sőt el is határoztam, hogy így fogok tenni. Egyáltalán nem kételkedem az emberek szavában.”

Persze előfordulhat, hogy amikor elhiszem valaki beszédét, károm származik belőle, én mégis kitartok az elhatározásom mellett, miszerint hinni fogok az embereknek. Nem túl jó minden esetben teljesen elhinni, amit az emberek mondanak, ugye? Ez viszont tisztává teszi a szívemet. Ha ugyanis nem hiszek valakinek, akkor kétely támad bennem: „Vajon miért jött ide ez az ember?” Ilyenkor nem tudok olyan tisztán válaszolni neki, ahogyan szívből szeretnék. Bár nem tudom, hogy a szavaim hallatán mit gondol, de az biztos, hogy én őszintén válaszolok neki. Természetesen teljesen mindegy, hogy hisz e nekem, vagy sem, a lényeg az, hogy őszinte szívvel bántam vele. Ily módon azt tapasztalhattam meg, hogy az emberek kinyitották

előttem a szívüket. Amit tudtam, odaadtam nekik, amit nem tudtam, azt nem adtam.

A mi Urunk, Jézus Krisztus is azt szeretné, ha kinyitnánk előtte a szívünket.

Kedveseim! Bármilyen problémájuk legyen is, kételkedés nélkül, abbéli meggyőződéssel, hogy az Úr segít Önöknek, lépjenek előre! Dávidnak sem volt mindig hite. Eleinte abban sem hitt, hogy képes Góliát elé állni. Először talán csak egy kis rókával harcolt, utána egy kis farkassal, később nagy farkassal, majd egy kis oroszlánnal. Így a hitében egyre nagyobb bátorságra tett szert. Később kiállt harcolni a medvével és az oroszlánnal is. Mivel minden harcból győztesen került ki, a hite annyira megszilárdult, hogy félelem nélkül állhatott Góliát elé.

Manapság nincs részünk a hitünknek ilyenfajta edzésében, ezért még kis dolgokkal sem akarunk hittel megütközni, inkább félreállunk. Majdnem mindenki így él. Ha a hittel való próbálkozásról lemondunk, nem tudunk hitet tapasztalni és nem tudunk a szívünkbe hitet gyűjteni. Csak elméletet és tudást gyűjtünk.

Az Úr most azt kívánja Önöknek, hogy hitet tapasztalhassanak. Sokféle probléma fog még adódni az életükben. Próbálják ki a hitüket, a kis problémákban és a nagyokban is egyaránt. Én ilyenkor mindig csodálatos erőt kaptam, és az életemben nagy változásokat tapasztalhattam meg. Azt is érezhettem, hogy a világgal szembeni megítélésem is változik. Biztosan hi-

szem, hogy amennyiben Önök hittel haladnak előre, úgy leírhatatlan áldás fog uralkodni a szívükben.

Rögtönzött és tervezett hit

Ha Dávidra gondolunk, láthatjuk, hogy mennyire csodálatos hívő volt.

És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhait melletti; és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közül: Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakállánál fogva, és levágtam és megöltem őt. A te szolgád mind az oroszlánt, mind a medvét megölte: Úgy lesz azért e körülméletlen Filiszteus is, mint azok közül egy, mert gyalázattal illeté az élő Istennek seregét. És monda Dávid: Az Úr, a ki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is. Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled! (Sám. I. 17, 34-37)

E szavak olyan hitről tesznek tanúbizonyságot, amely igen jó alapokra épült. Nem érzésekre és hangulatra alapozta az elhatározását – „Én most harcolni akarok!” – hanem a meglévő alapokon szilárdan álló, Istent ismerő tudásra és tapasztalatra. Ez a hit szép hit volt.

Korábban már beszéltem Önöknek arról, hogy a hitnek két fajtája van,

az egyik a rögtönzött hit, a másik a tervezett hit. Pl. Péter rögtönzött hitű ember volt. Ha valami történt vele, nem gondolkodott rajta túl sokat.

„A názáreti Jézus nevében kelj fel, és járj!” Nem fontolgatott semmit.

„Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.”

Ő pedig monda:

„Jövel!”

Miután egy pár lépést megtett, elmerült a vízben. Nem gondolta végig, hanem tapasztalat és tudás nélkül, meggondolatlanul cselekedett. Ez a fajta hit is ahhoz a hithez tartozott, amikor emberek rögtönzött hittel lépnek előre, de ha nem járnak sikerrel, inkább feladják. Az olyan emberről, mint Péter, azt mondják, hogy hirtelen jellemű ember. Ezzel szemben Jonatán és Dávid – bár részben úgy tűnik, hogy meggondolatlanok voltak – mégis egy megfontolt, szabályozott, logikus hitet alakítottak ki az életük során. Tudniillik a rögtönzött hit olyan, mint az amatőr hit. Az amatőrökkel is előfordul, hogy egy-egy dolog nagyon jól sikerül nekik, de az éppen olyan, ahogyan a szólás mondja: „Vak tyúk is talál szemet.” Az amatőr hitű emberek képtelenek mindenben hittel eljárni. Ha jó formában vannak, akkor megpróbálják, de ha nem, akkor egyszerűen nem tesznek semmit. A profik éppen abban különböznek tőlük, hogy hangulattól függetlenül viszik előre a dolgaikat, mindegy, hogy jó kedvük van, vagy rossz. Tudniillik, ők függetlenek az adott helyzettől.

Az én életemben is vannak olyan szakaszok, amikor minden sikerül, de

az is előfordul, hogy nem mennek a dolgok. Ha valami nem megy úgy, ahogy szeretném, akkor igyekszem átlépni a nehézségeket és megpróbálom újra hittel megoldani a problémákat. Az igehirdetőnek is vannak olyan időszakai, amikor bármennyire hangosan prédikál, akkor sem sikerül jól prédikálnia. Ilyen esetben, ha nem képes átlépni ezt az akadályt, nem tud tovább prédikálni. A hit is ilyen. A rögtönzés csak meggondolatlan beszédet eredményez. A tervszerűség esetében viszont szükség van tudásra, tapasztalatra és részletes tervezésre. Itt nem világi tervezésről van szó, hanem arról, hogy bőséges hitbeli tapasztalatra kell állítani a hitünket. Ha Sámuel I. könyvének 14. fejezetét olvassuk, láthatjuk, hogy a filiszteusok serege a hegy tetején volt, a túloldalon pedig Izráel serege sorakozott fel. A filiszteusok rengetegen voltak, míg az izraeliek csak hatszázan, ezért minden izraelita rettegett. Ekkor Jonatán azt mondta a fegyverhordozójának:

Jer, menjünk át a Filiszteusok előőrséhez...

Mi lett volna, ha a filiszteusok foglyul ejtették volna őket? Jonatán talán nem az ország trónörököse volt? Ilyesmit nem lehet rögtönzött hittel tenni. Bőséges felkészültséggel és bölcsességgel, tökéletes hittel tette. Péter viszont meggondolatlanul ugrott a vízbe, emiatt elmerült. Jonatán hite nem rögtönzött hit volt, hanem tökéletes számításra alapozott hit. Ahhoz, hogy a hitünk tökéletes legyen, sok tudást és hitbeli tapasztalatot kell gyűjteni a szívünkbe. Ha valamiben szeretnénk próbát tenni, mindig a hit alapján kell számolnunk. Amikor Jonatán és a fegyverhordozója a filiszteusok seregé-

hez mentek, számítani lehetett rá, hogy foglyul ejtik őket.

És monda Jonatán a szolgának, a ki az ő fegyverét hordozá: Jer, menjünk át ezeknek a körülmételetleneknek előőrséhez, talán tenni fog az Úr éretünk valamit, mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok, vagy pedig kevés által szerezzen szabadulást. (Sám I. 14, 6)

Nos, ebben az Igében is láthatjuk, hogy Jonatán hitében egy szemernyi kétkedés sem volt. Ilyen hittel ment a filiszteusok seregéhez. Ő számított Isten erejére. Szeretnék még felolvasni egy keveset:

Ha azt mondják nekünk: Várjatok meg, míg odaérkezünk ti hozzátok, akkor álljunk meg helyünkön, és ne menjünk fel hozzájuk; Ha pedig azt mondják: Jertek fel mihozzánk, akkor menjünk fel, mert az Úr kezünkbe adta őket. És ez legyen nekünk a jel. Mikor pedig megmutatták magokat mind a ketten a Filiszteusok előőrsének, mondanak a Filiszteusok: Ímé, a zsidók kijödögélnek a barlangjuktól, a hová rejtőzének. És szólának némelek az előőrs emberei közül Jonathánnak és az ő fegyverhordozójának, és mondák: Jertek fel mihozzánk, és valamit mondunk néktek. Akkor monda Jonathán az ő fegyverhordozójának: Jöjj fel utánam, mert az Úr Izráel kezébe adta őket. És felmászott Jonathán négykézláb, és utána az ő fegyverhordozója. És hullanak vala Jonathán előtt, és fegyverhordozója is öldököl utána. (Sám. I 14, 9-13)

Jonatánnak nem rögtönzött, hanem bizonyos hite volt. Ez a történet megmutatja, hogy Isten Jonatán hite szerint munkálkodott.

Kis dolgokban is hittel

Kedveseim! Ahhoz, hogy ilyen hit alakuljon ki bennünk, olyan állapotra van szükségünk, hogy az apró dolgokat is hittel oldjuk meg. Jóllehet, egy-egy dolgot akár el is kerülhetünk, tehát nincs is szükségünk hozzá hitre, de amennyiben ez a dolog az Úr előtt kedves, úgy hittel megütközhetünk vele és úrrá lehetünk rajta. Minden ellenséget ki kell űzni a szívünkéből, hogy kizárólag csak az Úr Jézus Krisztus uralkodhasson benne. Ne lakozzon a szívükben félelem, gond és aggodalom, amit ez a világ nyújt. Bármilyen esetről legyen is szó, Krisztus Önökben való uralkodását soha ne akadályozza meg az Önök aggályaiból származó fantáziálás. Önöknek még kevés hitbéli tapasztalatuk van, ezért a Sátán gyakran munkálkodik Önökben. Amikor valamit szeretnének megtenni, a Sátán azt a gondolatot adja Önöknek, hogy el fognak bukni, ezzel félelembe és aggodalomba rántja Önöket. A félelem nem Istentől származik. Az csak a Sátán csapdája, amit Önöknek szánt. A gond, az aggodalom nem Istentől ered. Ha aggodalom nélkül, Istenben való hittel járnak, akkor az Úr csodálatos módon és csodálatos erővel fogja tartani Önöket. Azt kívánom, hogy mátol fogva ne legyenek erőtlenek, tudatlanok, hanem olyan keresztények legyenek, akik bátran próbálkozva, hittel élő emberekként élnek.

Az igaz ember pedig hitből él. (Róm. 1, 17)

Ebben a kemény világban folyton csiszolódunk, és e csiszolódás által a világ

részévé válunk. Nos, elfoglaljuk hittel ezt a világot? Hogy mások hogyan élnek, nekem mindegy, de legalább a saját szívünkben és a családukból zárjuk ki a világot. Azt kívánom, hogy készítsünk hittel egy olyan világot, amelyben Krisztus mindennek felett uralkodik.

6.

**A lélek és
test közötti
bonyodalom,
és a hitélet**

A lélek és test közötti bonyodalom, és a hitélet

Szeretném felolvasni Sámuel I. könyve 18. fejezetét, az 1.-től a 21. versig.

Minekutána pedig elvégezte a Saullal való beszélgetést, a Jonathán lelke egybeforrt a Dávid lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét. És Saul magához vevé őt azon a napon, és nem engedé, hogy visszatérjen atyja házához. És szövetséget kötének Jonathán és Dávid egymással, mivel úgy szerette őt, mint a saját lelkét. És Jonathán leveté felső ruháját, a mely

rajta volt és Dávidnak adta, sőt hadi öltözetét is, saját kardját, kezívét és övét. És elméne Dávid mindenüvé, a hová Saul küldé, és magát eszesen viseli vala. És Saul a harcosok fölé tevé őt, és kedves lőn az egész nép előtt, és a Saul szolgálai előtt is. És a mint hazafelé jövének, mikor Dávid visszatért, miután a Filiszteusokat leverte, kimentek az asszonyok Saul király elé Izráelnek minden városaiból, hogy énekeljenek és körben táncoljanak, dobokkal, vigassággal és tomborákkal. És énekelni kezdének az asszonyok, kik vigadozának és mondának: Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét. Saul pedig igen megharaguvék, és gonosznak tetszék az ő szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezeret tulajdonítanak, és nékem tulajdonítják az ezeret, így hát már csak a királyság hiányzik néki. Saul azért attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is. Másnap pedig megszállta Saul az Istentől küldött gonosz lélek, és prófétálni kezde a maga házában; Dávid pedig hárfázott kezével, mint naponként szokta, és a dárda Saul kezében vala. És elhajítá Saul a dárdát, azt gondolván: Dávidot a falhoz szegezem; de Dávid két ízben is félrehajolt előle. És félni kezde Saul Dávidtól, mert az Úr vele volt, Saultól pedig eltávozék. És Saul elbocsátá őt magától és ezredesévé tevé; és kimegy vala és bejő vala a nép előtt. És Dávid minden útjában magát eszesen viseli vala, mert az Úr vele volt. Mikor pedig látta Saul, hogy ő igen eszesen viseli magát, félni kezde tőle. De az egész Izráel és Júda szereté Dávidot, mert ő előttük méne ki és jöve be. És monda Saul Dávidnak: Ímé idősebbik leányomat, Mérá-

bot néked adom feleségül, csak légy az én vitéz fiam, és harcold az Úrnak harcait; mert azt gondoló Saul: Ne az én kezem által vesszen el, hanem a Filiszteusok keze által. Dávid pedig monda Saulnak: Kicsoda vagyok én, és micsoda az én életem, és atyámnak családja Izráelben, hogy a királynak veje legyek? De történt abban az időben, mikor Mérábot, a Saul leányát Dávidnak kellett volna adni, hogy a Meholáthból való Hadrielnek adták őt feleségül. Mikál, a Saul leány azonban megszereté Dávidot, és mikor ezt megmondák Saulnak, tetszék néki a dolog. És monda Saul: Néki adom őt, hogy ő legyen veszedelmére és a Filiszteusok keze legyen ellene. Monda azért Saul Dávidnak másodízben: Légy tehát most az én vőm. (Sám.I.18, 1-21)

A hit, mely képes legyőzni a nehézségeket

Eddig Dávidról és Saulról beszéltem. Ma estére Sámuel I. könyvének 18. fejezetéig jutottunk el, délelőtt pedig Dávid és Góliát harcáról, ill. Dávid győzelméről hallhattak. Arról volt szó, hogy amennyiben egy olyan problémával állunk szemben, mint amilyen Góliát, de nem próbáljuk megoldani, mert félünk tőle, úgy kénytelenek leszünk Góliát erőtlen szolgálként élni. Ám ha Istenben való hittel, bátran odaállunk Góliát elé, akkor Isten segít-

ségével legyőzhetjük és megölhetjük, így mi uralkodhatunk ő felette.

A keresztények többsége általában azt kéri Istentől, hogy egyenes utat adjon nekik, és azért is sokat imádkoznak, hogy a jövőben ne essenek kísértésbe. Én már jó ideje nem kérem Istentől, hogy egyenes utat adjon nekem, ugyanis felismertem, hogy Isten nem akar olyan emberré tenni, aki folyton csak lazít és kényelemben él. Azóta változtattam az imádságomon és így kezdtem imádkozni:

„Legyen az utam nehéz és terhes, és olyan erőt kérek hozzá, mellyel legyőzhetek minden nehézséget.”

Ha egyenes úton járok, de az erőm gyenge, úgy az utam végül nehéz lesz. De ha egy nehéz és gyötrelmes úton az Úr erőt ad nekem, akkor egész biztos nem lesz nehéz utam. Az Úr nem akarja a keresztényeket problémák nélkül hagyni és folyton csak kényelemben dédelgetni, hanem azt akarja, hogy minél több nehézséget leküzdjünk, így közelebb kerülünk Hozzá és hitet tanulunk. Így máskor is kérhetjük Isten segítségét és képesek leszünk Istenre támaszkodni, ha nehézséggel állunk szemben. Ilyen módon fogjuk megszokni, hogy Isten segítségével részesülünk, sőt lélekben is növekedhetünk. Ha probléma vagy ellenség áll előttünk, tisztában kell lennünk a következővel:

„Miért adta nekem Isten ezt a dolgot?”

Ha egy adott dologról úgy gondolják, hogy Istennek nem tetszik, akkor próbáljanak meg hittel lépni. Biztos, hogy az Úr megoldja a problémájukat.

A Szent Lélek néha olyan gondolatot indít el bennünk, hogy tennünk kell valamit. Ezek azok a gondolatok, melyeket Isten véghez akar vinni. Nem kell tehát félnünk, ha a helyzetünkre és állapotunkra tekintünk, mert nem nekünk kell elvégeznünk az adott dolgot, hanem – attól fogva, hogy eldöntöttük, hogy követjük az Úr akaratát – az Úr véghez viszi azt.

Amennyiben problémával állunk szemben, minden kétséget kizáróan tudnunk kell, hogy az Úr e probléma által még több hitet akar nekünk adni. Ezzel szemben a Sátán éppen ezek által ültet aggodalmat és félelmeket keltező fantáziálást a szívünkbe, hogy rettegésbe és nyugtalanságba taszítson bennünket. Pedig nincs olyan dolog a keresztények életében, ami kétségbe ejthetné őket. Bármilyen probléma történik is Önökkel, azok csak Isten gondviselésében történnek. Isten nem hagy minket kétségek között. Csak a Sátán akar megtéveszteni bennünket, miszerint nekünk mindenképp kétségbe kell esnünk. Hogy az előttünk lévő Góliát magassága hat sing, vagy hatvan sing, teljesen mindegy, nem probléma. Az emberi szemmel mért magasság vagy erő csak nekünk jelenthet problémát, nem pedig az Úrnak. Góliát ezt mondta:

Avagy nem Filiszteus vagyok é én, és ti Saul szolgálói? Válasszatok azért magatok közül egy embert, és jöjjön le hozzám! Ha aztán megbír velem vívni, és engem legyőz, akkor mi a ti szolgálítok leszünk. Ha pedig én győzöm le őt, és megölöm, akkor ti legyetek a mi szolgálóink, hogy szolgáljatok nekünk.

A mai keresztényeknek választaniuk kell: szolgálják vagy uralják a világot. Nekünk egyértelmű döntést kell hoznunk. Amennyiben az adott helyzetre tekintünk, sokkal könnyebbnek tűnik a világot szolgálnunk, hiszen sokkal kényelmesebb a világgal együtt enni és inni, ám ezt Isten nem engedi. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy amikor Istenben való hittel, bátran próbáljuk lépéseinket, olyankor Isten hatalmas győzelmet ad nekünk.

Jonatán, aki találkozott Dáviddal

A ma este felolvasott szövegben – a lélekre vonatkoztatva – Dávid Jézus jelképe, Jonatán az újjászületett szenteké, Saul pedig a testhez tartozó világ jelképe. Jonatán, az újjászületett szent, mi vagyunk, aki vér szerint Saul fia volt. Nyilván szoros lehetett köztük kapcsolat, hiszen Saul Jonatán apja volt.

Kedveseim! Saul az őszünket, azaz a testünket jelenti. (Természetesen nem arról van szó, hogy ő lett volna az Önök apja, aki a testüket nemzette.) A testünk mindig is elválaszthatatlan volt tőlünk, ahogyan Jonatán is mély, elválaszthatatlan kapcsolatban állt Saullal, már születésétől fogva. Ha Saulnak gondja támadt, annak Jonatán is a részese volt. Mialatt Jonatán Saullal élt, a következő felismerésre jutott:

„Apám egy gyáva, gyöngé, semmirekellő, alávaló ember.”

De mivel nem volt más választása, a csatákba is el kellett kísérnie az apját. Nos, egy napon Jonatán találkozott az erős Dáviddal, aki Góliát hittel való legyőzése után visszatért. Érdekes módon Jonatán szíve vonzódni kezdett Dávidhoz. Képtelen volt meggátolni, hogy a szívében kialakuljon ez az érzés. Egy olyan erős szeretet támadt benne Dávid iránt, amit semmivel nem lehetett kioltani.

Ezt az Igét sok oldaláról megvizsgálhatnánk, de szeretném, ha most csak magunkra vonatkoztatva gondolkodnánk róla. Az üdvözült szentek bármilyen szoros vérkapcsolatban is állnak valakivel, nem nyújt nekik igazi meglepődést, legfeljebb egy fojtogató, nyomasztó és kétes érzést érezhetnek. De ha egyszer találkoznak egy olyan lelki jelenséggel, ami megbízható, nemes és nyugodt érzést áraszt, akkor észrevétlenül is rábízzák és teljes szívvel átadják magunkat e jelenségnek.

A lelki közösség és a változás

Nemrég Daeguban béreltünk egy épületet, ahol lelki gyakorlatot tartottunk. Ebéd után az embereket csoportokra osztottuk, hogy meghallgassuk egymás bizonyágtételeit és Isten Igéjén keresztül közös beszélgetést folytassunk egymással. Egy napon – amikor a csoportok résztvevői egymással beszélgettek – a prédikációm után lepihentem és távolról figyeltem őket.

Egyszer csak valami furcsa dologra lettem figyelmes. Az egyik csoportban volt két eszelős ember, egy asszony és egy fiatal fiú. Ugyanabban a csoportban ültek és nagyon kedélyesen beszélgettek egymással. Egyszer csak a fiúból hirtelen előtört az ördög munkálkodása. Azonnal odamentem és elválasztottam őket egymástól, majd megkérdeztem a csoport vezetőjétől:

- Miért került ez a két ember egy csoportba? Mutasd a listát!

- Én nem tettem őket egy csoportba.

- Akkor miért vannak itt mind a ketten?

- Az asszonynak nem olyan súlyos az állapota, azért tettük őt a Bibliát tanulók csoportjába. A fiút ugyan máshová osztottuk be, de hirtelen felállt és idejött ehhez az asszonyhoz. Lehetséges, hogy először találkoztak, én nem tudom, de az biztos, hogy nagyon jól elbeszélgetnek egymással.

A Sátán, aki mindkettőben jelen volt, egyszer csak előtört, ezért közeledni kezdtek egymáshoz. Mialatt végignézttem a jelenetet, felismertem, hogy ez a lelki közösség fontos az Úrnak, de ugyanolyan fontos a Sátánnak is. Noha több száz ember volt ott, ez a két, egymás számára teljesen ismeretlen ember mégis összeháldozott. Az asszony igen csendes és visszahúzódó volt, szótlanul, lehajtott fejjel üldögélt, de amikor a fiú odament és beszélgetni kezdett vele, a beszélgetés olyan erőt váltott ki belőle, mely által a bennük lévő ördög egyre erősebben megjelent.

Ebben a világban kétféle, számunkra láthatatlan lelki erő munkálkodik: az egyik a Sátán lelke, a másik Isten Szent Leke. Kedveseim! Ha valaki, aki a

Sátán markában van, újjászületettek közé kerül, olyan nyugtalanság vesz rajta erőt, hogy nem tudja elviselni az ottlétet. Jonatán – akinek együtt kellett élnie az apjával, Saullal – szintén kimondhatatlan nyugtalanságban élt. De egy napon találkozott a hittel élő Dáviddal, a szíve kitárult Dávid iránt, és egy élő, lelki viszony alakult ki köztük. Végül annyira megszerette Dávidot, mint a saját életét. Jonatán és Dávid oly nagyon örült a találkozásnak, hogy szövetséget is kötöttek egymással. Ha Dávidnak nem volt fegyvere, Jonatán neki adta a saját kardját, íját, páncélját és övét. Szívből és bőkezűen adott mindent. Pontosan ilyen a bennünk, keresztényekben történő lelki változás is, amennyiben megfelelő kapcsolatot tartunk Krisztussal. Milyen elfojtott, kiszáradt és sajnálatra méltó lehetett Jonatán szíve, amíg Dávid meg nem jelent az életében? Ezzel szemben, miután találkoztak, milyen nagyon szerették egymást és kötődtek egymáshoz!

Emberek, akik a lélek és a test között ingadoznak

A következő Igével szeretném folytatni:

Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében. (Eféz. 4, 3)

Jonatán két oldal között ingadozott: az egyik oldalon állt Saul, akivel testben volt egy, a másik oldalon pedig Dávid, akivel a Szent Lélek által volt

egy. Az Úr minden kétséget kizáróan azt mondta:

„Igyekezvén megtartani a Lélek egységét...”

Kedveseim! Amennyiben Krisztuson kívül próbálnánk egységet teremteni, nem tudnánk sokáig fenntartani. A mi egymással való találkozásunk és hitközösségünk sem egy elméletből, tudásból vagy dogmatikus tanból származik. Ha Önök házasságot kötnek, vagy bármit tesznek, fel kell ismerniük, hogy a Szent Lélek egyesíti azt. A mai lányokat ez egyáltalán nem érdekli, amikor férjhez mennek. Számukra csak az a fontos, hogy a párjuk legyen jóképű, legyen sok pénze, legyen tanult, intelligens ember és legyen jó munkahelye. Akkor minden rendben van, ugye? Csak külsőségekre vágynak. De a kérdés, hogy lélekben valóban egyek-e, már szemernyit sem érdekli őket. Amikor a Szent Lélek a szívünkbe költözik, erős vágy támad bennünk, hogy a lélek felé fussunk, de közben jelen van az elválaszthatatlan test is. A mai újjászületett keresztények számára a legnagyobb feladatot az jelenti, hogy mi módon éljenek e kettő között. Sokan azért éreznek még mindig bonyodalmat a szívükben, mert nem tudnak nemet mondani sem a testnek, sem a léleknek. Emberi szemmel nézve Jonatán nagyon okosnak tűnik, amiért kívülről Saullal egyesítette a szívét, belülről pedig Dáviddal. Úgy tűnhet, hogy jó módszert választott és okosan döntött. De Isten nem szereti az ilyen dolgot. Jóllehet Isten lelke, a bennünk lévő Szent Lélek hatalmas és nagy, de a mi határozatunk alapján munkálkodik. Amennyiben a Szent Lélek megveti a hitünket, úgy nem munkálkodik. Egy adott dologgal

vagy problémával szemben először dönteni kell a szívünkben, attól kezdve a Szent Lélek munkálkodni fog.

Az idén már sok gyülekezetben tartottam evangélizációt. A legtöbb gyülekezet presbiteriánus volt, így az oda járók közül természetesen szinte senki nem volt újjászületett, így ezeken az alkalmakon, hallva az evangéliumot, sok lelkész és hívő újjászületett. A Szent Lélek bőséges munkálkodása által a lelkészek és a hívők megváltoztak. Amikor más gyülekezetekben tartok evangélizációt, és látom a Szent Lélek bennük való munkálkodását, mellyel minden rabságból felszabadítja és vezetni kezdi őket – én is erőt nyerek.

E néhány nap alatt, mióta Szöulban vagyok, csendes szálláson alhattam, nagyon jól kipihentem magam és esténként finom ételeket ehettem. Mostanra az evangélizáció utolsó részéhez értünk. A szívemben az a gondolat támadt, hogy milyen jó lenne, ha a prédikációm által megszabadulhatnának a test börtönéből. Ezért beszéltem ma délelőtt is erről. De ha Önök számára ez csak prédikáció marad, akkor hiábavaló volt minden.

Tehát gondolkodjunk most egy kicsit komolyabban! Ez a történet nem egy régi történet, és nem is egy másik, nem üdvözült gyülekezetéről szól. Ebben a történetben ma este Szöul gyülekezetéről van szó. Ugyanis Szöul gyülekezetében szinte minden testvérünk a lélek és a test között ingadozik. A Biblia erről azt mondja:

Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok. (Gal. 5, 17)

Elhagyni Sault, csatlakozni Dávidhoz

Mindenképp el kell döntenünk, hogy melyik oldalhoz szeretnénk tartozni. Amennyiben a testhez, úgy a test oldalára kell állnunk, de ha a lélekhez, akkor a lélek oldalára kell állnunk. Valamelyik mellett döntenünk kell. Ha a keresztények világi életet akarnak élni – moziba, diszkóba járni és inni, mint a világi emberek – a Szent Lélek megakadályozza őket. Aki ilyesmit akar tenni, azt a Szent Lélek minden erővel meggátolja, mert szeretné felismertetni, hogy ez nem való a keresztényeknek.

Amennyiben szeretnénk erőteljesebben az Úr felé haladni, a testünk nagyon erős gátakat állít elénk. Ezért külsőleg Saullal van a szívünk, belsőleg viszont Dáviddal, épp úgy, mint Jonatán. Jonatán szíve Dáviddal szemben nyitott volt, ezért is tudta neki adni a kardját, íját és páncélruháját. Ebből is látható, hogy úgy szerette Dávidot, mint a saját életét. Nem így van, Kedveseim? Az Önök szívében talán nincs meg a szándék, hogy mindent odaadjanak Jézus Krisztusnak, amit szeretve féltének? Biztosan van. Az Önök szívében talán nincs meg a szándék, hogy úgy szeressék Jézus Krisztust, mint a saját életüket? De van! Bár ezt nem tudom biztosan, de lehetséges, hogy olyanok is akadnak Önök között, akik egy váratlan helyzetben nem tétováznának meghalni Jézusért, hanem életük árán is szívesen követnék az Urat. Jóllehet ezt is megtennék, de az igazság az, hogy még a kis dolgokban sem tudnak az Úrért élni, ugyanis a test rabságában élnek.

Jonatán találkozhatott Dáviddal, beszélgethetett Dáviddal, sok mindent adhatott is Dávidnak, mégsem tudott bátran Dávid felé lépni, ugyanis nem volt képes elhagyni Sault.

Jóllehet, mi is megtennénk az Úrért bármit, de amikor megteesszük az első lépést az Úr felé, azonnal gátakba ütközünk. Mivel képtelenek vagyunk mindezeket levetni magunkról, inkább nem teszünk semmit, csak aggódva, tétován éljük a hitéletünket.

De Jonatánnak nem ez volt az egyetlen problémája, ezért mi még mélyebben elgondolkodhatunk róla. Amikor a Dávid és Saul közti viszony rendezett volt, Jonatán is nagyon örült. Kedveseim, Dávid és Saul sohasem válhatott volna eggyé. Miért? Mert a test kívánsága és a lélek kívánsága sohasem egyesülhet egymással. Eleinte úgy tűnt, hogy Dávid és Saul között jó a kapcsolat, és bár Dávid semmi rosszat nem tett Saulnak, egy napon Saul mégis Dávid életére kezdett áhítozni.

Bízzák magukat teljesen az Úrra

Ilyen történetet az Újszövetségben is találhatunk, hiszen Heródiás esete is hasonló volt. Keresztelő János így szólt Heródes királyhoz:

- Űzd el innen ezt a gonosz nőt, Heródiást, és szakítsd meg vele a kapcsolatot.

És mit mondott Heródiás Heródesnek?

- Öld meg Keresztelő Jánost!

Keresztelő János Heródeshez intézett szavai egytől egyig igazak voltak. Noha szavai megzavarták Heródes szívét, igaznak tartotta minden szavát. De abban a pillanatban, hogy megpillantotta Heródiást, a szívéből máris eltűntek János szavai és azt gondolta:

„Hogy is űzhetnélek el, hiszen olyan gyönyörű vagy?”

Nos, mi lett a végeredmény? Heródes hallgatott Heródiásra és lefejeztette Keresztelő Jánost.

Egy másik történetet is szeretnék elmesélni. Egyszer meglátogatott egy férfi, aki igen gazdag volt. A fia rendkívül okos és kivételes fiú volt, ezért szerette volna őt a legjobb oktatásban részesíteni, majd később az egész vagyont a fiára kívánta hagyni. De sajnos a fiú másképp gondolkodott, mint az apja. Az apa néhányszor felkeresett engem és azt mondta:

- Lelkész úr! Meg tud érteni?

Ilyenkor mindig azt válaszoltam:

- Igen, megértem Önt.

- Kérem, próbálja megindítani a fiam szívét, hogy megkaphasson mindent, amit neki szántam. Szeretném ráhagyni a vagyonomat, hogy szabadon használhassa a pénzemet, hogy vezesse az autót, és azt szeretném, ha minél több dolgot megtanulna. Rengeteget dolgoztam azért, hogy a fiamnak mindene meglegyen. Ha ő nem lenne, mi értelme volna annak,

hogy mindezt megteremtettem? Lelkész úr, a fiam sajnos nem hallgat rám. Nekem pedig az egyetlen gondom az, hogy a vagyonomat, pozíciómat és mindent, amim van, a fiamnak adhassam. Kérem, segítsen, hogy a fiam mindenben részesülhessen.

Így könyörgött, esedezett. Nos, a mi Urunk is pontosan ilyen helyzetben van. Kedveseim, ne csak azt kérjék az Úrtól, hogy áldja meg Önöket és tegye meg ezt vagy azt, hanem próbáljanak meg úgy élni, hogy az Úr valóban megáldhassa Önöket. Mielőtt áldásért imádkoznának az Úrhoz, fel kell ismerniük, hogy az Úr sokkal jobban szeretné, ha megáldhatná Önöket, csak Önök megakadályozzák ebben. Amennyiben az Úr Lelke a szívükben van, úgy az Úr képtelen lenne elviselni, hogy meg ne oldja az Önök problémáit. De ha a problémáikat nem adják át teljesen az Úrnak, úgy Ő mérhetetlen sajnálatot fog érezni.

Manapság rengeteg gyülekezet létezik és rengetegen szolgálnak Istennek. Ám Isten csak azokat keresi – a ténylegesen bűnbocsánatot nyert és újjászületett emberek között – akik abban az állapotban vannak, hogy minden áldást megkaphatnak. Isten a megáldható szíveket keresi. De a legtöbben sajnos úgy élnek, hogy a saját szívükre hallgatnak és a saját módjukat követik. Jómagam is sokszor láthattam, hogy az emberek szíve nincs felkészülve arra, hogy az Úr szabadon lakhasson bennük, ezért az Úr áldása képtelen behatolni a szívükbe.

Kedveseim! Próbáljanak úgy élni, hogy az Úr nyugodtan megáldhassa

Önöket. Bármilyen probléma legyen is a szívükben, az Úr meg tud oldani mindent. Ezért azt kívánom, hogy ne legyen Önökben semmi kételkedés, hanem teljes mértékben adják át a problémáikat Jézusnak. Súlyos nehézséggel küzd a családjuk? Gondjuk van a vállalkozásukkal? Esetleg anyagi problémákkal küzdenek? Baj van a gyermekeikkel? Nem működik a házasságuk? Ne csak annyit tegyenek, hogy azt mondják az Úrnak – „Én hiszek Benned!” – és imádkoznak, közben pedig aggódnak, hanem valóban, hittel adják át magukat az Úrnak. Az állapot, amikor teljesen átadják magukat az Úrnak, azt jelenti, hogy minden aggályuktól meg fognak szabadulni. Ne mondják, hogy „Lelkész úr, számomra ez túl nehéz, nem fog menni!” – hanem legalább egyszer próbálják ki a hitüket. Eleinte én sem adtam át a problémáimat teljesen az Úrnak, de később, amikor megtettem, az Úr csodálatosan megoldotta mindet. Miután ezt néhányszor megtapasztaltam, felismertem, hogy az önmagamba vetett hithez képest egyre inkább megnövekedik az Úrba vetett hitem.

Kedveseim! Mennyi prédikációt hallottak már, mióta gyülekezetbe járnak? Milyen sok jobbnál jobb Igét hallottak már a Bibliából? A baj az, hogy csak meghallgatják és itt a dolog véget is ér, ugyanis az elhangzott Igéket, melyek hitet adhatnának, nem kapcsolják az életükhöz. Pedig szeretnék, ha így lenne, ugye? De Önök meg sem próbálnak így élni. Bármilyen problémájuk legyen, higgyenek benne, hogy az Úr biztosan megoldja, és ezzel a hittel vigyék az Úr elé. Ahogyan Isten erőt és hatalmat adott Dávidnak,

hogy legyőzze Sault, ugyanúgy nekünk is ad erőt és hatalmat. Én abban hiszek, hogy az Úr olyan erőt fog Önöknek adni, mellyel legyőzhetnek minden problémát.

Most szeretnék Önökkel egy kicsit részletesebben beszélgetni mindezekről. A következő órákat szeretném azzal tölteni, hogy amennyiben az életükben van olyan probléma, melyre alkalmazható lenne az eddig hirdetett Ige, akkor ne szégyenkezzenek, hanem őszintén tegyék fel a kérdéseiket!

„Lelkész Úr! Ha a saját cselekedeteimre tekintek, mindig kétségbe esek, ugyanis nagyon könnyen meg tudok haragudni. Gyakran haragszom a férjemre, anyósomra, és minden apróság felidegesít. Nagyon igyekeztem, hogy a harag ne töltsen ki az életem, sokat imádkoztam, de sajnos nincs változás.”

Nagyon jó kérdést tett fel. Egy evangélista egy igen érdekes példán keresztül beszélt erről a problémáról.

Egy férfi, aki jelenleg egy amerikai légitársaságnál dolgozik, néhány évig külföldön dolgozott. A havi fizetését minden alkalommal hazaküldte. Ám a felesége a férje fizetését nem a családjára költötte, hanem annak barátjára – akivel a férjét megcsalta, ill. saját magára. Mivel a férj mit sem sejtett, továbbra is hazaküldte a fizetését. Ám egy napon hirtelen haza kellett utaznia, így az egész helyzet a tudomására jutott. Mire hazaért, a felesége és a

barátja megszöktek.

Kedves Testvérasszony! Mit kell tenni ilyen helyzetben? Az Úr azt mondta, hogy szeressük az ellenségeinket, ugye? Nem így mondta? Nos, szeretni kell ezt a két embert, vagy nem? Szeretni kell, ugye? Mivel a férj hívó volt, megpróbálta szeretni a feleségét és a barátját, de minél jobban igyekezett szeretni őket, annál mérgesebb lett rájuk. Gyűlöletet és bosszúvágy fűtötte őt, képtelen volt szeretni őket. Elveszítette minden vagyonát és a feleségét, ráadásul cserbenhagyták őt, és mindezt egy még nagyobb szomorúság tetézte, ugyanis most a hitével kapcsolatban is gondja támadt. Még imádkozni sem tudott. Mivel az Úr azt mondta: „Szeressétek ellenségeiteket!” – szeretnie kellett volna őket, de nem ment. Nagyon sokat szenvedett emiatt. Miközben teltek-múltak a napok, már nem is a barátja és felesége bántotta őt, hanem saját maga, aki nem tudta szeretni őket. Az elviselhetetlen érzés miatt felkeresett egy lelkészt.

- Lelkész úr! Ilyen és ilyen gondom van. Mit tegyek?

Miközben elmesélt mindent, arra gondolt: „Mivel ennyire igyekeztem szeretni őket, lehet, hogy a lelkész jó embernek tart engem.” Ám a lelkész hirtelen szidni kezdte őt:

- Ön aztán egy igazán gonosz ember!

- Lelkész úr! Miért mond nekem ilyet? Mi rosszat tettem?

- Mit gondol, mennyi szeretet lakik Önben? Azzal a szeretettel akarja szeretni őket? Az a helytelen, hogy ilyen embereket akar szeretni. Hogy lehet

ilyen embereket szeretni? Mennyire tökéletes ember Ön, mennyi szeretet van Önben? Teljesen természetes, hogy nem tudta szeretni őket.

- Az Úr azt mondta: „Szeresd!” – mégsem kell szeretni?

- Így van! Ne szeresse őket! Amíg Ön akar szeretni, addig az Úr szeretete nem tud kiáradni. Ha felismeri, hogy ilyen embereket valóban nem tud szeretni, ezért az Úrhoz fordul, úgy az Úr olyan szívet fog adni Önnek, amivel képes lesz szeretni őket. Azért mondtam, hogy helytelenül cselekszik, mert éppen az a probléma, hogy nem az Úrra támaszkodott, hanem saját maga igyekezett szeretni a férfit és a saját feleségét.

- Lelkész úr! Csikorog a fogam, ha csak rájuk gondolok.

- Így van! Ön pontosan ilyen ember.

Nos, nem így a természetes? Nem így van? A probléma az, hogy magunktól akarunk olyanok lenni, mint Isten, ezért nem sikerül. Sokkal jobb, ha belátjuk, hogy eredendően ilyen emberek vagyunk, és önmagunkat félreálítva átadjuk magunkat Istennek, hogy Ő változtasson minket.

Testvérasszonyom! Vajon képes lesz legyőzni a haragját úgy, hogy megpróbál együtt élni vele? Lehetetlen! Ha egy dohányzó ember megpróbálja abbahagyni a dohányzást, végül sokkal inkább dohányozni támad kedve. A dohányzók azt mondják, hogy amikor eszükbe sem jutott abbahagyni a dohányzást, napi egy doboz cigaretták szívtak, de mihelyt megpróbálták abbahagyni, máris két doboz lett belőle. Nekem ebben nincs tapasztalatom, de így hallottam. Tudják, hogy mit mondanak azok, akik szeretnék

abbahagyni az ivást?

„Igyunk arra, hogy mától nem iszok!”

Gyakran hallhatunk effélet, nemde? Ha nem akarnának „nem inni”, akkor nem innának. De éppen azért isznak, mert be akarják fejezni az ivást. Tudniillik, az elhatározás készíti őket arra, hogy utoljára igyanak egyet, de ez az utolsó pohár lassan, lassan elgyengíti bennük az akaratot. Ha mi magunk szeretnénk elérni valamit, az nem sikerül.

Amennyiben Dávid azzal az elhatározással állt volna Góliát elé, hogy legyőzi őt, nem sikerült volna. Testvérasszonyom, Ön azt mondta magáról:

„Az én jellemem rendkívül gonosz.”

Ám az Ön jelleme még annál is rosszabb, mint amilyenek gondolja. Mi mindnyájan gonoszok és mocskosak vagyunk, ezért kell üdvösséget kapnunk. Fel kell ismernünk, hogy ezek vagyunk mi. Amennyiben azt gondoljuk, hogy az üdvösség által olyanná váltunk, mint egy angyal, akkor tévedésben élünk. Igen, üdvözültünk, de bennünk van a mi gonosz szívünk. Azt ugyanis az Úrban való hitnek kell elpusztítania. Ha mi magunk igyekszünk megölni ezeket, csak még erősebbé válnak. Tegyük fel, hogy én vagyok a felnőtt, Önök pedig a gyerekek.

- Na, gyerekek, én most egy kicsit elmegyek.

- Jó, rendben.

Majd indulás előtt hozzáteszem:

- Gyermekeim, egy kis idő múlva visszajövök, addig ehhez az egy fiókhoz

egyáltalán ne nyúljatok hozzá, jó? Ezt az egyet nem szabad kihúzni, értitek? Elmondom újra! Semmiképp nem húzhatjátok ki és nem nézhettek bele! A gyerekek biztosan megígérik, hogy nem nyúlnak hozzá, én pedig elindulok. Ha indulás előtt egy szót sem szólnék, a gyerekeknek eszükbe sem jutna, hogy kihúzzák a fiókot, hogy belekukkantsanak. De éppen én ültettem a gyerekek fejébe a gondolatot, hogy kihúzzák a fiókot és belenézzenek, amikor figyelmeztettem őket.

Ha nem mondanák az embereknek, hogy „Ne igyál!” – akkor nem született volna bennük a gondolat. De éppen a felszólítás támasztja azt a gondolatot, mely az alkohol fogyasztására buzdít. Amikor az emberek arra gondolnak, hogy abba kellene hagyniuk a dohányzást, még a fejük is megfájdul a gondolattól. A mi életünkben is éppen így van. Persze vannak, akik azt kérdezik:

- Lelkész úr! Akkor nyugodtan megtehetünk bármit? Lehet lopni, lehet veszekedni?

- Igen lehet, én nem akadályozok meg senkit. De nem is vállalom felelősséget Önért, ha majd börtönbe kell mennie.

Aki megpróbál jobb emberré lenni, egész biztos kudarcot fog vallani, amivel csak szenvedést okoz önmagának. Az Úr szereti Önt, testvérasszonyom, ezért is üdvözítette, és most is azért munkálkodik, hogy Jézus képmására formálja Önt. Ahelyett, hogy megpróbálja jobbá tenni önmagát, inkább higgyen abban, hogy az Úr munkálkodik Önért. Kívánom, hogy higgyen

abban, hogy az Úr megváltoztatja Önt, testvérasszonyom. Ezért meg is fog változni. Nem az igyekezete fogja megváltoztatni, hanem a hite. Ennek ellenére gyakran hisszük azt, hogy tennünk kell valamit. Nos, akkor ne tegyünk semmit? Még csak nem is erről van szó. Mindössze hinnünk kell. Ezért mondta az Úr:

Az igaz ember pedig hitből él.

Elfogadható volt a válaszom? Akinek van még kérdése, tegye fel, kérem!

„Én pénzt adtam kölcsön valakinek, de nem kaptam vissza. Most nagy szükségem lenne arra a pénzre, de nem adja vissza. Mit tegyek?”

A Példabeszédek könyvében a következő Igét olvashatjuk:

Ne légy azok közt, a kik kézbe csapnak, a kik adóságért kezeskednek.

(Péld. 22, 26)

Nos, az életünk során gyakran vállalunk kezességet más adóságáért, és adunk kölcsön pénzt másoknak. Gondoljuk át együtt alaposan a testvérasszony problémáját.

A testvérünknek most pénzre van szüksége. Mennyi pénzre van szüksége, és mekkora összeget kaphat vissza az adósától?

„1 200 000 won-nal tartozik, nekem pedig épp ennyire lenne szükségem.”

Értem, tehát 1 200 000 won-ra van szüksége, ráadásul van is egy hely,

ahonnan megkaphatná. Tegyük fel, hogy Istenhez imádkozott, majd útnak indult. Még útközben is imádkozott, mégsem kapta vissza a pénzét. Ráadásul halvány reménye sem maradt, hogy esetleg hamarosan vissza fogja kapni. Ezt a problémát könnyű megoldani: amikor éhezünk, ennivalóra vágyunk, ha fáradtan gyalogolunk, autóra vágyunk. Ugye? Ha fázunk, meleg ruhára vágyunk. Az ember már csak ilyen. De Isten gondolata nagyban különbözik a miénktől. Isten nem csak két gondolatot kapcsol össze, Ő másra is gondol. Ha testvérünknek 1 200 000 won-ra van szüksége és ezzel Isten is egyetért, akkor Isten megadja. Ön, Isten előtt állva, szeretne elkölteni 1 200 000 won-t. Mindegy, hogy a gyülekezetre, az evangélium hirdetésére, a gyermekeire, a családjára, esetleg saját magára akarja költeni. Ha hiszi, hogy ezt Isten is akarja, akkor megteheti, akár ennivalót vásárol belőle, akár ruhát. De ha többet kíván, mint amit a lehetőségei engednek, akár gondja származhat belőle. Mi nem pusztán saját magunkért táplálkozunk, hiszen az életünket Istenért éljük. Nem így van? Önt, testvérem, eddig Isten etette, nevelte és tartotta életben. Ahhoz, hogy ezen a földön élhessen, Isten már minden feltételt megteremtett. Ahhoz, hogy ezen a földön élhessen, több ezer és tízezer feltételre van szükség. Ha ezek közül csak egyetlenegy is hiányozna, nekünk meg kellene halnunk. Ha a vér visszafelé folya, meg kellene halnunk. Ha tehát Önnek, testvérem, Isten szerint szüksége van valamire, akkor Isten egész biztosan meg fogja adni.

Nos, ebben az esetben a helyzet a következő: a kölcsönadott pénzt szeretné

arra költeni, amire szüksége van. Mivel akadályba ütközött, könnyen előfordulhat, hogy elhatározza: amennyiben visszakapja a pénzét, átadja Istennek, Isten munkájára. Az emberek szíve könnyen fordul ebbe az irányba, jóllehet ezt a gondolatot a helyzet szüli. Érthető mindez? Ha könnyedén visszakapta volna a pénzét, már rég másra költötte volna.

Úgy gondolom tehát, hogy ezt a problémát Isten elé kellene vinnie és kété kellene osztania: egyrészt a pénz használatát illetően, másrészt a pénz visszanyerését illetően. Ilyen módon kellene eljárnia. Amikor ilyen esettel állunk szemben, előfordul, hogy a gondolatunk és helyzetünk irányítja a lépéseinket, ám Isten más módon cselekszik.

„Istenem, valóban el akarod tőlem venni ezt az 1 200 000 won-t? Ezt a problémát tényleg Te adtad nekem? Istenem, szeretném átlátni ezt az ügyet.”

Ha feltette ezeket a kérdéseket és egyértelművé válik, hogy Isten el akarja venni Öntől a pénzt, akkor egyszerűen el kell felejtetni. Felejtse el hálával! Valamikor én is szerettem volna visszakapni egy asszonytól 50 000 won-t. Ez kb. 16 évvel ezelőtt történt. Elmenetem hozzá, de nem volt otthon, csak a gyermekei. Valahányszor kerestem őt, sosem találtam otthon, ezért egyszer megvártam a saját lakásában. Éjjel fél 12-kor sikerült találkoznom vele. Nem tudom, összesen mennyi adósága volt, de rajtam kívül többen is keresték őt. Nappal félt otthon maradni, ezért csak éjjel ment haza. Az asszony azt mondta nekem:

„Uram! Mit tegyek? Nekem nincs pénzem. Ha gondolja, vigye el a ruhásszekrényemet! Elvihet bármit, ha óhajtja, akár a szekrényt, akár a porcelánokat.”

Abban a pillanatban döntöttem, nem kérem vissza a pénzt!

Ugyanis ha így gondolkodom, az számomra megkönnyebbülést jelent. Azt mondtam:

„Igen, megértem, ne aggódjon ennyire!” – majd hazamentem.

Bár nem mondtam neki, hogy nem kérem vissza a pénzt, de a következő egy évben egyáltalán nem kerestem fel őt, a pénzt pedig teljesen elfelejtettem. Akkoriban 200 000 won feküdt a lakásom bérleti díjában, amit a bank a tulajdonos adósága miatt lefoglalt, a tulajdonos pedig megszökött. A bank vezetője minden nap felkeresett és arra kért, hogy írítsem ki a házat. Imádkoztam az Úrhoz és béreltem egy új lakást, ami egy emeletes házban lévő teljes emelet volt. Ezt a lakást, amit akkoriban 200 000 won-ért lehetett kibérelni, mi 80 000 won-ért béreltük ki. Egy hét leforgása alatt kellett előteremteni a 80 000 won-t, de nekünk még 10 won-unk sem volt. Megegyeztünk, hogy a szombati költözés napján fizetni fogunk, pedig a rávaló pénz nem volt a kezünkben. Csütörtökön egy asszony látogatott hozzám és egy kendőbe csomagolt, ötszázasokból álló köteget adott át nekem.

„Azt hiszem ez az a lakás...igen ez az!”

Én már nem emlékeztem rá, de azonnal kiderült, hogy ő volt az, akinek kölcsön adtam. Miközben odaadta a pénzt, azt mondta:

„Uram! Azt meg tudom tenni, hogy mások pénzét nem adom vissza, de az Ön pénzével nem tudtam megtenni. Ma hozzájutottam 40 000 won-hoz, ezért azonnal elhoztam Önnek, mert ha hazamentem volna, elvette volna tőlem egy másik hitelező. A hátralévő 10 000 won-t később tudom megadni, most egyelőre csak 40 000 van.”

Egyáltalán nem számítottam rá, hogy az asszony 40 000 won-t fog hozni nekem. A másik szükséges 40 000 won-hoz más módon sikerült hozzájutnom.

Testvérasszony! A problémáját, hogy miként kapja vissza és mire költi a pénzét, két részre osztva oldja meg. Imádkozzon az Úrhoz ezért a problémáért.

„Uram ezt a pénzt – 1 200 000 won-t – visszakapom, vagy sem?”

Másodszor, amire szüksége van, azt kérje az Úrtól! Nem baj, ha terve van a pénzével, de én úgy gondolom, hogy sokkal jobb lesz, ha a két dolgot kettéválasztja. Meg vagyok győződve róla, hogy ha az Úr szerint szükségünk van pénzre, akkor az Úr engedni fogja nekünk azt a pénzt. Ha nem ilyen módon, akkor másképpen.

Ne tekints a problémára, emlékezz az Úrra

Nemrég a következő történt velem: egy illető pénzt küldött nekem, de közben valaki hibát követett el, ezért nem kaptam meg. Nagyon nagy szükségem lett volna arra a pénzre, ezért nagyon mérges voltam rá. Hogy tehetett ilyet? Azt a pénzt Isten munkájára szerettem volna fordítani. A szívem nehéz volt. Egyszerűen nem tudtam elvégezni Isten munkáját. Noha később mégiscsak sikerült, a harag továbbra is bennem maradt az illető iránt. Később az Úr a szívem mélyen megtanította, hogy ha annak a pénznek mindeképp hozzám kellett volna kerülnie, akkor bármilyen módon eljuttatta volna hozzám. De az Úr nem ezt tette, hanem a következőt tanította nekem:

„Ne haragudj rá, inkább ismerd meg az Úr akaratát.”

Kedves Testvérasszonyom! Bármikor pénzre volt szükségem az életem során, mindig megtapasztalhattam az Úr csodálatos munkáját, ahogyan pénzt adott nekem. Én ebben az Istenben hiszek. A problémák csak akkor problémák, ha annak tartjuk őket. De ha a szívünknek nem jelent problémát az adott dolog, akkor valóban nem az. Amíg csak egy kis, elviselhető problémával állunk szemben, addig nincs semmi gond. Ha valakinek – aki túl gyenge – el kell vinnie egy asztalt az egyik oldalról a másikra, számára az is problémát jelent. De ha lélekben már növekedünk egy kicsit, akkor egy nagy asztal felemelése is csak annyit jelent majd, mint felemelni egy

krétát vagy radírgumit. Egyáltalán nem lesz gond. Képzeljük el, hogy akkor a problémám van, mint egy ház. Jóllehet nincs akkora testi erőm, amivel felemelhetném, de ha az Úrban való hittel oldom meg, akkor egész biztos, hogy nem okoz gondot. Gyakran előfordul az is, hogy amíg egy-egy dolog nekem probléma, addig másnak egyáltalán nem az. Ha pl. a munkahelyem miatt aggódom, mások azt mondják:

„Ugyan, miért aggódsz ilyesmi miatt?”

Ha egy probléma eluralja a szívünket, az csapást mérhet a lelki életünkre is. Amikor Jézus a földön járt, megtörte a kenyeret, tanítványainak adta és azt mondta:

„Emlékezzetek meg rólam!” – a Bibliában máshol is fellelhetjük ezt az Igét:

„Emlékezz az Úrra! Emlékezz Istenre!”

Vajon miért mondja ezt? Istennek nincs teste, mint nekünk. Ha az emlékezet segítségével nem jelenne meg a szívünkben vagy a gondolatainkban, akkor nem tudna munkálkodni bennünk. Amennyiben aggódnunk és emésztjük magunkat egy probléma miatt, az egyre nagyobb és nagyobbá válik a szívünkben. Talán már Önök is tapasztalták. Megtörtént a baj, én egyre jobban aggasztom magam, így a szívemben is egyre nagyobbá válik a problémám. Végül teljesen eltakarja Krisztust, én pedig végképp elmerülök a problémámban. De ha Jézus Krisztusra való emlékezet uralkodik a szívemben, amikor valami bánt, úgy Jézus Krisztus válik egyre nagyobbá.

Végül Jézus Krisztus betakarja a szívemben lévő összes problémát. Amennyiben így történik, bár nem tudom, mikor, de minden problémám megoldásra talál. Gyakran tapasztaltam, hogy a Sátán a problémák által félelembe taszít minket, így megfoszt bennünket attól, hogy Jézus Krisztusra emlékezzünk.

A hit pedig a reménylett dolgok valósága

Ezt szeretném egy kicsit részletesebben és alaposabban elmagyarázni. Az egyik testvérasszony, aki itt ül közöttünk, elmesélte, hogyan kapott üdvösséget az édesanyja. A testvérasszony eleinte lehetetlennek tartotta, hogy vak édesanyja üdvösséget kapjon. Mit gondolnak, szeretne volna az édesanyját üdvösséghez vezetni vagy nem? Természetesen szeretne volna. A szíve mélyén nagyon is erősen vágyott rá, hogy az édesanyját üdvösséghez vezesse. Ám valami hiányzott, ugyanis a kívánságához nem társult hit. A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetének 1. versében az áll:

A hit pedig a reménylett dolgok valósága.

A baj az, hogy bár rengeteg kívánságunk van, de nincs hitünk azt illetően, hogy Isten teljesíti a kívánságainkat. Talán sokan azt válaszolják erre:

„Honnan tudja Lelkész Úr, hogy van e hitem, vagy nincs. Én igenis hiszek!”

Nos, hogyan bizonyíthatnánk, hogy nincs hite? Amennyiben biztosan hisszük, hogy az Úr mindenképp megoldja a problémánkat, úgy a szívünk teljesen nyugodt marad az adott problémát illetően. Itt van ez a testvérasszony, akinek egy hónapon belül 1 millió wonra lenne szüksége, de nincs módja, hogy megszerezze. Ha pl. azt mondom neki:

- Testvérem! Miért aggódsz ennyire?

- Jaj, Lelkész úr! Nagyon nagy szükségem van most 1 millió won-ra.

- Valóban? Én tudok neked adni. De el tudnád vállalni cserébe, hogy egy hónapon keresztül segítesz a házimunkában?

- Persze, Lelkész úr, szívesen megteszem.

- Mikor lesz szükség a pénzre?

- Pont egy hónap múlva.

- Biztosan megígérem, hogy azon a napon odaadom az 1 millió won-t.

Vajon elhitte a testvérasszony, amit ígértem neki, vagy nem? Ha igen, akkor egész biztos nem aggódik tovább a pénz miatt, inkább hálás lesz. De ha továbbra is aggódik – annak ellenére, hogy bízik benne, miszerint odaadom az 1 millió wont – az azt jelenti, hogy nem hisz bennem. Nem így van? Amennyiben egy adott dologban szilárd hit uralkodik a szívünkben az Úr iránt, és nem törődünk vele, hogy milyen a helyzet vagy mit mondanak mások, akkor Isten véghez viszi azt a dolgot.

Amikor Dávid elindult, hogy megölje Góliátot, a legtöbben igyekeztek megakadályozni őt, pl. a bátyjai vagy Saul király. Ráadásul Góliát is azt

mondta:

„Eb vagyok é én, hogy te bottal jössz reám?”

Noha a körülötte állók így gondolkodtak, az ő hite szilárd volt:

„Isten megöli őt, hogy győzelmet adjon nekem.”

Dávid szívében nem volt gond, ami miatt aggódnia kellett volna. De ha a Góliát elleni ütközetben így aggódott volna:

„Mi lesz, ha meghalok?” – az abból származott volna, hogy nem hitt benne:

„Isten meg fogja ölni Góliátot és győzelmet ad nekem.”

Nos, testvérasszony! Azt szeretném javasolni, hogy imádkozzon többet ezért a dologért. Akkor a szívébe hit költözik, és biztosan fogja hinni:

„Az Úr megoldja a gondomat.”

Így tehát könnyen megoldódik egy-egy probléma. De ha továbbra is csak aggódunk, végül tényleg gondná fog válni.

Tegyük fel, hogy néhány napi utazás után hazaérek, de otthon nem fogad senki. Nincs elágazva, az udvar tele van szeméttel, az asztalról nincs elpakolva az étel, a konnektorokban pedig benne vannak a dugók. Mit gondolnak, mit teszek? (Önök is tapasztaltak már ilyet az életük során, ugye? Talán leginkább a testvérasszonyok találkoztak ilyen helyzettel, ugye?) Ki fog összepakolni? Igen, természetesen a felnőttek fognak kitakarítani. Mert ha rendetlenséget látnak, a rendszerető szívük egyszeriben idegessé válik. Amennyiben a szívük tele van szórva problémákkal, úgy az Önökben lévő

Jézus nem tud nyugodt lenni. Ezért Jézus sokkal inkább szeretné megoldani a problémáikat. Önöknek szívből el kell dönteniük, hogy Jézusban való biztos hittel fognak megoldani egy-egy problémát. Értik? Ha egy határozott lépéssel elindulnak, úgy az Úr egész biztosan meg fogja oldani azt. Ezért mondja a Biblia:

A hit pedig a reménylett dolgok valósága... (Zsid. 11, 1)

Egyszer éppen erről az Igéről beszéltem egy kórházban fekvő betegnek. Akkoriban volt a gyülekezetemben egy egyetemista testvér. Egy napon hírt vettem, hogy a nővére kórházba került. Már majdnem éjfél volt, amikor felkeresett. Nagyon meglepődtem és megkérdeztem tőle:

- Hogy van a nővéred?
- Nagyon súlyos az állapota, még nem tért eszméletéhez.

Mivel késő éjszaka volt, azt mondtam neki:

- Holnap korán reggel bemegyünk hozzá.

Reggel taxival mentünk a kórházba. Útközben így imádkoztam az Úrhoz.

„Istenem, mire odaérek, engedd, hogy az asszony tiszta, világos elmével tudja hallgatni, amit mondok neki.”

Mikor megérkeztünk a kórházba, az asszony már magához tért. Megkérdeztem tőle:

- Asszonyom! Valóban szeretne meggyógyulni?

Az anyósa melletttem ült. Nem tudom, mit gondolt rólam, orvos vagyok e, vagy lelkész, de erősen megfogta a kezem és könyörgött, hogy gyógyítsam

meg a menyét. Ekkor újra megkérdeztem tőle:

- Asszonyom! Igazán szeretne meggyógyulni?

- Igen, szeretnék.

- Akkor nyissuk ki a Bibliát!

Megkerestük a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetének 1. versét, és felolvastam neki:

A hit pedig a reménylett dolgok valósága...

Önöknek azt kell tudniuk, hogy bár sok mindent kívánnak Istentől, a kívánságaikból hiányzik a hit. Ezért nem válnak valósággá ezek a kívánságok. Mindegy, hogy Jézusban élve milyen kívánságunk van, mert ha azok hittel társulnak, akkor valóra is fognak válni. Ezt mondja a Biblia. Ez nem Park lelkész állítása, hanem minden kétséget kizáróan Isten szava.

A füzetembe leírtam ezt az Igét: „A hit pedig a reménylett dolgok valósága...” – majd kiteptem a lapot és odaadtam az asszonynak. Megkértem, hogy olvassa fel az Igét, majd együtt imádkoztunk. Néhány nap múlva újra meglátogattam őt. Az asszony épp a toalettből sétált kifelé. Hálás voltam, ezért hálát adtam Istennek. Ekkor az anyósa, aki mellette volt, azt mondta nekem:

- Lelkész úr! Gondolja, hogy azért gyógyult meg, mert imádkozott érte?

A menyem terhes, mégis úgy döntött, hogy beszedi a felírt gyógyszereket, még ha a kisbaba életébe kerül is. Talán ezért gyógyult meg.

Ekkor a következő gondolat támadt a szívemben:

„Istenem, kérlek, tartsd életben a kisbabát is.”

A szívem mélyén hirtelen hit lobbant lángra Isten iránt, hogy tartsa életben a babát. Újra imádkoztunk az asszonnyal.

„Istenem, hálát adok, hogy meggyógyítottad őt. Most, Isten oldalára állva ugyanúgy szeretnék bizonytságot tenni a gyógyulásáról, ahogyan Illés tett bizonytságot, amikor 450 baál prófétával harcolt. Kérlek, hogy a méhében lévő babát is tartsd életben.”

Az asszony könnyekre fakadt. Később hallottam, hogy hazament a kórházból. Aztán néhány hónap múlva azt is megtudtam, hogy kisfia született. Egy kis ajándékkal meglátogattam őt. Isten valóban élő Isten. Ha a kívánságainkhoz hit társul, akkor azok valósággá válnak. Ezt nagyon sokszor megtapasztaltam az életem során.

Krisztuson keresztül gondolj mindenre

Szeretnék egy kicsit az Önök szívéről beszélni. Némelyek gyakran azt mondják:

„Amikor az imaházban az Igét hallgatom, úgy érzem, hogy nagyon jó hitem van, de mihamarabb hazamegyek, eltűnik ez az érzés.”

Miért lehetséges ez? Nagyon sokan azt hiszik, hogy Isten akkor figyel rájuk jobban, amikor az imaházban vannak és imádkoznak. Olyan emberek is

vannak, akik azt gondolják:

„Az imaház van tele Istennel, míg az otthonom csak a Sátánnal.”

Szeretném, ha ezt jó alaposan átbeszelnénk, mégpedig két példán keresztül. Először gondoljunk Jákobra. Jákobnak menekülnie kellett a bátyja, Ézsau elől. Útközben, Béthelben álmodott. Álmában azt látta, hogy egy létra ereszkedett alá az égből, melyen angyalok járnak fel, s alá. A létra tetejénél állva, Isten azt mondta neki:

És ímé az Úr áll vala azon, és szóla: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak, a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet, a melyen fekszel, néked adom és a te magodnak. És a te magod olyan leszen, mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugotra és keletre, északra és délre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei. És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged, valahová menéndesz, és visszahozlak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem, a mit néked mondtam.
(Móz. I. 28, 13-15)

Vajon Jákob ugyanolyan állapotban volt az álom után is, mint az álom előtt? Nem! Teljesen más volt. Teljes változás következett be, ugyanis az álmodást követően hitet nyert:

„Igen, Isten egészen biztosan velem van.”

Szeretnék kérdezni valamit: mielőtt Jákob álmodott, vajon tudta, hogy Isten vele van, vagy nem? Úgy van, nem tudta. Mit ír erről a Biblia?

„Jákób pedig fölébredvén álmából, monda: Bizonyára az Úr van e he-

lyen, és én nem tudtam.” (Móz. I. 28, 16)

Noha Isten valójában vele volt, Jákob egyszerűen nem tudott róla. Nem ismerte ezt a tényt és nem hitt benne. Bár Isten vele volt és munkálkodott, Jákob nem hitt ebben az Istenben. Nos, milyen is volt Jákob, amikor nem hitt Istenben? Nem élt Isten segítségével, a félelem, az aggodalom és az erőtlenség rabja volt. De miután felismerte, hogy Isten vele van, bátrabb lett és Istenben való hitet is nyert.

Szeretnék elmesélni egy példát. Daeguban evangelistákat tanítok, akik között volt egy testvérasszony. Egy délután, az evangélium hirdetésének órájában a testvérasszony nem ment evangéliumot hirdetni, hanem hozzám jött és azt mondta:

- Lelkész úr! Nagy gondom van.

- Mi a gondod?

- Én egyáltalán nem tudok evangéliumot hirdetni. Már jó néhányszor megpróbáltam, de ha valakinek mondok valamit, függetlenül attól, hogy válasszol vagy sem, az ajkam azonnal kővé válik. Lelkész úr, én úgy érzem, hogy hiányzik az evangélium hirdetéséhez való kegyelmi ajándékom.

Ekkor a hitről kezdtem beszélni neki.

„Testvérem! Te most semmi másban nem hiszel, csak abban, hogy nem tudsz evangéliumot hirdetni. Pedig ez nem az Úr hangjában, hanem a Sátán hangjában való hit.”

Szerettem volna a hitét olyanná tenni, hogy azt mondhassa: tudok evangé-

liumot hirdetni. Ezért tovább beszéltem hozzá:

„A Biblia azt mondja: Legyen a te hited szerint! Testvérem! Amikor elindulsz evangéliumot hirdetni, abban a hitben indulsz, miszerint te nem tudsz evangéliumot hirdetni. Teljesen nyilvánvaló, hogy ezért nem sikerül.” Talán nem így van? Annak ellenére, hogy lett volna, akinek a testvéraszony evangéliumot hirdessen, ő máshoz irányította azt, mert úgy gondolta, hogy nem tud evangéliumot hirdetni. Attól tartott, hogy ha hibázik, akár el is veszítheti az emberét, ezért inkább átadta másnak. Így lassan, lassan valóban nem tudott evangéliumot hirdetni. Végül olyan állapotba került, hogy az evangélium hirdetése kész gyötrelem volt számára. Ezért részletesebben kezdtem magyarázni a témáról, hogy ő is képes legyen felismerni. Azt mondtam:

„Isten is örül, ha megjelentethi általad Jézus Krisztust.”

Kerestem néhány ehhez kapcsolódó Igét a Bibliában és tanítani kezdtem őt. Többek között ezt az Igét mutattam neki:

Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában, és a földnek mind végső határáig. (Ap. Csel. 1, 8)

Akadnak olyanok, aki külön kegyelmi ajándékot kaptak az evangélium hirdetéséhez, de egyetlen ember sincs az újjászületettek között, aki ne tudna evangéliumot hirdetni.

„Higgy abban, hogy a Sátán mindig olyasmit ültet a szívedbe, ami való-

jában nem Isten akarata. Testvérem, a te gondolatod most nem Isten gondolata. Sőt, szemben áll vele. Testvérem, Isten örül, hogy általad evangéliumot hirdethet. Ha kinyitod a szádat, Isten a te szádon keresztül fogja kijelenteni az Ő Igéit.”

Csodálatos módon, a testvérasszony egész egyszerűen hitt ebben az Igében. Ezután ismét elküldtem Őt evangéliumot hirdetni. Elérkezett a vacsora ideje, már minden diák visszajött, de a testvérasszony nem. Már mindenki megvacsorázott, amikor ő is megérkezett. Hatalmas mosollyal lépett be.

„Lelkész Úr, ma egy lélek visszatért!”

Attól a naptól kezdve mindenki másnál jobban tudott evangéliumot hirdetni.

Nos, gondolkodjunk most együtt erről a dologról:

„Amikor az imaházban vagyok, jó a hitem, de ha hazamegyek, eltűnik. Miért?”

Ennek bizony oka van. Amikor az imaházban vagyunk, a szívünkben rend uralkodik, hogy csak a Biblia Igéire gondolhassunk. A szívünk megtelik az Úrral. Viszont amikor hazamegyünk és szembe találjuk magunkat egy adott helyzettel, sokkal többet gondolkodunk arról, mint Jézusról. Ezért neked, testvérasszonyom azt ajánlom, hogy amikor majd hazamész, a problémáidra a gyakorlatban is Jézuson keresztül nézz. Ha levest főzöl, ne csak főzd azt a levest, hanem gondolj arra is: annyira hálás vagyok, amiért az Úr lehetővé tette nekem, hogy levest ehessenek. Az is előfordulhat, hogy főzés

közben ott felejtet az ételt és teljesen leég. Előfordul néha, ugye? Ilyenkor hogyan szoktunk reagálni? Talán azonnal zsörtölődni kezdünk:

„Jaj, teljesen leégett. Miért nem figyeltél rá, hiszen ott voltál a másik szobában?!”

Kedveseim! Minden dologra csak Jézus Krisztuson keresztül gondoljanak. Akkor Önöké lesz Isten minden áldása és a hitük is növekedni fog. Én ebben hiszek!

7.

**Dávid,
a győztes**

7. fejezet

Dávid, a győztes

Szeretném felolvasni Sámuel I. könyvének 19. fejezetét a 1.-től a 17. versig.

És szóla Saul fiának, Jonathánnak, és a többi szolgának, hogy öljék meg Dávidot; de Jonathán, a Saul fia nagyon szereté őt. Megmondá azért Jonathán Dávidnak, mondván: Az én atyám, Saul azon van, hogy téged megöljön, azért vigyázz magadra reggel; titkos helyen tartózkodjál és rejtsd el magad. Én pedig kimegyek, és atyám mellett megállok a mezőn, a hol te leszesz, és beszélni fogok atyámmal felőled, és meglátom, mint lesz, és tudodra adom néked. És Jonathán kedvezően nyilatkozék Dávid felől az ő atyja, Saul előtt, és monda néki: Ne vétkezzék a király Dávid ellen, az ő szolgálja ellen, mert ő nem vétett néked, sőt szolgálata felette hasznos volt

néked. Most ő kockára tette életét, és megverte a Filiszteust, és az Úr nagy szabadulást szerze az egész Izráelnek. Te láttad azt, és örültél rajta; miért vétkeznél azért az ártatlan vér ellen, megölvén Dávidot ok nélkül. És hallgatott Saul Jonathán szavára, és megesküvék Saul: Él az Úr, hogy nem fog megöletni. Akkor szólítá Jonathán Dávidot, és megmondá néki Jonathán mind e beszédeket; És Saulhoz vezeté Jonathán Dávidot, a ki ismét olyan lőn előtte, mint annakelőtte. A háború pedig ismét megkezdődék, és Dávid kivonula, és harcola a Filiszteusok ellen, és nagy vereséget okozott nekik, és azok elfutának előle. Az Istentől küldött gonosz lélek azonban megszállta Saul, mikor házában ült és dárdája kezében vala; Dávid pedig pengeté a hárfát kezével. Akkor Saul a dárdával Dávidot a falhoz akará szegezni, de félre hajolt Saul elől, és a dárda a falba verődött. Dávid pedig elszalada és elmenekült azon éjjel. És követeket küldé Saul a Dávid házához, hogy reá lessenek, és reggel megöljék őt. De tudtára adá Dávidnak Mikál, az ő felesége, mondván: ha meg nem mented életedet ez éjjel, holnap megölnek. És lebocsátá Mikál Dávidot az ablakon; ő pedig elment és elszalada és megmenté magát. És vevé Mikál a theráfot és az ágyba fekteté azt, és feje alá kecskeszörből készült párnát tett, és betakará lepedővel. Mikor pedig Saul elküldé a követeket, hogy Dávidot megfogják, azt monda: Dávid beteg. És Saul elküldé ismét a követeket, hogy megnézzék Dávidot, mondván: Ágyastól is hozzátok előmbe, hogy megöljem őt. És mikor a követek oda menének: ímé, a theráf volt az ágyban, és feje alatt a kecskeszörből készült

párna volt. Akkor monda Saul Mikálnak: Mi dolog, hogy engem úgy megcsaltál? – elbocsátád az én ellenségemet és ő elmenekült. És felele Mikál Saulnak: Ő monda nékem, bocsáss el engem, vagy megöllek.

(Sám. I. 19, 1-17)

Saul és Dávid

A mostani evangélizáció ideje alatt nagyon jól kipihentem magam. Sok olyan emberrel találkoztam, akiknek nagyon örültem, és sok olyan dolgot tudtam mondani, amiről beszélni szerettem volna. Ezt az egy hetet olyan hangulatban töltöttem, hogy félig-meddig el is értem a mennyországot.

Amikor Jézus felment egy magas hegyre, Péter azt mondta neki:

„Uram, jó nekünk itt lennünk...”

Őszintén megvallva, nekem is nagyon jó itt lennem, mert ha visszamegyek Daeguba, újra a nyakamba zúdul a gyülekezet számtalan intéznivalója. Olyan zűrzavar lesz a fejemben, hogy alig marad hely Jézus számára. Amilyen vendéglátásban részesítettek Önök engem, ugyanannyit szerettem volna adni én is Önöknek lélekben. De abban hiszek, hogy a hiányzó dolgokat az Úr ki fogja pótolni. Eleinte úgy terveztem, hogy ezen az evangélizáción legalább Sámuel I. könyve, 25. fejezetéig fogok prédikálni, de sajnos ma be kell fejeznem a 19. fejezettel. Ma este a 19. fejezetről szeretnék

együtt gondolkodni Önökkel.

Eddig Dávid és Saul életéről beszéltem. Dávid a bennünk lévő új embert és a lélek képmását jelenti, Saul pedig az óemberünket és testi valónkat. Biztos vagyok benne, hogy ezt már Önök is világosan felismerték. Bármilyen helyzetben is volt Dávid, mindig teljes szívvel munkálkodott Izráel országáért és Saulért. Ezzel szemben Saul állandóan Dávid életére áhítozott. Amennyiben külső probléma támadt, Saulnak nem volt hozzá ereje, hogy megoldja. Ha megpróbált szembeszállni az adott problémával, állandóan elbukott és rengeteg veszteség érte őt. Dávid viszont minden problémát bölcsen és ügyesen oldott meg. Saullal egyszer sem fordult elő, hogy a háború ne jelentett volna nehézséget számára. Dáviddal viszont az nem fordult elő, hogy ne győzött volna a csatákban. Ennek ellenére Saul nem támaszkodott Dávidra és nem is bízott benne. Saul mindig egyedül harcolt. Ha esetleg Dávid elment helyette a csatába és győzelmet aratott, ez Saulban olyan tüzes féltékenységet keltett, hogy máris meg akarta ölni Dávidot. Számunkra érthetetlen, hogy mi volt ennek az oka, de a Biblia ily módon mutatja meg a mi igazi mivoltunkat. Saul mivolta a mi mivoltunk.

Dávid, aki bármit meg tud oldani

Általában akkor érezzük biztonságban magunkat, ha védőfalak sokasága vesz körül bennünket. Amikor szegénység, betegség, testi fájdalom vagy szerencsétlenség támad ránk, e védőfalak segítségével próbálunk védekezni ellenük. Ezért is jöttek létre a biztosító vállalatok, mint pl. autóbiztosító, életbiztosító, stb. Sokféle biztosítás van. Úgy hallottam, hogy egyes országokban még azokat a lányokat is biztosítják, akik a kellő időben nem mennek férjhez. Ilyenkor a biztosító fizet nekik. Ha ezt a biztosítást Koreában is bevezetik, nagyon sokan fogják kedvelni. Vannak, akiket a felhalmozott vagyonuk védelme tölt el rettegéssel. A szükség és betegség idején pedig az összegyűjtött pénz segítségével próbálják védeni magukat. Pedig nyilvánvaló, hogy bármilyen biztosítást választ is az ember, bármilyen egészségesen táplálkozik, bármilyen tudásra tesz is szert, bármilyen rangot ér el, mindezek csak egy oldalról tűnnek jónak, valójában viszont nem jelennek tökéletes megoldást. Létezik olyan ember, aki egy autóbalesetben csak azért nem sérül meg, mert egészségesen táplálkozik? Ilyesmi egyszer sem fordult elő a föld történetében. Persze lehetséges, hogy a jó táplálkozás miatt az ember egy ideig egészségesen él, de ez sem nyújt tökéletes védelmi megoldást a felmerülő veszélyekkel szemben. A mai emberek a körülöttük lévő helyzetek sokfélesége miatt nyugtalanul élnek. A politikusok a politika miatt nyugtalankodnak, a szülők azért nyugtalanok, hogy a gyermekeiket

megfelelően tudják nevelni, a földművelők, a gyári munkások, az irodai dolgozók, a katonák, mindnyájan nyugtalanok és félnek, mert olyan sok dolog veszi őket körül, amelyek mind nyugtalanságot és félelmet árasztanak magukból. Manapság a betegségek száma is megnőtt, melyektől az emberek szenvednek. Ezek általában olyan betegségek, melyek régen vagy nem léteztek, vagy még nem ismerték fel, esetleg nem is találkoztak velük, de manapság már igen erősen fenyegetik az emberiséget. Vajon mi az eredeti oka ezeknek a betegségeknek? Azt mondják, hogy a leggyorsabban elöregedő szervünk a szív. A szív szüntelenül dolgozik, a születéstől a halálig. Amikor a szív megáll, akkor mondjuk azt, hogy az ember meghalt. Nos, egyetlen ember sem képes a saját szívét rendeltetésszerűen használni. Gondolkodjunk el ennek okáról!

Amikor Isten élőlényeket teremtett, a halakat úgy teremtette, hogy alkalmasak legyenek a vízi életre, a madarakat úgy, hogy az égen repüljenek, a földi állatokat pedig úgy, hogy alkalmazkodni tudjanak a földi élethez. Legyen egy hal bármilyen eszes, ha kikerül a vízből, tehetetlenné válik. Ellenben a vízben remekül képes megélni. Hasonlóképpen, Isten úgy teremtette az embert, hogy nyugtalanság nélkül, örömben és nyugalomban érezze jól magát. Az az állat, amely úgy teremtett, hogy a vízen kívül éljen, vízben már nem érzi jól magát. Nekünk, embereknek sem volna szabad aggódni és gondok között élni, hiszen csak aggodalom és gond nélkül, örömben, nyugalomban és boldogságban tudunk élni. Ennek ellenére mégis nyug-

talánul, gondok és nyomorúságok közepette élünk. Ezért fordul elő anynyi baleset, betegség és baj. De sajnos elmúlt az az idő, amikor ezekről a problémákról kellene tanakodnunk, hiszen már vétkeztünk, eltértünk Isten céljától, a helyes és normális élettől. Számunkra nem létezik semmiféle megoldás arra nézve, hogy a körülöttünk lévő ellenségektől megvédehessük magunkat. Amennyiben Góliát – miután ellenünk támadt – elpusztul, úgy jönni fog Jaharé, Góliát öccse. Őt követni fogja Gáth királya, Ágisz, majd Ammon törzse, aztán Midián, Assur királya, Babilonia királya, Nabukadonozor, aztán Egyiptom királya, a fáraó. Rengeteg az ellenség. Ha egészségügyi, munkahelyi, családi vagy gyermeknevelési problémájuk van, melyek minden oldalról támadnak, úgy nincs más megoldás, ki kell állítaniuk Dávidot. Arra ne várjanak, hogy nem fog előfordulni Önökkel semmi probléma. Ha szeretnék elkerülni a problémákat, talán egy ideig sikerülhet, de nincs a földön olyan hely, ahol teljes mértékben elkerülhetik azokat. Akik mindent el akarnak kerülni, azoknak egy nyugtalan élet lesz az osztályrészük. Sokszor láttam már gyenge elméjű, szinte elmebeteg embereket. Ők meg sem próbálnak harcolni a gondok ellen, hogy legyőzzék azokat, inkább mindenáron megpróbálják elkerülni.

Dávid lelki harca és győzelme

Nemrég egy szülőpár, akiknek volt egy gyenge elméjű fiuk, a gyülekezetbe jöttek és rám bízta a fiukat. A fiú, akinek az állapota később egyre jobb lett, egy napon azt mondta nekem:

- Szeretnék bemenni kerékpárral a belvárosba!

- Menj nyugodtan - mondtam.

Később visszajött, ám a kerékpárt teljesen tönkretette, ugyanis összeütközött egy másik kerékpárossal.

- Miért tetted ezt?

- Ahogy tekertem a biciklit, egy másik biciklis elém vágott.

- Ki kellett volna kerülnöd – mondtam neki, de ő így válaszolt:

- Nem akartam kikerülni, inkább összeütköztem vele.

Nevetségesnek tűnik, de ez a fiú valóban így élt. Ezért lett elmebeteg. Vannak dolgok, melyek ellen mindenképp harcolnunk és győznünk kell. De ha továbbra is elkerülünk mindent, az elménk szép lassan leépül. Vannak Önök között, akik már leszereltek a katonaságtól, ugye? Ezzel kapcsolatos tapasztalatom nekem is van. A bevonuló katonák a kiképzőhelyen még eléggé nyugtalanok, ezért szeretnék mielőbb elhagyni a kiképzőhelyüket. Majd később, amikor a laktanyába kerülnek, megint csak nyugtalanok lesznek, így újra azt szeretnék, ha másik laktanyába helyeznék őket. De ha átkerülnének egy másik laktanyába, megint csak szeretnék leszerelni.

Én olyan laktanyában szolgáltam, ahol kiképzést tartottak. Ide sok kiképzésre váró katona vonult be, akik később másik laktanyába kerültek. Olyan nyugtalanok voltak, mintha üldözték volna őket. Tudják, hogy mennyire meggyengül ezeknek az embereknek az elméje? Vannak, akiket az emberektől való félelem, másokat egy adott problémától való félelem tart fogva. Pedig megvan bennünk a harcra és győzelemre való hajlam. Minden problémával harcolnunk kell, sőt le kell győznünk azokat. Ha nem győzünk, úgy vesztesek leszünk, ezért nyugtalanul és félelemben kell élnünk. Nos ki az, aki a harcban igazi győzelmet arathat? Egyedül csak Dávid. Bármilyen ellenség álljon is Önök előtt, ha Dávid indul ellenük, mindig győzelmet fog aratni.

Kedveseim! Ne féljenek a vereségtől! Egyszer-egyszer próbálják meg az Önökben támadó nyugtalanságot, problémákat, gondokat és aggodalmat letenni az Úr elé. Dönteniük kell! Ha nem akarnak Jézusban hinni, akkor egyáltalán ne higgyenek, de ha szeretnének hinni benne, akkor mindenképp higgyenek.

Ma este telefont kaptam Daeguból, ami egy kis vihart kavart a szívemben. Milyen furcsa – gondoltam, hogy egy ilyen dolog is képes ennyire felkavarni, ráadásul minden hajlam megvan bennem, hogy képes legyek idegeskedni miatta. Nos, képzeljék el, mit tehetnék most, amikor itt vagyok Szöulban? Annyira aggódtam, hogy bármire gondoltam, nem találtam megoldást. Egyszerűen nem voltam képes rá, hogy foglalkozzam ezzel a

problémával, ezért azt mondtam magamban: „Uram, Jézusom, inkább rád bízom.”

Mennyire hálás dolog ez? Azért vagyok hálás, hogy Daegu innen 300 km-re van, mert ha 20 vagy 30 km-re lett volna, már odautaztam volna. Pedig akkor sem tehettem volna semmit. Ezért most arról szeretnék bizonyosságot tenni, hogy Jézus Krisztus az, aki az én összes problémámat csodálatos módon megoldja. Az Úr eddig igazán szépen vezette az életemet. Az Úr azt is szeretné, hogy még több problémánkat megoldhassa. Az Úr a hátralévő életemben is maga szeretné kézben tartani a problémáimat, hogy megoldhassa azokat. Sőt az Úr azoknak a problémáit is szeretné megoldani, akik ma este itt ülnek köztünk.

Dávid bevetette minden bölcsességét, erejét és hitét Izráélért és Saul királyért, hisz csodálatos módon megvédte őket minden kívülről támadó ellenséggel szemben. Ám furcsamód, a király mégis megvetette őt és nagyon komiszul bánt vele. Így láthatjuk Dávidot a Bibliában. Amikor az ellenség támadt, Dávid mindig elindult ellenük és legyőzte őket. Ha Dávid nem lett volna Izráelben, Izráel vagy a Filiszteusok, vagy Egyiptom foglya lett volna. Valójában Dávid volt az egyetlen, aki megmentette Izráelt minden nyomorúságtól, Saul király mégis meg akarta ölni őt.

Saul, aki el akarta űzni és meg akarta ölni Dávidot

Már 20 év eltelt azóta, hogy Jézus által – akiben hiszek – újjászülettem. Az eltelt 20 év alatt szeretett, üdvözült testvéreim között éltem. Ezért én tényleg nem ismerem elég jól a világot, hogy mennyire gonosz is valójában. Néha belenézek az újságokba vagy a televízióba, és rájövök, hogy valóban nem vagyok tisztában vele, milyen gonosz is ez a világ. Ám gyakori utazásaim alkalmával van alkalmam ismerkedni a világgal. Olyankor mindig felismerhetek néhány érdekes dolgot, amiről addig nem is tudtam. Azáltal, hogy Jézus Krisztusba költöztem, az Ő tiszta világában érzem, hogy valóban nyugalomban és áldásban élek. Mégis gyakran élek úgy, hogy nem ismerem fel eléggé Jézus Krisztus kegyelmét és áldását. Gyakran megfedkezem arról az áldásról, amit Isten tett értem, amit nekem adott, mert szeretett engem. Gyakran nem adok hálát és sokszor ítélem értéktelennek Isten munkáját. Ha majd az Ő örök országába költözünk, biztosan sokat fogunk változni.

Kedveseim! Gyakran valóban nem ismerjük fel azt, amit Jézus, a mi Urunk tett értünk, nem látjuk, hogy ez a tett mennyire nemes és értékes. Mennyire nemes cselekedet, hogy az Urunk keresztre feszítve, a halála által minden bűnünkből üdvözített minket és miután üdvözültünk, vezeti az életünket. Milyen hatalmas ez a szeretet és kegyelem! Könnyen elfeledjük

azokat a dolgokat, melyeket az Úr tett értünk. Talán vannak olyan emberek, akik válaszképpen így kérdeznek vissza:

„Nem túl általános dolgok ezek?”

Saul nem volt tisztában vele, hogy számára Dávid mennyire fontos. Saul a szívében lévő összes panaszt és nyugtalanságot Dávidra zúdította. Szeretném, ha megkeresnénk Sámuel I. könyve 19. fejezetének 1. versét:

És szóla Saul fiának, Jonathánnak és a többi szolgálóinak, hogy öljék meg Dávidot. (Sám.I. 19, 1)

Látják, Dávid megmentette Saul életét, megmentette az országot, Saul veje lett, és amikor Saul gyötrődött és kétségbe esett, ápolta őt. Mi rosszat tett Dávid Saulnak? De Saul itt valakinek a befolyása alatt állt. Valamilyen gonosz szellem csalta meg, aki uralkodott felette. Ez a gonosz szellem egyszerűen becsapta Sault, méghozzá egy furcsa gondolat által:

„Ha nem öld meg Dávidot, nem leszel képes megtartani a trónodat.”

A gonosz szellem csalárdsága miatt Saul úgy gondolta, hogy ha meg akarja tartani trónját, mindenképp meg kell ölnie Dávidot. Ez a gondolat tartotta fogva.

Ha az Úr szeretetére gondolunk, – arra a szeretetre, mellyel keresztre feszítve meghalt értünk, és üdvözítette a családjunk egy-egy tagját, vagy arra a kegyelemre, mellyel megáldott minket és az örök országot ígerte nekünk – akkor miért vonakodunk, hogy az egész életünket átadjuk Jézus Krisztusnak? Ha a jelenlegi helyzetünknel mélyebb, alázatot követelőbb állapotba

kerülnénk Jézusért, akkor sem panaszkodhatnánk. Talán mindnyájunknak eszébe jutott már, hogy ha keresztre feszítve meg kellene halni az Úrért, hálával halnánk meg érte. Nem így van? Ha a szívünk mélyén komolyan emlékeznénk arra a szeretetre, amellyel az Úr szeretett minket, akkor valóban teljes egészében át tudnánk adni magunkat az Úrnak.

Miután üdvözültem, egy rövid idő múlva imádkozni kezdtem az Úrhoz:

„Istenem! Én valóban érted szeretnék élni egész életemben. Azt kívánom, hogy ha az Úrnak szüksége van rá, halálom után a csontjaimat is használja fel. Ha az Úrnak szüksége van a holttestemre, akkor használja az Ő dolgaiért. Mindegy, hogy mi történik a csontjaimmal, hogy porrá zúzva földet trágyáznak majd vele, vagy nem – csak az Úrnak hasznos legyen. Ha a halálom után is használna az Úr, akkor valóban nagyon elégedett lennék.” Sokáig imádkoztam így az Úrhoz. Nem csak az életem során, hanem halálom után is azt kívánom, hogy mindenemet átadhassam az Úrnak. Ha az ujjaimon lévő körmöket halálom órájáig kizárólag csak az Úrért használhatnám, akkor több kívánságom már nem is lenne. Kedveseim! Jóllehet nem kényszerít rá senki, sőt nem is tanította senki, mégis gyakran támadnak a szívemben ilyen gondolatok. Ám furcsa módon én – aki így imádkoztam – mégis gyakran megszorítottam az Urat, a Sátán csalárdsága miatt. Az a szív, mely megszorítja az Úr szívét, nem az enyém, hanem a Sátán szíve, amit nekem adott. A Sátán – azáltal, hogy világi kívánságokhoz csalogat bennünket – a Jézus Krisztus iránt táplált, szívünkben égő tüzet

oltja ki. Így akadályozza az Úr munkálkodását.

Mi lett volna az eredménye annak, ha Saul valóban elűzi és megöli Dávidot? Sámuel I. könyvének utolsó fejezete Saul halálával fejeződik be. Miért halt meg Saul? Azért, mert elűzte Dávidot. Amikor a Filiszteusok serege vagy Góliát támadott, Dávid mindig ott volt és győzött. Ha Dávid nem volt jelen, Saul még a Góliátnál kisebb harcosok támadásával szemben sem volt képes ellenállni. Ha Saul elfogadta és marasztalta volna Dávidot, illetve megtartotta volna őt hadseregearancsnoki posztjában, akkor egyetlen ellenség sem lett volna képes megölni őt.

Kedves Testvéreim! A szívünk mélyén mi sem tartunk fenn olyan helyet, ahol Jézus Krisztus lakhatna. Sőt Jézus Krisztust megtapodjuk, elűzzük Őt a szívünkéből és megöljük. Biztosan van Önök között olyan ember is, aki azt mondja:

„Lelkész Úr, hogy mondhat illet? Már hogy űzném el Jézust? Ez lehetetlen. Én soha nem űztem el Jézust!”

Készítsünk lakhelyet Dávidnak

Kedveseim! Saul felkutatta egész Izráelt, hogy megölhesse Dávidot. Nem készített lakhelyet Dávidnak. Dávidnak el kellett hagynia Izráelt, hisz Saul felforgatta miatta az egész országot, hogy kioltsa az életét. Éppen emiatt

keveredett bajba.

Kedveseim! Ha a szívünkben nem készítünk olyan lakóhelyet Jézusnak, ahol nyugodtan lakhat, hanem megtöltjük a saját kívánságainkkal és vágyainkkal, a végeredmény az lesz, hogy elűzzük Jézust a szívünkéből. A feladat tehát a következő: olyan szobát kell készítenünk a szívünkben, ahol Jézus Krisztus nyugodtan lakhat. Minél többször Jézus Krisztus elé kell mennünk és megvitatni Vele a problémáinkat, hogy ha majd nehézség előtt állunk, akkor Jézus meg tudja jelenni és meg tudja oldani ezeket a problémákat. Azoknak a keresztényeknek is támadnak nehézségeik, akik így élnek, ám ezek a nehézségek végül sokkal nagyobb és nemesebb áldást hoznak majd, mint azok az idők, amikor nem volt semmiféle nehézségük. Amikor Dávid Izráelben élt, sokkal hasznosabb volt az ország számára, ha a szomszédos népek megtámadták őket, mint amikor béke volt. Mert amikor egyetlen nép sem támadt az ország ellen, akkor nem volt semmijük. Ha viszont egy nép megtámadta őket, Dávid ellenük ment és legyőzte őket, így rengeteg zsákmányra tett szert. Ez sokkal hasznosabb volt az országnak, mint a békeidők.

Kedveseim! Tisztában vannak ezzel? Amennyiben Jézus a szívünkben lakozik, úgy számunkra is sokkal hasznosabb a nehézség annál, mint ha nem lenne semmi gondunk. Amikor nehézséggel állunk szemben és mi magunk szeretnénk megakadályozni azt, akkor nyugtalanok és bizonytalanok vagyunk. De ha Jézus Krisztus a szívünk ura lesz, az valóban hasznos lesz

számunkra. Amikor a szívünkben az Úr lakozik, akkor bármilyen nehézségünk legyen is – anyagi, szellemi vagy testi – teljesen mindegy, ugyanis sokkal inkább hasznunkra válik, mintha semmi gondunk sem lenne, ugyanis ezek által bizonyágtételt nyerhetünk.

Lee lelkész édesanyja nemrég kórházba került, de egy kis idő múlva újra gyógyultan jött a gyülekezetbe. Amikor a betegség miatt a kórházban feküdt, Lee lelkész egy egész éjszakát a kórházban töltött és egy ápolónő üdvösséget kapott. Csodálatos változáson ment keresztül, múlt vasárnap eljött a gyülekezetünkbe és bizonyágot tett. Hatalmas hála töltötte el a szívem. Nem volt könnyű, amikor éjjel fel kellett keltenem az egész családot, a hátamra kellett vennem ezt az asszonyt és taxival Daeguba kellett vinnem, de az Úr így adott a kebelünkbe egy nemes zsákmányt.

Kedveseim! Így van megírva:

Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.

Ha Jézus Krisztus lakik bennünk, akkor nem kell aggódnunk és félnünk az esetlegesen fellépő problémák miatt, mert Jézus Krisztus csodálatos módon megoldja minden problémánkat. Ily módon a nehézségek örömmé és hálaadássá fognak válni. Dicsérni fogjuk az Urat és hálát fogunk adni Neki.

Izráel Dávid nélkül

Kedves Testvéreim! A keresztények olyan emberek, akik hittel élnek. Saulnak az a gondolata, hogy megölje Dávidot, mérhetetlenül ostoba és alávaló gondolat volt. Tudják, hogy miként figyeltem fel Sámuel I. könyvére? Az elmúlt 20 évben, mióta újjászülettem és ebben a gyülekezetben dolgoztam az Úrért, sok emberrel találkoztam. Különösen a sok üdvözült testvérrel tartottam személyes kapcsolatot és vezettem őket. Sokan voltak olyanok, mint Dávid, de sokan hasonlítottak Saulra is. Olyan embert is gyakran láttam, aki emberi vágyakban és testi kívánságokban elmerülve fejezte be az életét, és nem készített a szívében lakhelyet Jézus Krisztusnak. Nem keresztényhez méltóan élt, hanem nyomorúságban, aggodalomban, keserűség és kudarcok közepette. Nem nagyon szeretek ilyesmiről beszélni, mert egyesek most biztosan azt mondják:

„Park Lelkész! Csak olyasmit tud mondani, amivel átkozza az embereket?”

Nemrég, amikor visszatértem Nahmeból, az evangélizációról, a gyülekezetben az egyik testvér így kezdett beszélni egy másikról:

„Ma egy szívfájdító dolognak voltam szemtanúja.”

A testvér minden kétséget kizáróan újjászületett és üdvözült ember volt, mégis gyakran okozott fájdalmat a gyülekezetbe járó testvéreknek. Egy ideig nem jött a gyülekezetbe, mi pedig nem tudtuk, mi van vele. De egy

napon azt a hírt hallottuk, hogy annyi széngázt lélegzett be, hogy kómába esett. A belső idegrendszerét kivéve, az agyműködése teljesen leállt, ezért infúzióन keresztül kellett táplálni. Az egyik testvér meglátogatta őt és imádkozott érte, de ő semmit nem tudott mondani, csak a könnyei folytak.

Kedves Testvéreim! Az igazság az, hogy mi nem tartjuk igazán fontosnak Dávidot. Úgy hallottam, hogy Szöulban vannak olyan szülők, akik azért, hogy a gyermekeiket a legjobb óvodába vigyék, a beiratkozás napján már éjfél-től ott állnak az óvoda kapujában, kispárnával a kezükben. Az Úr szolgálata viszont közel sem érdekel bennünket annyira, mint ezeket a szülőket a gyermekük sorsa. Csak mondjuk, hogy hiszünk Istenben. Mi legfeljebb tizedannyit törődünk az Úr szolgálatával, azokhoz a szülőkhöz képest, akik egyetemre viszik a gyermekeiket. Akik tehát azt mondják: „Mi hiszünk Istenben!” – azok szégyellhetik magukat.

Az evangélizáció ideje alatt egyszer egy családi házban ebédeltem. Útközben nagyon furcsa dolgot láttam. Egy irodaházban több imaház is helyet kapott. Úgy hallottam, hogy összesen tizenhárom imaház működik benne. Amikor ebédre vagy vacsorára vagyok hivatalos, mindig magammal viszem a Bibliámat, mert ha az ott lakóknak esetleg problémájuk van, akkor a Biblia segítségével szeretnék beszélgetni velük. Nem viszek magammal nagy táskát, csak egy Bibliát. Nos, az említett irodaházban annyi imaház volt, hogy szégyelltem végigmenni előtte, Bibliával a kezemben. Tulajdonképpen melyik gyülekezet mondható Isten gyülekezetének? Manapság

olyan homály fedi az emberek lelkét, hogy képtelenek megtalálni az igaz, élő gyülekezetet. Múltkor az utcán kártyajósokat láttam, akik lapjaikat kiterítve, így kiáltottak:

„Hölgyeim és Uraim! Keressék meg ezt és ezt a kártyát!”

Képtelenség megtalálni egy bizonyos kártyát a kiterített lapok között. Pedig a Sátán manapság pontosan ugyanígy teríti az emberek elé a sok hamis gyülekezetet. Az újságok gyakran számolnak be az egyes gyülekezetekben történt visszás dolgokról, az emberek pedig – mivel nem tudják, hogy melyik az igazi gyülekezet – továbbra is homályban élnek. Amikor az igazi hamisnak tűnik, a hamis pedig igaznak, nehéz megtalálni Isten igaz gyülekezetét. Még az újjászületett keresztények sem helyezik mindenek fölé a szívükben lévő Urat, inkább azért fáradoznak, hogy elérhessék a vágyaikat.

Saul odáig jutott, hogy meg akarta ölni Dávidot. El akarta űzni őt, Dávid nélkül akart élni. De Dávid nem halt meg. Dávid nem hagyta el örökre Izráelt. Csak arra az időre ment másik országba és maradt ott, amíg Saul üldözte őt. Ismételten szeretném hangsúlyozni, hogy amennyiben Saul nem űzte volna el Dávidot Izráelből, úgy akkor is nyugodtan élhetett volna, amikor ellenség támadt az országra, hiszen Dávid megoldotta volna ezeket a problémákat. Ezt soha nem szabad elfelejtenünk.

Amennyiben Jézus Krisztus nem ura a szívüknek, úgy az Önöket támadó problémákkal maguknak kell törődniük. Ezért végül fáradtan, gyötrődve és aggódva zuhannak a földre. De ha a szívükben Jézus Krisztus igazi úr-

ként munkálkodik, akkor Ő bármilyen problémát képes teljesen és biztosan megoldani. A zsákmány pedig gazdaggá teszi majd Önöket és bőséget áraszt az Önök lelki életébe.

Együtt a hatalmas Úrral

A 19. fejezetben van valami, amit együtt kell végiggondolnunk. Amikor Saul meg akarta ölni Dávidot, Isten mindig adott egy menekülő utat Dávidnak, ráadásul éppen a Saulhoz legközelebb állók – Saul fia és lánya által – akik segítették és védelmezték őt. Milyen csodálatos! A 19. fejezet 1. versében Saul meg akarta ölni Dávidot, a 2. versben viszont azt láthatjuk, hogy Jonatán megvédte őt, mert annyira szerette. Amikor Saul lándzsát dobott Dávidra, Dávid maga került el ezt a lándzsát. Aztán Saul elküldte az embereit, hogy öljék meg Dávidot, de akkor Saul lánya, Mikáel tartotta életben, azáltal, hogy útjára engedte. Mit is nyerhetünk mi ebből? Ahogyan senki nem volt képes megölni Dávidot, ugyanúgy senki nem tudja megölni Jézus Krisztust. Senki nem tudja legyőzni Jézus Krisztust. A Sátán sokszor úgy elsötétíti az Önök szemét, hogy ne láthassák Jézus Krisztust, és olyan gondolatot suttog, hogy azt higgyék, Jézus nélkül is képesek megtenni bármit. Pedig senki sem képes elpusztítani Jézust, sőt nem is tudja elkerülni Őt. Jézus elől nem lehet elszökni és nem lehet akadályt gördíteni elé. Ő

örökké él és munkálkodik bennünk. Amikor pedig keressük Őt és kérünk Tőle, Ő mindig megjelenik és megoldja minden problémánkat. Amikor elűzzük az Urat, úgy látszik, hogy az Úr valóban nincs jelen, de bármilyen helyzetben vagyunk is, ha az Úr nevét hívjuk segítségül, Ő mindig meghallgat minket és megoldja minden problémánkat. Mennyire buta ember volt Saul? Ha azonnal hívatta volna Dávidot, amikor a Filiszteusok támadtak és az emberek féltek, Dávid megoldotta volna a helyzetet. Ám a szíve olyan távol volt Dávidtól, hogy képtelen volt magához rendelni őt. Kihez fordult hát? A halottidéző asszonyhoz, akinél a halott Sámuelet kereste. Ideoda kapkodott. Jézus Krisztusnak a legelső helyen, mindennek fölött kell állnia az életünkben.

Nos, ez a történet még valamit megtanít nekünk: addig senki nem ölheti meg Dávidot, amíg Dávid benne van Isten akaratában. Isten eldöntötte a szívében, hogy Dávidot Izráel királyává fogja tenni, ezért elhagyta Saul, Dávidot pedig felkenette. Erről Isten döntött így. Istennek tehát a saját akaratára miatt is életben kellett tartania Dávidot. Ez volt az oka, hogy Saul nem tudta megölni Dávidot, ugyanis Dávid Isten tervében lévő ember volt. Ebben a világban a legtöbbször nem sikerül véghez vinni a dolgaikat, bármilyen sokat gondolkodnak és igyekeznek is, sikertelenek maradnak. Pedig létezik egy mód, mely által sikeresek lehetnek, ez pedig nem más, mint hogy együtt élnek Istennel. Mivel Isten soha nem bukik el, így az sem fog elbukni, aki Istennel együtt él. Ő mindenben győztes és mindent tökélete-

sen végrehajt, a kezdettől a befejezésig. Aki Istennel együtt munkálkodik, biztosan sikereket fog elérni. Ha Önök Istennel együtt munkálkodnak, akkor bármilyen nehézségük támadjon is, Isten egész biztosan utat fog készíteni Önöknek, hogy elkerülhessék azt. Isten a Zsoltárok könyvében azt mondta:

Az igazság ösvényein vezet engem az Ő nevéért. (Zsolt. 23, 3)

Istennek az volt a terve, hogy Józsefet uralkodóvá tegye, de a Sátán a királyi börtönbe záratta Józsefet, hogy ne lehessen uralkodó. Ha figyelmesen megnézzük a Sátán munkálkodását, láthatjuk, hogy éppen Isten akarátának teljesítésében vett részt. Eleinte úgy tűnt, hogy Józsefet – akit Isten az ő akarata szerint uralkodóvá kívánt tenni – épp az ellenkező irányba vezette, amikor a börtönbe záratta, de valójában ez volt a leggyorsabb módja annak, hogy Isten akarata beteljesüljön. Csakhogy a Sátán ezt nem tudta. A Sátán gyakran nehezíti meg a helyzetünket és sújt gyötrelmekkel, de arról már nem tud, hogy ezzel éppen Isten akarátát segíti. Nem így van?

Kedves Testvéreim! Előfordul, hogy olyan ellenségek támadnak ellenünk, akik kínoznak bennünket és el akarnak pusztítani, de bennünk, akik Isten tervében és akaratában vagyunk, soha senki nem tud kárt tenni. A keresztények számára az a legboldogtalanabb dolog, ha nem maradnak meg Isten nyilvánvaló akaratában. Aki Jézusban hisz, de Isten tervéhez képest más módon él, a legértéktelenebb életet éli. Az ilyen keresztényeknél szegényebb keresztény nincs is. A mi keresztényi életünknek egyértelmű célja

van. Isten Jézus Krisztus vérével, kegyelemből üdvözített bennünket. Mi mindnyájan ugyanazon vér által, az Úrnak vére által igazultunk meg. De abban már nem vagyunk egyformák, hogy Isten miként használ bennünket. Mindannyian más-más kegyelmi ajándékot kaptunk Istentől és különféle szolgálatot adott nekünk. Egyikünk a kezével szolgál, a másik a szemével, a harmadik a fülével, megint más az orrával. Mi az oka annak, hogy Isten ezen a földön tart minket? Nem más, mint hogy az Ő nemes akarátát általunk akarja beteljesíteni, ezért Isten gyülekezetének egy-egy tagjává tett minket. Ha nem vesszük észre, hogy Isten milyen szolgálatot adott nekünk, akkor teljesen el fogunk merülni a világban. Nem fogunk rájönni, hogy mit kell tennünk Isten gyülekezetében és nem fogjuk felismerni a saját létünk értékét. A keresztényeknek azt kell tudniuk, hogy az Úr kedveli őket. De ha a saját létük értékét nem ismerik fel, akkor erőtlenül és hit nélkül kell élniük, így lassan elfajulnak, az életben elveszítik az erejüket, a látásmódjuk pedig egyre inkább elsötétül.

A szív kapcsolata és az igazi szeretet

Egyszer minden ember életében elérkezik a házasságkötés ideje, de sajnos a legtöbb lány úgy gondolja, hogy ha férjhez megy, úgy fog élni, mintha a paradicsomban lenne. Ha azt látják, hogy a nővérük – aki már férjhez ment

– összeveszett a férjével és hazaköltözött, vagy a heves veszekedés közben eltörte a lábát, nem hisznek a szemüknek. Sokkal szívesebben veszik, ha a nővérük a sógorukkal színházba megy, kézen fogva járnak szórakozni vagy étterembe mennek vacsorázni. A lányok többségének a férjhezmenetel nem más, mint egy álom. Csak akkor jönnek rá, hogy az álmodozás és a valóság távol állnak egymástól, amikor megtörtént a házasságkötés. Ennek ellenére mindent megtesznek azért, hogy a férjükért és a családjukért éljenek, ám a legtöbbször hiába igyekeznek, az eredmény nem mindig olyan, amilyet szeretnének. Emiatt a szívük mélyén gyakran kétségbe esnek, civakodni, veszekedni kezdenek a férjükkel, aki végül a szívében haraggal megy el otthonról a munkahelyére. Ezeknek a nőknek általában elfoglaltságra lenne szükségük. Ezért azt szeretném javasolni azoknak a testvéreknek, akik már megnősültek, hogy mindig adjanak a feleségüknek valamennyi munkát. Most biztosan sok testvérasszony azt mondja magában:

„Lelkész Úr! Már van elég. Főzni kell, mosni kell. Ez nem elég?”

Igen, rendben. A főzés, a mosás és takarítás igazán szép munka. De az asszonyok mégis veszekednek reggel a munkába induló férjükkel:

„Tegnap is ittál, ma is...”

Ha egy ilyen veszekedés után a férj elmegy a munkahelyére, az asszony lefekszik a szobában és egy darabig csak panaszkodik a sorsa miatt. Aztán nekilát takarítani, mosogatni, mosni, hiszen mégiscsak asszony. Általában majdnem minden asszony szíve megenyhül az otthoni munka közben. Ele-

inte idegesen és mérgesen végzik a dolgukat, de lassan, lassan megbánják és így gondolkodnak:

„Ma egy kicsit heves voltam.”

Aztán azt is gondolják:

„Csak a harag beszélt belőlem, mert ha jól meggondolom, az én férjemnél nincs jobb ember. Reggeltől estig dolgozik, hogy eltartsa a családot, én meg mit csinálok itthon?”

Miután beismerik, hogy túlzásba vitték a veszekedést, elmennek a piacra, bevásárolnak a főzéshez és teljes odaadással megfőzik vacsorára a férjük kedvencét. Aztán várnak:

„Miért nem jön már?”

Már este nyolc óra van, de még nem jött, az idő pedig lassan múlik, így egyre idegesebben várnak:

„Vajon ma is inni fog?”

Végül megérkezik a férjük. Amikor belép, az asszonyok egy kicsit szégyenlik magukat, sajnálkoznak, ezért megpróbálnak kedvesen, szelíden beszélni, hogy kimutassák férjük iránt érzett szeretetüket.

A férj, miután bement a munkahelyére, visszagondol a reggeli veszekedésre.

„Igen, a feleségem sokat dolgozik, pedig lány korában semmit nem kellett dolgoznia. Más asszonyok sokkal jobban élnek, én meg egy jó lakást sem tudtam venni neki. Ebben a kis lakásban kell fáradoznia. Nem

biztosítottam neki kényelmet, nem tud összejárni a barátnőivel, nem tudja meglátogatni a szüleit... szegénykém!”

A férjek tehát ugyanúgy bánkódnak és sajnálkoznak a szívük mélyén a feleségük miatt. Nos, igen furcsa, hogy az emberek szívében ilyen gondolatok vannak, mert amikor egymás előtt állnak, már nem így gondolkodnak. Ugye? Nagyon szeretnék elmondani, hogy mi van a szívükben, de amikor sor kerül rá, már nem sikerül. Ha az egyik elmondja, hogy mi van a szívében, a másiknak már könnyebben megy, de elkezdeni nagyon nehéz. Jól tudom, hisz bőven van tapasztalatom. Ha nem lenne, honnan tudnám? Nos, mondhatná a férj is a feleségnek ugyanolyan könnyen:

„Drágám! Szeretlek téged...”

Bár a feleség örömmel és vidáman nyit kaput és fogadja a férjét, a férj mégis morcosan válaszol, nem képes megtenni, hogy ugyanúgy reagál, mint a felesége. Inkább megpróbál még egy kicsit kemény lenni. Majd amikor a feleség, aki szerető szívvel várva férjét, kinyitja a kaput, meglátja, hogy a férje hogy viselkedik, szerető szíve azonnal összeomlik.

„Na, gondoltam... Ilyen ember az én férjem. Én szívvel-lélekkel vásároltam és terítettem asztalt...”

Aztán sértődötten így válaszol a férjének:

„Nincs még egy ilyen rideg férfi, mint te!”

Tudják, hogy mit mond erre a férj?

„Na, mondhatom, jó feleséget választottam magamnak. Pedig tényleg

igyekeztem kedvesebb lenni, de ő csak lenézni és piszkálni tud.”

Ilyenkor kezdenek repülni a tényérok és táncolni a fedők. A házastársak valójában szeretik és megértik egymást, mégis előfordul, hogy így élnek. De tulajdonképpen ez a normális. Ha a házastársak között túl sok a különbség, még veszekedni sem tudnak egymással. Azok a házastársak, akik között gyakran támad nézeteltérés, éppen a számukra megfelelő párt választották. Ha a házastársak között nincs különbség, hanem éppen egyformák, akkor gyakran vitatkoznak egymással, ugye? Ha egy családon belül gyermekeket nevelünk, láthatjuk, hogy a nővér és az öccs gyakran veszekednek egymással. Ellenben a báty a húgával kevésbé szokott veszekedni. A kisebb fiútestvérek általában lenézik a nővérüket. Az én fiam is így szokott viselkedni. Ilyenkor mindig megszidom őt:

„Ejnye fiam, miért vagy ilyen szemtelen a nővéreddel?”

A fiam válaszképpen így mentegeti magát:

„A nővérem ezt tette, a nővérem azt mondta...”

A nővér általában szóval bántja az öccsét, míg az öccse verekedéssel. Ha a házastársak hasonlítanak egymásra, gyakran támad vita közöttük, de ha egy férj sokkal kitűnőbb a feleségénél, vagy a feleség kitűnőbb a férjénél, akkor nem veszekednek annyit. A fiammal és lányommal nem szoktam veszekedni.

A fent említett esetek általában egyre inkább elkeserítik az asszonyokat, akik annál jobban kétségbe esnek – ennél fogva ellustulnak – minél tovább

folytatódnak ezek a dolgok. Nincs kedvük rendesen tisztálkodni, ápolni magukat, szépen öltözködni vagy főzni. Lassan, lassan mély depresszióba esnek. Ezek az emberek egy nap alatt öt napot öregednek. Ha van a környezetükben olyan asszony, aki gyorsan öregszik, hirdessenek nekik evangéliumot, könnyen fogja fogadni. Ha van a környezetükben olyan ember, aki egyik napról a másikra rohamosan változik, vagy olyan, aki nem beteg, mégis túl gyorsan öregszik, akkor látogassák meg őket és hirdessenek nekik evangéliumot. Biztos, hogy könnyen üdvösséget fognak kapni. Az asszonyok általában a fent említett problémák miatt esnek kétségbe. Teljesen elvesztik a szívükben lévő reményt. Vannak olyan asszonyok, akik korábban egy porszemet sem tudtak megtérni az otthonukban, de miután megszülnék egy-két gyermeket, elkezdenek változni:

„Mit bánom én, hogy poros a lakás vagy nem, bepisilt a gyerek vagy nem, van rés az ajtón vagy nincs.”

Gyakran láttam ilyen embereket a környezetemben. Nincs semmi reménységük, nincs semmi kilátásuk. Amint korábban már említettem, a házastársak között nem azért támadnak ezek a problémák, mert nem szeretik egymást, hanem azért, mert a kifejezőmódjuk eltér egymástól. Ha az asszony szívében a férj iránt érzett szeretet kialszik és meghal, akkor nem érdeklik őt sem a gyermekei, sem a férje családja. Nem tudom, hogy itt vannak e ilyen emberek? A szeretet hiánya miatt teljesen erőtlenné válnak. De ha megnézzük a kamaszodó gyermekeket, akikben csírázik a szerelem,

láthatjuk, mennyivel másképp viselkednek. Bár még nagyon fiatalok, mégis tele vannak energiával, fénylik az arcuk, csillog a szemük.

Ha Jézus Krisztus szeretete valóban átjár bennünket, akkor egész biztos változás fog bekövetkezni az életünkben. Ha találkoznak vele, személyes kapcsolatot tartanak vele, és ez a szeretetteljes kapcsolat szabadon működik, úgy az Önök arca is megtelik élettel. A mi mások iránt érzett szeretetünk rengeteg problémával és gonddal jár, de a Jézus Krisztus iránt érzett szeretet nyugalmat és reményt hoz, így az arcunk is fényesebbé válik. Valóban így van! A gyülekezetemben lévő testvérlányok – amikor a gyülekezetbe jöttek – nem tűntek olyan szépnek, de miután üdvösséget kaptak, nem tudom hogyan, de szebbé váltak. Ők sokkal szebbek, mint a szépen kozmetikázott, német kézitáskát és olasz cipőt viselő lányok.

Kedveseim! Kívánom Önöknek, hogy éljenek úgy, hogy Jézus Krisztus szeretete átjárhassa a szívüket.